

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXV • Núm. 1.270 • 1,60 €

22 • gener • 2004

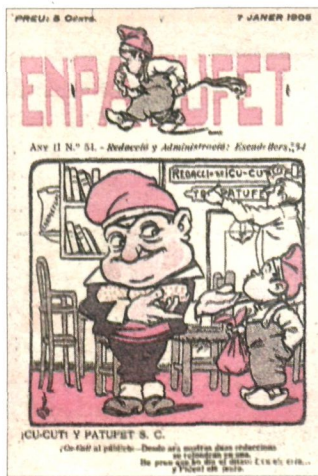
«On no hi ha esperança,
no hi pot haver esforç»
Samuel Johnson

«En Patufet» fa cent anys

El 1904 naixia *En Patufet*, un projecte de setmanari infantil ambiciós. L'empresa va tenir molt d'èxit, fins al punt que ha estat de les publicacions en català amb un llançament d'exemplars més alt. A les pàgines de la revista es podien veure les firmes de Joan Maragall, Josep Carner i sobretot Josep Maria Folch i Torres. També va destacar el nivell del grafisme, amb il·lustradors de prestigi com Joan Junceda.

Fins al seu darrer número, a darreries de l'any 1938, *En Patufet* va mantenir la voluntat de transmetre als petits lectors, però també a joves i famílies, els principis del catolicisme i el catalanisme com a eixos vertebradors de la societat. Aquestes idees podien ser acollides fàcilment pels nens a través de les historietes i els contes publicats setmanalment a la revista, sense necessitat de recórrer a l'adoctrinament directe. Els ideals propugnats per *En Patufet* van tenir una acollida popular inusitada, i aquest mateix èxit li va fer guanyar alguns enemics en cercles intel·lectuals, que van arribar a fer-li crítiques molt desmesurades. No hi ha dubte, però, del triomf de l'empresa, un triomf que només la guerra i sobretot la dictadura van aconseguir estroncar. Per celebrar els cent anys del primer número d'*En Patufet* la Generalitat i la Fundació Folch i Torres promouen aquest 2004 les celebracions de l'Any Patufet.

Pàg. 3, 4 i 5

La revista infantil educava en els valors cristians, catalanistes i cívics

A Roma, durant el Jubileu dels Joves.

Recordant Rosa Deulofeu

Testimonis d'una vida que transparentava la tendresa de Déu

Ningú no gosa encara dir-ho obertament, però en la ment i en el cor de moltes persones hi ha el convenciment que el 7 de gener passat va ser enterrada a Barcelona una santa. Enmig de la tristesa que suposava perdre algú tan estimat com Rosa Deulofeu, delegada de Joves de l'arquebisbat de Barcelona, prevalia el goig de saber que ella ja és al cel i que des d'allà continua plenament unida a l'Església que tant havia estimat en vida.

Rosa ja no és físicament entre nosaltres, però la seva presència continua molt viva. Els records i les experiències viscudes amb ella es fan ara protagonistes en un intent per salvar tots i cadascun dels moments passats al seu costat. Els qui la van conèixer coincideixen a qualificar-la com un autèntic do de Déu, un regal del cel i que ara torna al lloc del qual procedia. Rosa Deulofeu, amb aquell somriure sincer que transparentava Déu, ha deixat empremtes inesborrables a la diòcesi, especialment en els joves, que ja l'han presa com a model proper de seguiment fidel i convençut de Jesucrist.

Pàg. 2, 19, 20 i 21

Pàg. 17-18

Pròxima canonització del beat Manyanet

El P. Blanquet (el primer per l'esquerra) va ser a Roma per assistir a la lectura del decret que aprovava la canonització del fundador (20-12-2003).

La notícia de la pròxima canonització del beat Josep Manyanet i Vives, fundador dels Fills de la Sagrada Família i de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret, ens va acompanyar els darrers dies de l'any 2003. Si bé encara no sabem el dia exacte de la canonització —és probable que el mes de febrer el Sant Pare n'anuncii oficialment la data—, l'emoció que experimenten els membres dels dos instituts fundats pel beat Manyanet es deixa sentir en la seva vida

i en les seves activitats d'ara en endavant.

Per parlar d'aquest esdeveniment tan significatiu, ens hem posat en contacte amb el P. Josep M. Blanquet, secretari general de la Congregació de Fills de la Sagrada Família i molt vinculat al procés que finalment ha de desembocar en la canonització del seu fundador. «Hem constatat una coherència extraordinària entre la vida, el pensament i l'activitat del nostre fundador i les exigències del nostre carisma religiós i apostòlic», afirma en una llarga i profunda entrevista el P. Blanquet.

El Papa aconsella renovar els òrgans consultius de l'Església

Joan Pau II va rebre els membres més representatius de la Congregació per al Clergat, amb motiu de la seva Assemblea Plenària celebrada recentment. El Papa va destacar que els consells diocesans s'han de renovar i que la pastoral dels santuaris s'ha d'adaptar a les noves situacions que

planteja la nostra societat. També va explicar en què consisteix el deure dels pastors i dels laics. Els documents principals emanats per la Congregació per al Clergat es poden consultar a través de la seva pàgina web: www.clerus.org

Pàg. 7

Sumari

Pàg. 8 El Papa alerta del perill de la fabricació d'armes

Pàg. 22 La pastoral gitana ja està a Internet

Pàg. 24 Trobada del catecumenat a Tortosa

Pàg. 26 Mons. Vives, en la trobada de bisbes de Terra Santa

Pàg. 31 Constituïda la Universitat Catòlica SVM de València

Editorial

Rosa Deulofeu

El 15 de gener passat ens deixava Rosa Deulofeu, amb tan sols 44 anys, després d'una malaltia terminal que posava punt final a una impressionant trajectòria al servei de l'Església a Catalunya, donant fins a l'últim moment un grandios testimoni com a persona de fe i contagiament il·lusió i esperança als qui l'envoltaven. La seva imatge somrient no s'esborra de la ment de tots aquells que la van conèixer, i malgrat la tristesa que ens ha produït el seu comiat, els cristians que, com ella estem convençuts de la vida més enllà de la mort, estem segurs que es troba al costat de Déu intercedint per la nostra Església catalana.

Una bona part de la seva vida la va dedicar a la joventut, especialment com a delegada diocesana a Barcelona, però també coordinant la pastoral juvenil d'àmbit interdiocesà a Catalunya i les Balears. En una societat tan secularitzada com la catalana i més concretament la barcelonina, la Rosa va treballar de forma incansable per animar els joves a viure la seva fe amb alegria, amb valentia i de forma compromesa. Malgrat la complexitat que avui dia té treballar amb joves, ella no es desanimava mai i progressivament el seu treball anava donant els seus fruits, en créixer en nombre i en qualitat les diverses activitats juvenils que ella havia iniciat o simplement potenciat amb el seu carisma particular.

La seva capacitat de treball i la seva disponibilitat per a qualsevol activitat en què ella pogués prestar la seva ajuda o el seu testimoni estan fora de dubte. Els que han treballat amb ella s'admiren de la seva entrega, i de no obtenir pràcticament mai un no per resposta. Ha estat una dona activa i lliurada a les múltiples tasques que li han estat encomanades o a les que ha servit.

Però, no tan sols estem parlant d'una persona molt activa, perquè sens dubte, la Rosa era, a més, una persona amb una gran profunditat espiritual, una cristiana que resava i que meditava la Paraula de Déu,

en tots els moments de la seva vida, però especialment en aquests darrers, més durs per la seva situació de malalta que és conscient que la fi és a prop. Només aquesta profunditat i aquest contacte íntim amb el Senyor pot explicar la seva serenitat i la seva pau interior davant d'una realitat tan dura com és la mort. Mentre en altres casos de persones sense creences religioses o amb una fe molt empobrida i sense fonaments, la proximitat de la mort els enfonsa en la desesperació, la Rosa ens va donar veritables lliçons d'acceptació de la voluntat de Déu, fins i tot en els moments més durs, on ella mateixa va reviuir l'oració de Jesús a l'hort de Getsemaní.

No podem oblidar, des d'aquestes pàgines, que la Rosa era molt conscient de la importància dels mitjans de comunicació com una forma efectiva d'evangelitzar. Allà hi era ella quan era requerida per qualsevol mitjà creient o no per donar la seva opinió o el seu testimoni. En el *Full* diocesà comentava l'evangelí del diumenge amb senzillesa però amb profunditat, i en la nostra estimada Ràdio Estel era l'ànima d'un programa que evangelitzava creients i no creients: *Mar de Claror*. És simptomàtic el detall: aquest programa va deixar d'emetre's quan la Rosa va caure en la seva malaltia; ningú no es va atrevir a prendre'n el relleu. I és que no és fàcil substituir-la pel seu carisma i la seva capacitat per assumir responsabilitats per molt complexes que fossin.

Malgrat això, hem d'agafar el relleu, el millor homenatge que podem fer-li és continuar treballant en totes les tasques i activitats en què la Rosa participava. Ben cert que la trobarem molt a faltar, però podem estar convençuts que des del cel ens donarà un cop de mà, i una mà molt gran com ho feia aquí a la terra, perquè malgrat la seva absència les coses continuïn avançant, i se segueixi construint el Regne de Déu, al qual ella va entregar, sense condicions, tota la seva vida.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peaire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, VÍCTOR M. Cardona i Tomás Mor, TORTOSA

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«On no hi ha esperança, no hi pot haver esforç»

(Samuel Johnson. Escriptor anglès. 1709-1784)

Qualsevol cosa que vulguem fer o obtenir requereix un esforç; més gran, si encara hem de suar els recursos o bé són insuficients; i menor, si comptem amb ells. Però, parlaré del primer cas, «el més gran o considerable», que és el més generalitzat. Sempre esperem resultats acceptables quan fem o planegem alguna cosa, quan ens aventurem al que sigui, i tant en les tasques profanes com en les tasques més variades de signe humanista i missioner. L'esperança és inherent a la il·lusió i a l'esforç en el que fem: sempre esperem «arribar a bon port»! Però, l'esperança, en un altre ordre ja més específic per la seva profunditat, el teològic, és una «virtut» juntament amb la fe i la

caritat. En aquest sentit és sinònim de confiança. I com aquesta virtut, no l'hem d'exagerar confiant en la seva eficàcia més que en el nostre dinamisme (en l'àmbit espiritual, com més vola el cap, més els peus han de tocar terra) ni mantenir-la agonitzant (perquè la il·lusió s'esgota i l'esforç decau) ni davant les primeres dificultats donar-la per morta, perquè és aleshores quan ja no es fa res i ens quedem en la inòpia o rumiant la frustració. L'esperança és una virtut, un element molt actiu, però requereix la seva dosi exacta amb altres virtuts, perquè «Déu no mana mai res impossible», som nosaltres els que ens proposem objectius inabastables.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Una revista amb esperit propi

■ «En Patufet» va ser un èxit irrefutable malgrat les dificultats de l'època

El dia 3 de gener de l'any 1904 sortia el primer número del setmanari infantil *En Patufet*. Aquesta publicació, la primera revista per a nens escrita en català, va gaudir d'un èxit insospitat durant 35 anys seguits i va arribar a tenir una tirada setmanal de 60.000 exemplars! *En Patufet*, d'inspiració catalanista i cristiana, va ensenyar a milers de nens a llegir en català quan la nostra llengua no s'ensenyava a l'escola i pretenia inculcar en els lectors una sèrie de valors cristians d'acord amb un model de societat res-

Un ambient desfavorable

Als primers anys del segle xx l'analfabetisme a Catalunya encara assolía cotes altes, i la població que accedia a l'escolarització sempre ho feia en castellà, perquè el català quedava exclòs de les aules. La nostra llengua, recordem-ho, encara no havia estat normativitzada per Pompeu Fabra, de manera que a l'hora d'escriure-la no hi havia un model fixat. Literàriament el panorama de l'idioma ja feia anys que presentava símptomes clars de reviscolament des que a mitjan segle xix la Renaixença havia retornat el prestigi literari a la llengua. De literatura per a infants, però, hi havia ben poca cosa.

És en aquest context en principi poc falaguer que neix *En Patufet*. L'any 1903 alguns dels components del Foment Autonomista Català es van proposar d'editar una revista infantil, que va veure la llum l'any següent de la mà del folklorista Aureli Capmany (1868-1954). El modest setmanari, que llavors no passava dels 900 exemplars i de les 16 pàgines, no acabava d'aixecar el cap un any després de sortir al carrer, malgrat la bona voluntat de Capmany, de manera que aquest en va cedir la direcció a Josep Morató (1875-1918) i l'edició a Josep Bagunyà (1870-1942), llavors editor de la revista satírica *Cu-Cut!*. És en aquest moment que *En Patufet* va començar a rutllar, va augmentar el nombre de pàgines, de col·laboradors i de lectors. Ja llavors s'anava perfilant l'esperit de la revista, que pel fet de ser una empresa única adquiria un aire de novetat sorprenent. La seva funció era catalanitzar, moralitzar i instruir, per tal de fer persones que estimessin el país, fossin creients i sabessin moure's en una societat civilitzada. La gràcia era que aquests tres objectius es manifestaven no a manera de catecisme

o d'un formulari de bones intencions, sinó indirectament, a través d'històries amb les quals els nens es podien identificar. En els relats d'*En Patufet* la canalla aprenia sense ser-ne del tot conscient —i per tant sense esforç— uns valors.

El setmanari, a més, va tenir l'encert al llarg de tots els seus anys de vida de mantenir aquesta línia sense caure ni en el dogmatisme ni en el pessimisme que havia impregnat certs corrents literaris del segle xix. Cal tenir en compte que existia un cert gust literari decimonònic que havia dut a l'extrem la narració d'històries pessimistes i desesperades, sense deixar cap alè d'aire per al vitalisme. En certs casos la narrativa recorria amb facilitat a un ambient en crisi i decadent, es

recreava sovint en la descripció detallada i truculenta de les patologies dels personatges, on predominaven els protagonistes desesperats per dilemes morals insuperables i amb freqüència la mort acaparava el protagonisme del relat. Contra tot aquest esperit malaltís *En Patufet* proposava una opció vital i optimista. Hi havia lloc per les històries tristes, però no s'imposava la desesperació, altrament no hauria pogut atreure pas l'atenció dels nens, que era en definitiva el que es pretenia.

El projecte *Patufet* encaixava dins d'un ideari de l'època a Catalunya que es proposava bastir una societat normal. Encara que com bé diu Lluís Solà en la seva obra recent *En Patufet. Antologia*, «malauradament, aquest noble esforç, de construir, a tots els nivells, un país educat, civilitzat, de tall europeu, patia d'un cert desfasament respecte la dinàmica social del moment». Sens dubte, els esdeveniments històrics tràgics a partir de l'any 1936 i definitivament el 1939 van fer impossible la continuïtat del projecte. Però també és obvi que les idees i els valors d'*En Patufet* encaixaven perfectament amb les aspiracions del públic infantil, juvenil i familiar de l'època, sinó

Portada del primer número del 3 de gener del 1904.

no s'explica la seva popularitat aclaparadora. No hi hagut cap altra revista per a nens en català que hagi arribat als 60.000 exemplars setmanals d'*En Patufet*.

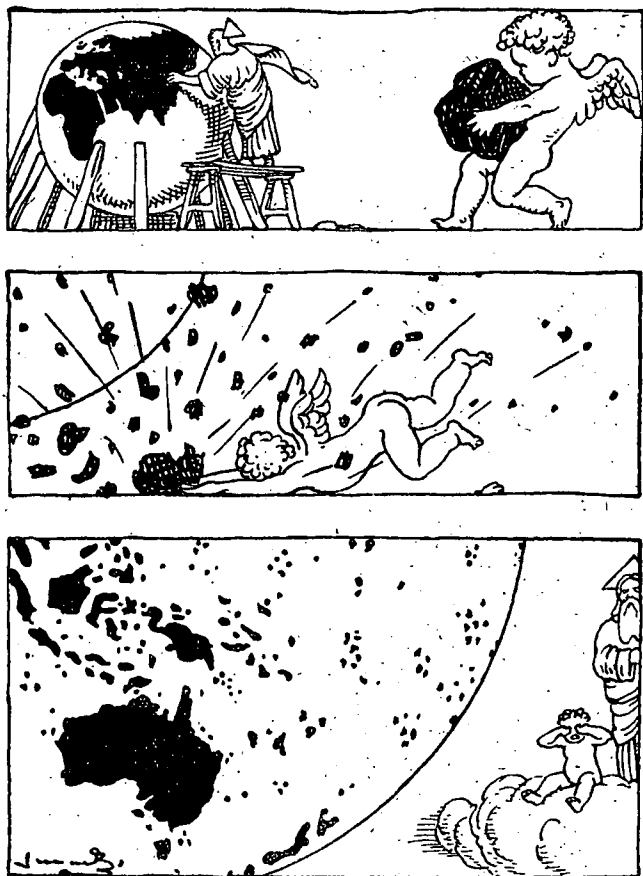
La consolidació

El setmanari, doncs, oferia acudits, endevinalles, contes, poemes, rondalles, històries, certa informació cultural, etc., i encara va anar ampliant les seves activitats. L'equip del setmanari, amb l'editor Bagunyà al capdavant, va crear la Biblioteca Patufet el 1907, un seguit de novel·les d'aventures, i poc després el Calendari Patufet. Malgrat el poc temps que la revista duia al carrer, per aquesta època ja hi col·laboraven personalitats destacades de la cultura com Joan Maragall, Josep Carner, Apel·les Mestres o Lluís Millet. Hi havia, doncs, una sèrie d'autors de prestigi que, conscients de la importància que podia tenir la publicació, no dubtaven a col·laborar-hi, encara que això significués ficar-se en el món de la literatura infantil, considerada per certs sectors com una branca molt menor de la literatura.

Un dels qui va entendre millor el valor d'*En Patufet* va ser, sense dubte, Josep Maria Folch i Torres (1880-1950). L'escriptor ja havia tingut un cert reconeixement els deu primers anys de segle amb novel·les per a adults, la més reeixida de les quals va ser *Joan Endal*. A partir del 1910 Folch i Torres es va convertir en un col·laborador assidu del setmanari i de manera que a partir de llavors la seva producció es mourà sempre més o menys a l'entorn de la revista. Especialment famosa es va fer a partir del 1915 la seva secció *Pàgines viscudes*. A part d'ell altres col·laboradors habituals van ser el seu germà Manuel, Lluís Almerich, Josep Broquetas i Rius, Xavier Bonfill, Eugeni León i Folch o Ramon

«La funció d'*En Patufet* era catalanitzar, moralitzar i instruir»

ment els deu primers anys de segle amb novel·les per a adults, la més reeixida de les quals va ser *Joan Endal*. A partir del 1910 Folch i Torres es va convertir en un col·laborador assidu del setmanari i de manera que a partir de llavors la seva producció es mourà sempre més o menys a l'entorn de la revista. Especialment famosa es va fer a partir del 1915 la seva secció *Pàgines viscudes*. A part d'ell altres col·laboradors habituals van ser el seu germà Manuel, Lluís Almerich, Josep Broquetas i Rius, Xavier Bonfill, Eugeni León i Folch o Ramon

Les il·lustracions de Joan Junceda van arribar a ser un marca de la casa.

Blasi i Rabassa. Però a *En Patufet* els il·lustradors tenien tanta importància com els mateixos escriptors. L'art gràfic de la publicació va arribar a ser la marca de la casa i va assolir una qualitat alta gràcies als dibuixants Gaietà Cornet, Joan Lla-verias i Joan Junceda, aquest darrer sempre amb molta sintonia amb Josep Maria Folch i Torres.

El projecte iniciat per Capmany es consolidava plenament i assolí amb escreix els objectius fixats. Es va aconseguir un públic de lectors notable, i sobretot fidel, la qual cosa va fer que així que els lectors s'anaven fent grans, el contingut de la revista s'hi adaptava. Va ser així com *En Patufet* va començar a convertir-se en una revista també per als joves i fins i tot per als adults. Malgrat que el setmanari no havia deixat de ser infantil, el 1922 l'equip d'*En Patufet* va optar per editar una revista exclusivament infantil, *Violet*. Aquesta publicació germana d'*En Patufet* va durar fins al 1931, quan va ser substituïda per *L'Esquix*.

La bona acollida va ser constant i àmplia, tant, que amb l'esclat de la guerra civil no va ser clausurat, tot i l'evident inspiració cristiana. Això sí, va haver d'eliminar qualsevol referència a la reli-

gió. A mesura que el conflicte s'allargava, però, les dificultats van anar en augment fins que l'any 1938 en va sortir el darrer número. El gener del 1939 les auto-

ritats franquistes prohibien totes les publicacions en català. *En Patufet* no se'n va poder escapar malgrat la seva ideologia cristiana, perquè era un element estrany

en la concepció nacionalcatòlica del franquisme. S'acabaven així més de tres dècades d'una empresa que mai després no s'ha tornat a repetir. La seva petja, però, no ha estat en va.

Josep Maria Folch i Torres

Si algun autor es va identificar plenament amb la tasca d'*En Patufet* i va tenir un èxit popular amplíssim aquest és sens dubte Josep Maria Folch i Torres. Fill d'un ebenista, havia nascut el 1880 a Barcelona, i encara que pertanyia a una família benestant l'estretor econòmica arran de la mort del pare el va obligar a treballar ben aviat. L'afició literària se li va despertar ja abans dels vint anys i va publicar els seus primers escrits i articles a *La Renaixença*, *Juventut* i *La Veu de Catalunya*. El 1904 va guanyar tots els premis dels Jocs Florals i publicava la novel·la *Lària*.

La seva ideologia nacionalista també es va consolidant. Ja el 1901 havia estat detingut per participar en l'acte d'homenatge a l'estàtua de Rafel Casanova l'11 de setembre. Però el 1905 va tenir problemes de debò quan a causa d'una sèrie d'articles de forta reivindicació catalanista ha d'encarar un procés judicial que esquivava exiliant-se tres anys a França. A la tornada publica *Joan Endal*, la seva obra per a adults més coneguda. El 1910 l'editor Bagunyà li encarrega una novel·la juvenil per ser publicada a *En Patufet*, i és així com veurà la llum *En Massagran*. A partir de llavors la seva producció anirà mot lligada al setmanari. Especialment exitoses seran les seves *Pàgines viscudes*, que en total van ser més de 1.200, des que les va començar l'any 1915 fins a l'últim número. També és ara que comença la seva etapa com a dramaturg, amb obres que encara avui es representen, com *La Ventafocs* i sobretot *Els Pastorets*. La seva dedicació a la literatura serà constant, tant pel teatre per a nens com principalment per la col·laboració setmanal a *En Patufet*. Aquesta feina diària d'escriure —s'aixecava a les sis del matí per posar-s'hi— és per a ell un esforç que val la pena, vist l'èxit continu del que publicava. Aquest èxit li va permetre fins i tot guanyar-se la vida amb la literatura, cosa inusual llavors, sobretot escrivint en català i per a nens. Això li permetia mantenir la seva nombrosa família, però sense nedar en l'abundor. La producció literària —o més probablement l'èxit— de Folch i Torres no va ser pas ben païda per tothom, sobretot per intel·lectuals i escriptors. Contra aquestes crítiques, Josep Maria de Segarra va dei-

xar ben clara la seva opinió: «Algú em dirà, per exemple, que en Josep Maria Folch i Torres és un escriptor català de positiu valor comercial. Jo no sóc un partidari ni un defensor de l'obra d'aquest bon amic meu, però crec que a Catalunya omple un buit; (...) Escriptors de més mèrits que ell es passen l'estona posant els ulls en blanc i comptant les estrelles; pitjor per a ells. Si més no, en Folch i Torres ha ensenyat als literats del nostre país que, escrivint en català, un no s'hi mor del tot de gana, i això tots els que tenim una ploma als dits hem d'agrair-li-ho.»

Mentre els nens del país aprenien a llegir en català i es formaven gràcies al que ell escrivia dins i fora d'*En Patufet*, també se li criticava un excés d'idealisme i ingenuïtat en les seves obres. Ja ho hem dit més amunt en parlar de l'objectiu d'*En Patufet*; Folch i Torres proposava un model de gent i de país, i al mateix temps defugia la literatura decimonònica fàrcida de fatalisme i determinisme. Josep Miracle, en la biografia que va fer de l'autor, afirma que «aquesta és l'autèntica pàgina viscuda de Josep Maria Folch i Torres: la del renunciamment de la seva glòria a profit dels infants i dels adolescents de Catalunya».

Pel que fa a la seva vessant religiosa, l'autor d'*Els Pastorets* va ser l'impulsor d'un moviment popular molt destacat. L'any 1920 va llençar la iniciativa des d'unes *Pàgines viscudes* dels Pomells de Joventut de Catalunya, agrupacions en què nens i joves es comprometien a fer setmanalment dues obres, una de patriòtica i una altra de pietosa. La idea va ser fructuosa i de quina manera, perquè el 1923 el nombre de Pomells superava els 900! Aquests grups declaradament cristians, però, van ser suprimits per la dictadura de Primo de Rivera, que els va considerar perillosos i subversius per catalanistes.

Passada la guerra, Josep Maria Folch i Torres va provar de tornar a publicar, ara només en castellà, i col·laborar en algun programa de ràdio, però els intents no van tirar endavant. Sense poder practicar allò que havia fet durant tant de temps els darrers anys es va refugiar en l'exercici de la pintura. Va morir l'11 de desembre del 1950.

Pàgines viscudes

La pensada d'en Mancelet

Cantant-se a la tanc d'estiuques que separava les terres de les dues finques veïnes.

La noia, que estava fent una falçada de corretjoles per als conills, alçà el cap i en veure en Mancelet, giret de seguida la vista a totes bandes, com si tingués por que algú els pogués veure. Tot seguit, com que no es veia ningú de casa seva, per allí, la Cleta li va dir:

—Per què crides tant? No veus que et poden sentir?

El marrec no va poder dominar un gest de revolta.

—I bé, que em sentin! Tant se'm fa, donat! —digué, tot decidit.

La Cleta va fer un posat d'esgarriada, però bé que, en l'últim pla de veure que en Mancelet tenia gent i que res no l'espantava.

—Però, i tu no penses que si el pare en veia curament, hi hauria un daltabaix que es sentiria des del poble?

—Potser no fóra tant.

—Que no fóra tant? Ah, que el conecres per el pare, tu! Només de sentir dir el nom de casa teua, ja es posa més vermell i rubió que un bitxo madur —va dir ella.

—És el que li passa al meu pare quan sent parlar del teu! —replicà en Mancelet—. Però això s'ha acabat! —afegí, amb un posat d'homenet que causà una gran admiració a la Cleta.

No us penseu: aquests dos personatges de què parlem no eren més que dos napsuts que amb prou feines s'alçaven cinc pams de terra. En Mancelet, potser no havia encara completat els deu anys; i ella, la Cleta, si en tavia vuit, ja feia prou.

—Com vols dir, s'ha acabat? —li preguntà ella, encuriosida i alarmada.

—Vull dir que jo no m'hi avine amb això que, perquè el teu pare i el meu varem renvir per si la dia terminem havia d'aparèixer aquesta banda de requers

o a l'altra, nosaltres no ens poguem parlar, ni mirar tan sols.

—Sí. Doncs, com ho vols fer, Mancelet?

—Com ho vull fer? No ho sé, però ho vull fer; però el que jo dic és que no m'hi avine! Però això et deia que tant se'm fa, donat, que em sentin cridar com un l'potser, m'agradaria i tot que el teu pare ens estrupés, ací, parant.

—Al, això et que no! —exclamà la noia, encuriosida.

—Doncs jo, sí, perquè, així, li diria: «A veure si no se'n dona vergonya, tan gran com és, d'estar renvit amb els veïns per una farsa de no-res».

—Ja estaria bé, ja —aprovà la Cleta—. Però, per què no ho dius al teu pare, tot això?

—Oh, no ho diré. És el que jo deia al meu pare, potser em faria callar amb un matetot.

—I et penses que el meu pare no faria el mateix?

—Oh, és que se'l hi ha la tanc i no m'hi arribaria —respondé en Mancelet amb tota naturalitat.

—I vols dir que si li diguessis això al meu pare, s'acabarien les renyines?

—Ah, això no ho sé, però, almenys, jo m'embravaria.

—Això tant se'm fa. El que convindria és que el teu pare i el meu tornéssim a ésser amics. Oh, si això pogués ésser, que n'estaríem de contents! I la mare també; que li sap una cosa, ella que estiguem renyits amb nosaltres! Perquè és el que ella diu: «És un mal viure, això d'estar renvit amb els veïns. I més en temps de revolució i de guerra, com ara estem».

—És ben veritat —assení en Mancelet—. Tan veïns com som, i potser encara no sabem que el meu germà gran és al front —digué en Mancelet.

—I tu no saps, potser, que el meu germà també hi és —respondé la Cleta—. I encara una altra cosa: que es van avinentar tots dos per a marxar junts. No ho saps? És veu que sense fer cas de les

EN PATUFET

d'albó es varen quedar alienats, com si cadascú esperés que l'altre qui comencés a parlar.

Tant com s'havien odiat, i ara semblaven tot sorpresos de veure's un al davant de l'altre sense gaudir al tan sols obrir la boca, dominats, no per la passió ni l'odi, sinó per una estranya emoció, una mica avergonyits, potser, de l'avorrició que s'havien tingut.

En Joan Rella, el pare d'en Mancelet, fou el primer que va rompre aquell silenci que ja es feia massa pesant.

A veure, doncs, si arribem a la conversa, l'home inicià un moviment per a tornar-se'n.

En Joan Rella l'aturà amb aquesta pregunta:

—Que no penses semblar, Simó?

L'home esparjà una ampla mirada per damunt dels camps d'en Joan, i li respondé:

—Tu mateix —va dir, en Simó, amb

dir en Joan—. I si no que faria, jo, Simó? Jo la treuria, la fita, i la llençaria daltabaix de la pedrera: que mai més no la pogués veure ni tu, ni jo, fins que arribem a oblidar el mal que ens ha fet.

En Simó va respondre amb un arronçament d'espall, com volent dir: «Fes el que vulguis».

—Ho vols, doncs, que la faci desaparèixer per sempre, aquesta mala dita pedrera?

—Sí —respondé en Simó, d'un cop de cap profund.

—I, poc després, a allargar la conversa, l'home inicià un moviment per a tornar-se'n.

En Joan Rella l'aturà amb aquesta pregunta:

—Que no penses semblar, Simó?

L'home esparjà una ampla mirada per damunt dels camps d'en Joan, i li respondé:

—Tu mateix —va dir, en Simó, amb

una veu rogallona: Tu mateix arregla-ho com vulguis.

L'home, en Joan Rella, se li acostà tant com pogué, i li abocant-se per damunt de la tanc, li digué:

—Que no se'n dona de la fita, i de la terra, i de tot?

—I a mi també que se'n dona —va

—Sí, si no se'n fa, com tu.

L'home, en Joan Rella, se li acostà tant com pogué, i li abocant-se per damunt de la tanc, li digué:

—Que no se'n dona de la fita, i de la terra, i de tot?

—I a mi també que se'n dona —va

L'Any Patufet

Amb motiu dels cents anys del naixement d'aquesta insigne revista la Generalitat de Catalunya, a través d'una comissió creada expressament i amb la col·laboració de la Fundació Folch i Torres, ha organitzat l'Any Patufet. Així, al llarg d'aquest 2004 s'aniran fent actes diversos per rememorar la influència d'aquesta revista i recuperar la figura dels qui la van fer possible. Una de les primeres actuacions ha estat l'elaboració del Bloc-Calendari En Patufet 2004, on es reprodueixen il·lustracions i acudits del setmanari, i s'hi explica la història i qui hi va treballar. La iniciativa ha tingut una bona acollida perquè ja s'han exhaurit tot els exemplars que s'havien posat a la venda. També s'han començat a fer actes d'homenatge a *En Patufet* en algunes escoles.

Pel que fa a la Fundació Folch i Torres, dirigida per l'escriptor Ramon Folch i Camarasa— té una exposició permanent sobre els cinc germans Folch i Torres i es dedica a difondre'n l'obra i el pensament. A part del més conegut, Josep Maria, de qui ja hem parlat, la fundació informa sobre els altres quatre germans: Manuel (1877-1928), advocat i escriptor; Lluís (1879-1946), pedagog i publicista; Ignasi (1883-1927), escriptor, i Joaquim (1886-1963), museòleg, historiador i crític d'art. (E.B.)

FUNDACIÓ FOLCH I TORRES:

C. del Castell 1
08184 Palau-solità i Plegamans
Tel./Fax: 93 864 43 59
a/e: arxiu@fundaciofolchitorres.org
www.fundaciofolchitorres.org

2004 ANY
PATUFET

L'ENTREVISTA

Com a director de la Fundació ha promogut la celebració de l'Any Patufet

L'escriptor Ramon Folch i Camarasa, fill de Josep Maria Folch i Torres, és l'autor de nombroses obres narratives, moltes de les quals han rebut premis destacats, com ara *La maroma* (1957), *Sala de miralls* (1983) i *Testa de vell en bronze* (1997). També ha escrit diverses obres de teatre i una biografia paterna, *Bon*

dia, pare (1968). Destre en la traducció, durant tretze anys va treballar com a traductor a la seu de l'Organització Mundial de la Salut, a Ginebra i al llarg dels anys ha posat en la nostra llengua un bon nombre de novel·les estrangeres. Ramon Folch i Camarasa també dirigeix la Fundació Folch i Torres, situada a l'antic castell de

Plegamans. Aquesta institució, que vetlla per la difusió de l'obra dels cinc germans Folch i Torres, conserva entre altres joies la col·lecció completa d'*En Patufet*, des del primer número fins al darrer. Cal destacar el fet que bona part dels seus fons són donacions desinteressades de particulars.

—Com explica l'èxit aclaparador d'*En Patufet* durant trenta-cinc anys seguits, en català i en una societat poc alfabetitzada?

—Aquest és el misteri, el secret i el mèrit de la revista. Va ser el primer setmanari infantil en català que s'havia publicat mai. Era una aventura arriscada, però els fundadors van ser conscients que ja que a les escoles el català no s'ensenyava —sinó tot al contrari— els nens havien de poder accedir a uns textos que els fossin llaminers, que els agradessin. L'impulsor, Àureli Capmany, s'ho va prendre amb molta il·lusió i com a fol·lorista coneixia molt bé les tradicions infantils catalanes. Per això es va triar el nom de *patufet*, extret de l'imaginari popular, aquest nano etern, petit i que no creix. El primer any no es pot dir que fos un èxit popular, però amb el temps la revista va saber trobar la manera de connectar amb el públic. I aquest èxit encara té més mèrit perquè mai a la vida va rebre cap mena de subvenció. Era una qüestió de voluntarisme.

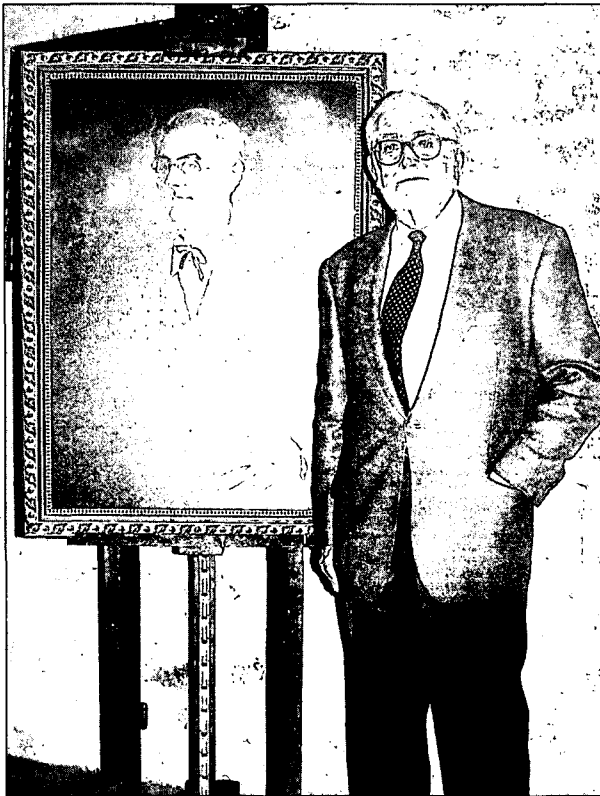
En Patufet agradava a la canalla, i per tant eren els mateixos nens els qui el volien llegir, i no calia que el mestre o els pares els hi obliguessin. S'ha de destacar la coincidència d'esperit entre els qui escrivien i dibuixaven a *En Patufet* i la psicologia dels nens del país. Tot i això, no

un nivell literari més bo. Després de la guerra la primera revista infantil en català que va sortir, gràcies al bisbat de Vic, va ser el *Cavall Fort*. I també *L'Infantil* (més tard *Tretzevents*), editat per l'abadia de Montserrat. Són d'una gran qualitat però mai no han arribat a tenir l'acollida d'*En Patufet*. La meua opinió és que els manca una mica de sentiment. A més, aquestes revistes s'han de nodrir d'il·lustradors i d'escriptors de l'estranger, mentre que *En Patufet* recorria a autors d'aquí. Tot i això, aquestes publicacions fan una gran feina i són molt necessàries.

D'altra banda, la societat ha canviat molt i hi ha una oferta d'oci enorme, de manera que la lectura ha perdut aquella essencialitat, aquella indispensabilitat que tenia llavors. Abans hi havia molt més temps lliure, de manera que un s'havia de buscar l'entreteniment. I ara, en canvi, la canalla no té temps per a la lectura. Els falta aquest espai per fer volar la imaginació que normalment s'omple amb un consumisme extrem.

—Necessita el país avui els valors que preconitzava *En Patufet*?

—I tant que els necessita! Però la ve-

Ramon Folch i Camarasa.

molt feliç i això li permetia deslliurar-se de les amargors inevitables —els atacs continus i la pèrdua de quatre fills—, perquè se sabia estimat per la majoria de catalans. Ell i jo vam coincidir pocs anys ja que va morir quan jo en tenia 23. Quan vaig escriure el *Bon dia, pare* va ser una mena de retrobament volgut amb ell.

Literàriament, sovint s'acusava el meu pare de no representar la realitat, però és que de fet la seva intenció no era pas pintar la realitat tal com és, sinó millorar-la. Ell proposava un model de gent i de país. En les seves obres el pare sempre defensava l'humil, el pobre i el lleig davant del poderós, fins i tot en les novel·les d'adults d'abans de l'etapa d'*En Patufet*. Per tant en dedicar-se de ple al setmanari infantil no va renegar de res del que havia fet abans. L'èxit de la seva literatura rau en el fet que ell creia en allò que escrivia i perquè era un veritable escriptor.

—Quin lloc ocupa la dimensió religiosa en la vida i obra de Folch i Torres?

—Era, és clar, un home de conviccions cristianes, i pretenia educar en els valors cristians. L'esperit educador del meu pare es va concretar d'una manera molt evident i manifesta en la fundació dels Pomells de Joventut de Catalunya, que eren d'esperit religiós declarat. Pel que fa a la seva literatura, el meu pare mostrava com es vivien llavors els valors cristians al país, o sigui, d'una manera normal i habitual. Allò que els nens llegien a les seves obres era el que es palpava

a la societat, en totes les classes socials.

En Patufet, sense estar vinculat a cap institució oficial de l'Església, era essencialment cristià. Podríem dir que era naturalment cristià, a part de catalanista, i per tant està dins de la tradició que podríem entroncar amb l'actitud del bisbe Torras i Bages. Era una revista moralitzadora però sense ser moralista; és a dir, no deia exactament què s'havia de fer, sinó que el nen, sense adonar-se'n, a través de les historietes, s'anava adherint a una manera de fer i de ser.

—Encara avui *Els Pastorets* continuen sent representats any rere any.

—És del tot cert que cada Nadal podem gaudir als escenaris d'aquesta obra del meu pare. Però també has d'estar sempre amb les orelles dretes, vigilant que no en suprimeixin parts, en rebaixin el contingut religiós o la deformin fins a deixar-la irreconeixible. En

general sembla que no hi ha voluntat de conservar les coses tal com ens han arribat, per valuoses que siguin.

—La contribució del seu pare a la normalització de la nostra llengua va ser molt efectiva i prolongada. Creu que el país ho ha tingut prou en compte?

—Molta gent que m'escrui o em visita em fa saber que va aprendre a llegir i a escriure en català gràcies als textos de Josep Maria Folch i Torres. Popularment, doncs, aquest reconeixement hi és força. Des del punt de vista institucional, en canvi, sempre hi ha hagut una certa aprensió a admetre la seva tasca, perquè el veien massa catòlic i sentimentaloides. Els intel·lectuals trobaven que *En Patufet* era carincló, baix de sostres i notables escriptors el van menysprear fins i tot públicament. El meu pare patia molt amb aquests atacs mal intencionats, perquè sovint procedien de literats que ell admirava profundament. Els intel·lectuals en el fons patien d'enveja.

El meu pare sostenia que els nens començaven llegint *En Patufet* i acabaven llegint Rovira i Virgili per exemple; i que sense aquesta revista potser no arribarien mai a llegir Carles Riba i tants altres. Són pocs els que l'han defensat, i entre els qui ho han fet cal destacar el poeta Josep Maria López-Picó, bon cristià d'altra banda. Ell va dir que a Folch i Torres un dia o altre se li faria justícia. No sé si se'n hi ha fet... En general és cert que la gent troba que no se li ha fet justícia, i jo sóc dels que penso que encara se'n parla prou, malgrat tot.

Reportatge:
Eduard Brufau

«“En Patufet” estava amarat d'uns valors que la televisió no té»

és del tot exacte parlar d'un públic únicament infantil d'*En Patufet*, perquè molt aviat es va convertir en revista de la família. Hi havia textos, seccions o acudits que no interessaven a la canalla, però sí als pares o als avis. D'altra banda així que el nen s'anava fent gran podia encetar altres seccions que de petit no havia llegit mai. El setmanari també oferia novel·les en diferents capítols, de manera que tenia tots els ingredients per aconseguir popularitat. En aquest sentit té una certa semblança amb la televisió, però amb una diferència bàsica: *En Patufet* estava amarat d'uns valors que aquesta, desgraciadament, no té.

—Després, hi ha hagut res comparable?

—Simultàniament a *En Patufet* van sortir altres publicacions infantils, però no van prosperar, encara que potser tenien

ritat és que la societat actual per desgràcia va per un camí molt diferent. Els valors cristians, i fins i tot els referents religiosos més senzills es perden. A vegades m'adono conversant amb els visitants de la fundació sobre anècdotes més o menys relacionades amb el fet religiós, o ensenyant-los imatges de sants, que molts no entenen de què els parlo.

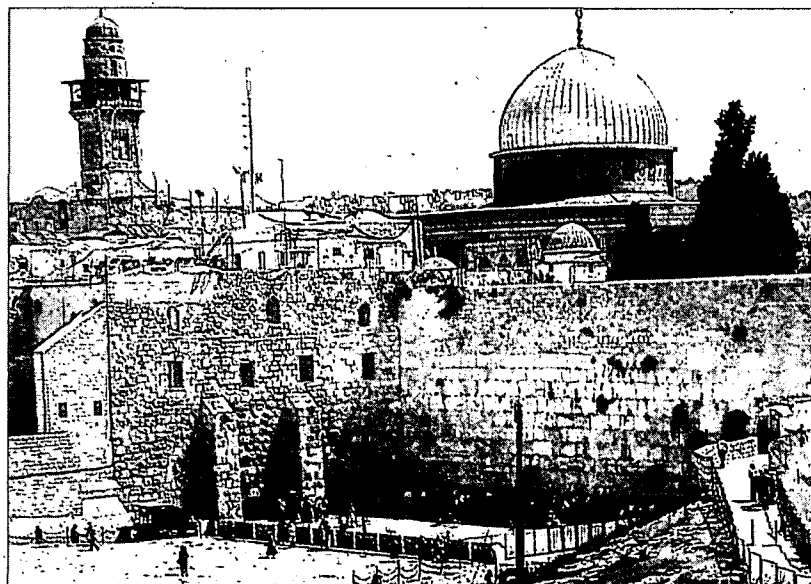
—Com a fill de Josep Maria Folch i Torres, quines eren les inquietuds que movien el seu pare a l'hora d'escriure? Què pretenia?

—Ell escrivia coses que li agradaven i que al mateix temps agradaven a la gent. O sigui que fins i tot es va guanyar la vida escrivint, cosa poc habitual llavors i encara més en català. Crec que la satisfacció que tenia ell de saber que estava fent més bé que mal a la societat l'omplia de goig. El meu pare va arribar a ser un home

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Del 9 al 16 de febrer
- Del 22 al 29 de març
- Del 15 al 22 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2005

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Del 13 al 20 d'abril

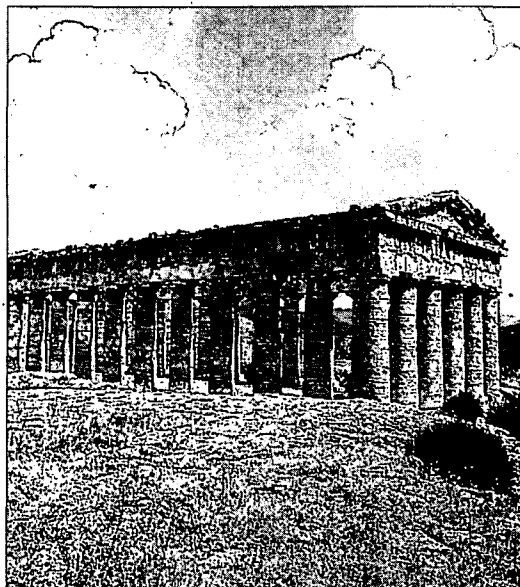
RUTA PER GALÍCIA

Pelegrinatge a Santiago de Compostel·la amb motiu de l'Any Compostel·là

La terra i els seus homes: tradicions i costums

Del 14 al 21 de juny

VIATGE A L'ILLA DE SICÍLIA

La més gran de la Mediterrània. L'illa del gran volcà

Del 1 al 11 d'agost

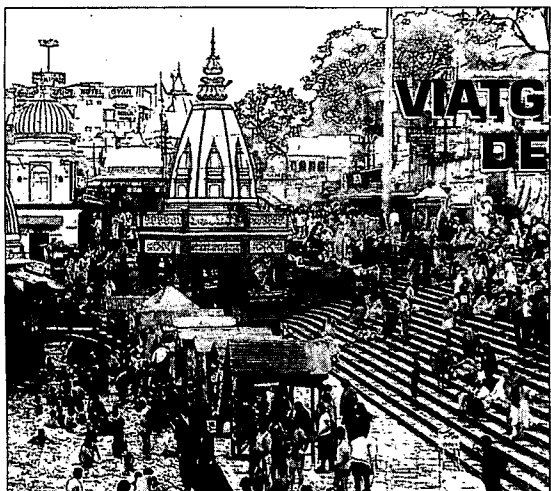

ISLÀNDIA

Un enclavament molt característic de l'Atlàntic septentrional

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 6 al 21 d'octubre

VIATGE A L'ÍNDIA DEL NORD

Visita de missions, i la casa de la mare Teresa a Calcuta

Del 5 al 12 de desembre

MARROC

Dunes, estels i oasis. La porta del desert

Vaticà

església en el món

El Papa aconsella renovar els òrgans consultius de l'Església

■ Rep els participants de l'Assemblea Plenària de la Congregació per al Clergat

ROMA.— Els consells diocesans s'han de reformar i la pastoral dels santuaris s'ha d'adaptar a les noves situacions que planteja el món actual. Són algunes de les idees que va desenvolupar el Papa davant dels membres més representatius de la Congregació per al Clergat, reunida a Roma en Assemblea Plenària la setmana passada.

«Estic segur que les aportacions d'aquest encontre ajudaran a una col·laboració entre laics i pastors sempre més profícua i plenament fidel a les directrius del Magisteri», va dir el Papa durant l'audiència als participants a l'Assemblea Plenària de la Congregació per al Clergat, encapçalada pel cardenal colombià Darío Castrillón. L'acte, que va tenir lloc a la Sala Clementina dels palaus apostòlics vaticans, va servir perquè el Papa digués als participants en què consisteix el deure dels pastors i dels laics: «Els pastors tenen la tasca de formar, regir i santificar el Poble de Déu», mentre que els fidels laics «juntament amb ells, formen part activa de la missió de l'Església, en una constant sinergia d'esforços i en el respecte de les vocacions i dels carismes específics».

La col·laboració per part dels laics «s'articula també en els diversos consells previstos per l'ordenament canònic d'àmbit diocesà i parroquial», recorda el Papa. «Es tracta d'organismes de participació que afavoreixen la cooperació pel bé de l'Església, tenint en compte sempre la ciència i la competència de cadascú.» Aquestes estructures, sorgides per les indicacions del Concili Vaticà II, han de ser modificades, concretament «ajornades en les seves modalitats d'acció i en els estatuts», recomana Joan Pau II. El

El Papa es va adreçar a la Congregació per al Clergat.

Papa creu que cal posar al dia els organismes consultius de l'Església, establerts el 1983, per «promoure una col·laboració entre sacerdots i laics i garantir una relació equilibrada entre les diverses vocacions».

«Els legítims pastors no són simples executors de decisions que deriven de les decisions de les opinions majoritàries emergides en l'assemblea eclesial», adverteix el Papa: «L'estructura de l'Església no pot

ser concebuda d'acord a models polítics simplement humans: la seva constitució jeràrquica recolza en la voluntat de Jesucrist, i com a tal, forma part del depositum fidei que cal conservar i transmetre integralment.» I afirma que «existeix un sacerdoci comú en el qual participen tots els fidels», però aquest «difereix essencialment» del ministerial o jeràrquic, encara que «tots dos estan units per una relació estreta i encara que de manera diferent, participen en l'únic sacerdoci de Jesucrist».

Els confessors dels santuaris

Els santuaris han estat un dels altres temes tractats a l'assemblea de la Congregació per al Clergat. Per al Papa, «és important que hi operin sacerdots de sensibilitat pastoral sobresortint, animats de zel apostòlic i dotats de patern esperit d'acolliment». Pel que fa als confessors, «estan cridats a reflectir en cada seu gest i paraula l'amor misericordiós de Crist». És per això, diu el Pontífex, que «s'exigeix, per tant, una adequada formació doctrinal i pastoral».

Quant a les celebracions litúrgiques a santuaris, el Papa suggereix que es preparin «amb gran cura i devoció» i que suscitin «l'activa participació dels fidels». El Papa va acabar dient al dicasteri que elabori suggeriments per ajudar la pastoral dels santuaris.

Els documents principals emanats per la Congregació per al Clergat es poden consultar a través de la seva pàgina web: www.clerus.org

Miriam Díez Bosch

Joan Pau II reclama cooperació entre les religions

ROMA.— «La comprensió i la cooperació entre les religions» són, segons el Papa, els elements necessaris per «eradicar les causes socials i culturals» del terrorisme. Així li ho va dir a Bambang Prayitno, el nou ambaixador d'Indonèsia (el país on hi ha més musulmans de tot el món) a la Santa Seu. Per al Papa, la lluita contra el terrorisme cal fer-la a escala política ja que «les mesures merament punitives i repressives no són suficients». A part de les instàncies polítiques, el Papa demana «programes d'educació inspirats en el respecte per la vida». Només d'aquesta manera «prevaldrà la unitat de la raça humana». Seran, doncs, «la comprensió i la col·laboració interreligiosa les promotores d'un sentit més profund de la unitat del gènere humà», en paraules del Pontífex.

El diàleg es promou i és vàlid «com a mitjà de coneixença recíproca, d'intercanvi de patrimoni espiritual i com a instrument per superar pacíficament les diferències». El Papa va dir al nou ambaixador que les condicions d'harmonia entre diferents religions permeses pel govern de Jakarta possibiliten que l'Església pugui oferir en el camp educatiu «una contribució de gran valor per a la vida del país». «El vostre país ha tingut, lamentablement, experiència directa dels atroços actes de violència i de menyspreu per la inviolabilitat de la vida humana innocent», va manifestar el Pontífex, i va afegir que «les fortes emocions suscitées arreu del món fa quinze mesos, quan una bomba va explotar a Bali, són encara presents a les ments i al cor de la comunitat internacional». El Papa va fer una crida als líders religiosos musulmans, cristians i jueus per tal que estiguin a primera línia en la condemna del terrorisme i «neguin als terroristes qualsevol forma de legitimitat religiosa o moral». (M.D.B.)

Creada una nova diòcesi a Mèxic

ROMA.— Joan Pau II ha creat la diòcesi d'Irapuato (Mèxic) i ha nomenat com a primer bisbe Mons. José de Jesús Martínez Zepeda, fins ara bisbe auxiliar de Mèxic. Mons. Martínez Zepeda, nascut a Tepeji del Río, diòcesi de Tula, el 1941, va ser ordenat sacerdot el 1968. És llicenciat en Teologia i en Teologia Espiritual a la Universitat Pontifícia Gregoriana de Roma. Ha estat rector de l'Institut Teològic Pastoral per a Amèrica Llatina. La nova diòcesi té una població d'1.077.660 d'habitants; dels quals 1.030.000 són catòlics. Compta amb 65 parròquies, 107 sacerdots diocesans, 43 sacerdots religiosos, 48 seminaristes i 204 religioses. (Zenit)

El Pontífex es preocupa per la dimensió afectiva dels discapacitats

ROMA.— El Papa va rebre recentment els participants del Simposi Internacional Dignitat i drets de la persona amb discapacitats mentals, organitzat per la Congregació per a la Doctrina de la Fe, com a conclusió de l'Any Europeu de les Persones amb Discapacitats. El Pontífex els va dir que «l'ésser humà, independentment de les condicions en què es desenvolupi la seva vida i les capacitats que pugui expressar, posseeix una dignitat única i té un valor singular a partir del començament de la seva existència fins al moment de la seva mort natural».

«La persona amb discapacitats, amb totes les limitacions i patiments, ens obliga a interrogar-nos, amb respecte i saviesa, sobre el misteri de l'home», va remarcar el Pontífex, i va afegir que «la humanitat ferida del discapacitat és un repte per acollir i promoure en cadascun d'aquests nos-

tres germans i germanes el valor incomparable de l'ésser humà». «La qualitat de vida dins d'una comunitat es mesura en bona manera pel compromís d'assistir els més febles i necessitats i pel respecte de la seva dignitat d'homes i dones», va constatar el Papa, que va ressaltar que «el món dels drets no pot ser només a favor dels sans: una societat que donés espai només a membres plenament funcionals, del tot autònoms i independents, no seria una societat digna de l'home».

En aquest sentit, va dir que «la discriminació basada en l'eficiència no és menys execrable que aquella que es fa en nom de la raça, el sexe o la religió». Segons el Papa, «és un aspecte sovint afrontat de manera superficial, reductiva o fins i tot ideològica». «El pressupòsit per a una educació afectivosexual de la persona discapacitada es troba en la persuasió que aquesta té una

necessitat d'afecte almenys igual que una altra persona», però la realitat és que es troba en una «situació de desavantatge» que es fa evident en el pas de l'edat infantil a l'adult, reconeix Joan Pau II. El Papa esmenta experiències fetes en algunes comunitats cristianes que han demostrat com «una vida comunitària intensa i estimulante, un suport afectiu continuat i discret, la promoció de contactes d'amistat amb persones adequadament preparades, el costum de gestionar les pulsions i desenvolupar un sentit del pudor com a respecte de la pròpia intimitat personal aconseguix sovint reequilibrar afectivament la persona amb discapacitat mental i conduir-la a viure relacions interpersonals riques i fecundes. Joan Pau II va recordar als participants al simposi que «el vostre compromís és un testimoni al món que Déu sempre està de part dels petits, els pobres, els qui pateixen i els qui són marginats». (M.D.B.)

ecopiso®
Boutique Immobiliària

Compra, venda, lloguer

Pisos, àtics, lofts, locals, pàrquings

PLAÇA BONANOVA, 3 bis - Barcelona

Tel. 93 434 31 71

www.ecopisobonanova.com

Vaticà

Joan Pau II adverteix que «la pau està sempre amenaçada»

■ Alerta sobre «el perill de la fabricació i el comerç d'armes»

ROMA.— Conflictes, fabricació d'armes, violència. Són algunes de les causes de les guerres i de l'amenaça constant a la pau, segons el Papa. En el missatge que cada gener el Papa adreça al cos diplomàtic acreditat davant de la Santa

Seu, Joan Pau II va recordar «els nombrosos passos fets per la Santa Seu per evitar el penós conflicte que ha passat a l'Iraq», i distingeix entre «laïcitat i laïcisme» i deixa entendre que la laïcitat ha de deixar lloc a l'expressió pública de la religió.

La situació a l'Iraq va obrir les paraules del Papa: «El que importa avui és que la comunitat internacional ajudi els iraquians, que s'han alliberat d'un règim que els oprimia.» En la seva allocució, el Papa instava la comunitat internacional a contribuir perquè el poble iraquí pugui «consolidar la seva sobirania, determinar democràticament un sistema polític i econòmic» i aconseguir que «l'Iraq torni a ser un soci creïble en la comunitat internacional». «La manca de resolució del problema entre israelians i palestins continua essent un factor de desestabilització permanent per a tota la regió», va recordar Joan Pau II als diplomàtics aplegats al Vaticà per escoltar-lo i felicitar-li l'any nou.

«No em cansaré mai de repetir als responsables d'aquests dos pobles que la opció per les armes, el recurs d'una banda al terrorisme i de l'altra a les grans represàlies, la humiliació de l'adversari i la propaganda de l'odi no duen enlloc.» El Papa aposta «pel respecte per les legítimes aspiracions d'uns i altres, el retorn a la taula de la negociació» i creu que «el compríms concret de la comunitat internacional pot arribar a un inici de solució». «La pau autèntica no es pot reduir a un simple

El Papa va tornar a insistir que les religions han de treballar per la pau.

equilibri entre les forces presents: és sobretot el fruit d'una acció moral i jurídica», pensa el Pontífex.

El Papa també es va referir «a altres tensions i conflictes, sobretot a l'Àfrica», així com a la fabricació d'armes: «Caldria evocar també el perill que encara representen la fabricació i el comerç d'armes, que continuen assortint abundantment zones en perill.»

El Papa va voler «retre homenatge en particular a Mons. Michael Courtney, el nunci apostòlic a Burundi assassinat re-

centment» i també a «Sergio Veira de Mello, representant especial de les Nacions Unides a l'Iraq, assassinat en un atemptat». El terrorisme internacional «sembla por, odi, fanatisme i deshonra totes les causes a les quals pretén servir», va denunciar el Papa, que considera que «no ens podem resignar mai a acceptar passivament que la violència prengui la pau com a ostatge!»

Pel que fa a temes europeus, el Papa va referir-se també a la llibertat religiosa i al principi de laïcitat «en ell mateix legítim»: «La laïcitat no és el laïcisme», va insistir. La laïcitat és «el respecte de totes les creences per part de l'Estat, que assegura l'exercici lliure

de les activitats de culte, espirituals, culturals i caritatives de les comunitats de creients», diu el Papa. Per a Joan Pau II, «en una societat pluralista, la laïcitat és un lloc de comunicació entre les diferents tradicions espirituals i la nació».

Amb aquestes paraules feia referència especialment a la situació francesa. Finalment, el Papa va constatar que les religions, i en concret les diferents confessions cristianes han de treballar juntes per la pau.

Miriam Díez Bosch

XINA

Alliberat el sacerdot condemnat per haver publicat himnes religiosos

WENZHO.— El pare Paul Jiang Sunian, empresonat per haver publicat himnes religiosos sense les autoritzacions pertinents, va ser posat en llibertat el dia de Nadal, dos anys abans que es complís el termini de la condemna. De 35 anys d'edat, el sacerdot va recuperar la llibertat per motius de «bona conducta», segons confirma l'agència catòlica asiàtica Uca News. Arrestat el 25 de novembre del 1999 —però oficialment detingut des del 23 de desembre d'aquell any—, el pare Jiang va ser considerat culpable d'haver publicat il·legalment 120 mil llibrets d'himnes religiosos el 1997. L'abril del 2000, va ser condemnat a sis anys de presó i a pagar una multa equivalent a gairebé 26.000 euros. L'agència esmentada assegura que el sacerdot no ha rebut un tracte gaire sever durant la detenció. (Zenit)

MÈXIC

Comprovada la innocència del cardenal de Guadalajara

MÈXIC.— La Procuraduría General de la República (PGR) de Mèxic va tancar el 26 de desembre una investigació en la qual conclou que el cardenal Juan Sandoval Iníiguez, arquebisbe de Guadalajara, no té res a veure amb acusacions de blanqueig de diners. L'encarregat de la unitat de lluita contra la delinqüència organitzada de la PGR, José Luis Santiago Vasconcelos, va declarar en una roda de premsa que no es van provar contra el purpurat delictes de blanqueig, ni procedència il·lícita de diners o de frau fiscal. El fiscal va aclarir que la construcció de quatre esglésies i d'un alberg per a migrants no es va fer amb diners de procedència il·lícita, com havia denunciat l'exprocurador Jorge Carpizo. Fonts properes a la defensa del cardenal atribueixen la denúncia contra el cardenal a la manera amb què l'exprocurador va concloure les investigacions sobre l'assassinat el 1993 de l'anterior arquebisbe de Guadalajara, el cardenal Juan Jesús Posadas Ocampo. L'exprocurador Carpizo va arribar a la conclusió que el cardenal Posadas va ser assassinat per una confusió durant un enfrontament entre narcotraficants, mentre que el cardenal Sandoval afirma que va ser un crim premeditat. (Zenit)

PAKISTAN

Assassinat un pastor protestant

ISLAMABAD.— El 5 de gener va ser assassinat a la ciutat de Khanewal, al Pakistan meridional, el pastor protestant Mukhtar Masih, de 50 anys i 14 en servei a la ciutat. El pastor anava a l'estació ferroviària de la ciutat quan va ser assassinat. No li van robar res, cosa que fa pensar, segons les investigacions, en un homicidi «de caràcter terrorista» o «islàmic». Segons fonts de l'Església local, el pastor no tenia problemes amb ningú i no tenia enemics. Havia dedicat els anys de la seva vida al servei pastoral en l'àmbit de la comunitat cristiana local. El seu funeral es va celebrar el 6 de gener a l'església on oficiava ell els ritus, amb la presència d'uns 1.000 fidels, entre els quals hi havia catòlics i musulmans moderats que l'apreciaven. Segons fonts de l'Església catòlica local, des de la tardor del 2001 fins ara són uns 40 els cristians morts i 80 ferits greument com a conseqüència d'atacs d'extremistes islàmics. Els cristians demanen més protecció per part del govern, tot i que reconeixen el treball del cap d'estat Pervé Musharraf en el combat contra el terrorisme i l'extremisme. (Fides)

Aznar visita el Papa per quarta vegada

ROMA.— El president del Govern espanyol, José María Aznar, visita per quarta vegada Joan Pau II, que el rebrà en audiència el 23 de gener al Vaticà. El darrer cop que Aznar es va entrevistar amb Joan Pau II, va ser el maig passat, durant la visita del Pontífex a Espanya. La primera vegada ho va fer en una audiència privada el desembre del 1993. El març del 1997 va fer la primera visita oficial com a president del Govern i va sortir de l'audiència papal qualificant de «gratificant», la «comprensió i l'ànim» del Pontífex cap

als esforços que feia l'Executiu per eradicar el terrorisme. La segona de les visites oficials es va produir el febrer de l'any passat, en un context molt diferent, perquè en aquells moments estava a punt d'esclatar la guerra a l'Iraq i, mentre Aznar donava suport decididament als plans d'intervenció militar del president dels Estats Units, el Papa difonia un missatge encaminat a evitar el conflicte bèl·lic. Joan Pau II va insistir davant d'Aznar de la necessitat que «totes les parts» havien de respectar el Dret internacional. (ACI)

L'opció intel·ligent per a la gent sana

Si realment vols una dieta sana per a la teva família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 104€, 4 caixes (1 per setmana)
A partir de 1.145€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

P. TADEUSZ DAJCZER, FUNDADOR DEL MOVIMENT DE LES FAMÍLIES DE NATZARET

—Vostè recorda detalladament una trobada amb el pare Pius. Probablement va ser molt important per a vostè.

—Jo esperava intensament aquesta trobada perquè estava convençut de la seva santedat i que a través d'ell Déu em diria el que havia de fer. Fins avui aquesta experiència continua molt viva en la meua memòria. Em va impressionar de manera especial el rostre del pare Pius, el rostre de l'home que hi Veia. Durant la missa conversava sense paraules amb Algú present a l'altar. Semblava que parlés amb una Persona Viva. En el seu rostre, podia descobrir-s'hi una commoció interior profunda.

—S'hi va confessar, amb el pare Pius?

—Sí. La confessió amb el P. Pius va ser per a mi un gran xoc. Ens havíem aplegat a la capella uns vint homes. Jo intentava con-

Pel seu interès, reproduïm part d'una entrevista realitzada per Dorota Narewska al pare Tadeusz Dajczer, professor de Teologia i fundador del Moviment de les Famílies de Natzaret. Aquesta entrevista forma part del llibre de Paul Josef Cordes *Signos de esperanza. Movimientos y nuevas realidades en la vida de la Iglesia en la víspera del Jubileo*, d'Ediciones San Pablo. Czestochowa, 1998.

recolzat a la paret, potser tres o quatre hores. Després, de mica en mica, vaig recuperar la consciència i la capacitat de reflexionar. Em preguntava què havia passat i vaig començar a reflexionar pensant en quines coses hauria de canviar si Déu m'havia tractat d'una manera tan ferma.

—Per què aquesta trobada va suposar un impacte tan profund?

—Perquè aquesta trobada va canviar completament el meu ordenat sistema de valors,

Llavors vaig començar a reflexionar sobre la meua fe, i al llarg de les hores vaig arribar a la conclusió que sóc home de poca fe. Vaig comprendre, llavors, que la fe és mirar el món d'una forma completament diferent. És com mirar-lo des d'una alçada enorme. El món vist des de dalt és petit, es veu la gent amb una mida microscòpica i es perceben alguns moviments. Aquesta mirada «des de dalt» em semblava més propera a la mirada que Déu té quan mira el món.

Els pensaments passaven com llamps pel meu cap. Si Crist, el Senyor, pensava jo, precisament als apòstols, que ho havien deixat tot per seguir-lo i havien cregut en Ell, els retreia tant la seva manca de fe o la seva fe tan petita, això significava que Crist parlava d'una altra fe. Per això els interpel·lava, els feia dubtar de la seva fe. Començava a entendre cada vegada més bé que per descobrir com he de creure, seguint les indicacions de Jesucrist, he de qüestionar la meua fe.

—Això significa que vostè entenia el qüestionament de la fe com l'essència de la conversió?

—Posar en dubte la fe era el punt de partida, la destrucció de tot el que estava mort i distorsionat, lluny de la veritat de l'Evangeli. Les meves reflexions sobre aquesta veritat van anar acompanyades d'un entusiasme extraor-

P. Tadeusz Dajczer.

dinari, com si alguna cosa nova tingués lloc en mi. Començava a entendre que el qüestionament de la fe que havia experimentat m'havia servit per descobrir que la fe és contemplar el món d'una manera absolutament diferent del que és habitual. Va ser com si hagués pujat a una torre molt alta i de nou mirés el món, com si el veiés per primera vegada, d'una manera nova, completament diferent, tret que aquesta vegada d'una manera sobrenatural.

—Quina va ser la primera conseqüència d'aquella experiència espiritual?

—Quan vaig arribar a Zakopane vaig dir als qui m'esperaven a l'estació: «He trobat el camí de la conversió. Vull parlar-vos de la fe.» Els vaig adreçar una sèrie de conferències sobre el tema de la fe. Mirava de dir-los que tot el

que ens anem trobant al llarg de la vida té una altra dimensió i que és precisament la fe la que ens descobreix el significat d'aquesta dimensió. El temps lliure que hi havia entre les conferències el dedicava a converses individuals, procurant abans que res escoltar els meus interlocutors.

—Va aparèixer cap fruit espiritual concret?

—Intentava compartir amb els altres aquesta experiència relacionada amb el descobriment del que és la fe. Si des de la meua primera conversió, la teoria i la pràctica de la vida espiritual havien esdevingut per a mi una passió, després de la meua experiència espiritual de Zakopane aquesta passió es va intensificar molt més. Això va donar com a fruit el meu compromís profund de crear i dirigir grups de vida interior. Aquests grups practicaven amb un afany extraordinari l'asceti seguint els millors exemples, com santa Teresa de l'Infant Jesús, sant Joan de la Creu, sant Maximilià Kolbe.

La majoria dels participants en aquests grups experimentaven un desig i una insatisfacció constants en la seva vida espiritual. Una resposta important a aquest desig els va arribar quan van descobrir pel seu compte la necessitat de la direcció espiritual. En aquests moments jo ja feia aquest servei de la direcció espiritual des de feia uns quants anys, però llavors es va intensificar immediatament moltíssim. L'obertura extraordinària a la gràcia entre els seglars que pertanyien a aquests grups que jo dirigia va trobar la seva expressió en un enorme afany apostòlic. Així va néixer l'any 1985 el Moviment de les Famílies de Natzaret. Amb dificultat, i gràcies a la gran ajuda del P. Andrzej Buczal, podíem satisfer les necessitats espirituals de la multitud de membres nous del moviment.

Versió catalana a partir de la traducció castellana d'Emilio Carpio Anguita

«Abans de trobar-me amb el pare Pius em sentia "algú". I en un moment... em vaig sentir "ningú"»

centrar-me abans de la confessió però el meu recolliment va ser interromput diverses vegades per una veu forta que arribava des de la cel·la. Vaig preguntar a un italià agenollat al costat meu què passava. Ell, sorprès per la meua pregunta, em va respondre: «És el pare Pius qui parla tan fort.» No s'entien amb claredat les paraules, però de tant en tant es tornava a sentir la mateixa veu forta. Per fi em van portar a la cel·la on confessava el pare Pius. No tenia portes, per això se sentia aquella veu a la capella. Quan vaig entrar-hi vaig veure el P. Pius assegut al banc i que em penetrava amb la seva mirada excepcional. Em va cridar l'atenció que durant tota aquesta trobada no vaig percebre res d'extraordinari o miraculós. No vaig sentir tampoc que el P. Pius penetrés la meua consciència. Però, en un moment, va interrompre la nostra conversa i em va preguntar quant temps feia que no em confessava.

El comentari que em va fer el pare Pius es limitava, en realitat, a una frase que va repetir, no sé quantes vegades, potser unes quantes desenes, i cada vegada amb una admiració més gran. Encara avui ressonen aquestes paraules dins el meu cap: «Ma, perché...?», «Però, ¿per què...?». «¿Per què no vols seguir Déu totalment, sense posar-li límits?» Jo intentava justificar-me tot dient que buscava, que no en sabia... que no sé què... «Però, per què?», repetia cada vegada amb una sorpresa més gran. El grau de sorpresa contingut en aquestes paraules, repetides amb veu molt forta i de forma constant, brusca, ven per a mi, en realitat, una indicació fonamental. I perquè creia absolutament en la santedat del P. Pius i que la seva veu era la veu de Déu, em vaig adonar que era Déu mateix qui em cridava així.

Després de la confessió, un frare que hi havia allà em va acompanyar a fora a través dels passadissos sinuosos del monestir. A la sortida em vaig quedar dret recolzat a la paret del convent. Vaig patir un xoc. Havia perdut la consciència del món, de mi mateix, fins i tot el sentit del temps. Només hi havia una pregunta que com un gran martell ressonava dins el meu cap: *Ma, perché...?* No sé quant de temps vaig estar així, immòbil i

la direcció de la meua vida i la meua relació amb Déu. Tot el que havia viscut fins llavors es va ensorrar. Si ho miréssim com una forma de conversió, hauria de dir que, des del punt de vista espiritual, va ser una humiliació molt profunda. Aquest nou esdeveniment m'exigia canviar la direcció de la meua vida. A partir d'aquell moment hauria d'esforçar-me per deixar de prestar atenció a l'elaboració dels meus plans per escoltar amb més atenció la veu de l'Esperit Sant, que m'havia sacsejat. Aquest esdeveniment va representar per a mi un nou naixement, a través del P. Pius, al qual estic molt agraït i del qual em sento fill espiritual. Néixer de nou va acompanyat pel dolor, tant físic com espiritual. Això és una regla. Vaig haver de baixar un pendent, o més ben dit, era més fort, era com caure d'un pedestal. Abans de trobar-me amb el P. Pius em sentia «algú», rebia moltes llums, tenia una consciència profunda d'haver estat escollit per Déu i aspirava a grans ideals. I en un moment... em vaig sentir «ningú». En altres paraules, Déu em va donar una forta lliçó d'humilitat. La trobada amb aquest home de Déu ha deixat a la meua vida una empremta inesborrable que ha canviat radicalment i, sens dubte, la meua actitud interior.

—Com s'ha format en vostè l'enteniment de la fe?

—Això té relació amb una profunda experiència espiritual que vaig viure a començaments del mes d'agost de l'Any Jubilar del 1975. Anava amb un tren nocturn cap a Zakopane i em costava molt d'agafar el son.

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.

Garantia JAC Generalitat de Catalunya.

Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148

http://www.agenciamatrimonial.com

Espanya

Els nens, cooperadors de la missió

■ El 25 de gener se celebra la Jornada de la Infància Missionera

MADRID.— «Tu també ets missioner.» Aquest és el lema escollit per a la Jornada de la Infància Missionera, el 25 de gener, que ja compleix 161 anys. Des del seu naixement, la Infància Missionera té com a objectiu devetllar en els nens i nenes la consciència missionera, i que se sentin participants, en la mesura de les seves possibilitats, en la missió de difondre l'Evangeli arreu del món.

César Gil, capellà diocesà d'Alcalá de Henares, ha estat missioner durant anys a Bolívia i forma part del secretariat Sant Pere Apòstol de les Obres Missionals Pontifícies. Segons Gil, la Jornada de la Infància Missionera pretén «mantenir viu en els nens l'esperit missioner». De fet, la Infància Missionera vol ajudar els educadors a desvetllar en els petits una consciència missionera universal, ajudar-los a desenvolupar la seva «vocació» missionera i convidar-los a compartir la seva fe i els seus béns materials.

El lema d'enguany, «Tu també ets missioner», interpel·la de manera molt directa la infància i «obre el cor dels nens a l'impuls missioner», explica César Gil. I afegeix: «És cert que hem de ser missioners allà on som, però la missió es refereix al carisma que ens fa mirar més enllà, superar les fronteres de la teva pròpia pàtria. Això no treu que el nen tingui el

seu esperit missioner, encara que no es pugui desplaçar. Es tracta de plantar una llavor missionera. La Jornada subratlla l'educació missionera i la cooperació missionera amb els nens que més ho necessiten.»

El director de les Obres Missionals Pontifícies, Mons. Francisco Pérez, escriu als nens en aquesta Jornada i els diu: «Si ets valent, (...) si vols ser feliç de debò, demana-li què vol de tu. No t'estranyi que Ell et truqui perquè siguis un dels seus predilectes, dels seus amics més íntims, dels seus enviats més fidels, dels seus millors missioners. Demà podries ser missioner, i anar arreu del món a proclamar l'Evangeli.» No obstant això, Mons. Pérez recorda als nens i nenes que poden ser missioners des d'avui mateix: «Avui pots ser missioner amb la teva pregària; avui pots ser missioner amb la teva participació en l'eucaristia, que t'uneix misteriosa-

ment a Crist; avui pots ser missioner amb el teu interès i comunió amb la vida sencera de l'Església, i, sobretot, amb la vida de la seva missió i dels seus missioners.»

La campanya de la Infància Missionera vol incidir també en els educadors i pares perquè «orientin els nens a viure els valors de l'Evangeli, que els faran més feliços i els obriran als altres. A la nostra societat rebem un devesall enorme de consumisme i els nens han d'aprendre a compartir, a ser solidaris...», indica César Gil. En aquest sentit, recalca que a la catequesi hauria d'ocupar un espai important la dimensió missionera. «Des de la Infància Missionera diem que els nens són subjectes actius de l'Església. Ells poden estendre la seva mà als nens de tot el món.»

La Infància Missionera és present en 110 països del món i ajuda els nens que no tenen mitjans per formar-se, que pateixen gana, malalties, explotació infantil... Més de 20 milions de nens i nenes d'arreu del món es beneficien de la feina de la Infància Missionera. Des de l'Estat espanyol, l'any 2000, es van recaptar 2.049.383,02 euros, que es van destinar a atendre 370 projectes.

Rosa María Jané Chueca

Cartell oficial de la Jornada de la Infància Missionera.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular			Data		
Entitat	Oficina	DC	Compte		

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Els bisbes analitzen la problemàtica de l'ensenyament a Andalusia

CÓRDOVA.— Els bisbes de les províncies eclesiàstiques de Granada i Sevilla van celebrar els dies 8 i 9 de gener en la seva 97a assemblea ordinària, sota la presidència del cardenal arquebisbe de Sevilla, Mons. Carlos Amigo Vallejo. Els bisbes van posar atenció especial a les preocupacions manifestades pels sectors socials dedicats a l'ensenyament, principalment pares de família, titulars de centres d'iniciativa social i professors de Religió. Entre

d'altres, cal assenyalar la discriminació pel que fa a les ajudes i dotacions per a alumnes i centres, les prestacions necessàries per a la integració educativa, la problemàtica de les Escoles Llar. Amoïna especialment tot el que es refereix a l'escolarització dels alumnes per l'absolutització del criteri de proximitat domiciliària. A la vista d'aquesta problemàtica, els bisbes intensificaran el diàleg social a fi d'aconseguir solucions satisfactòries. (Odisur)

Mans Unides amb l'Iran

MADRID.— Mans Unides ha posat en marxa una campanya urgent per col·laborar en les tasques d'ajuda a les víctimes del terratrèmol. Encara que Mans Unides no és una ONG especialitzada en emergències vol ser fidel a la seva filosofia de treball en suport a les poblacions més desfavorides. Per això ha obert un compte d'emergència. Qui desitgi col·laborar en aquesta tasca amb Mans Unides es pot informar al telèfon 902 400 707. (C.C.)

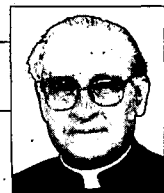
BRASIL

Alliberats els tres missioners de la Consolata

RORAIMA.— El 8 de gener van ser alliberats els tres missioners de la Consolata que havien estat segrestats el 6 de gener a la seva missió a Surumu, Roraima (Brasil): Ronaldo Franca, colombià, César Avellaneda, brasiler i el religiós espanyol Juan Carlos Martínez. Segons la Cúria Provincial dels Missioners de la Consolata, els tres religiosos estan bé. També han estat alliberats els vuit estudiants del Centre de Formació

Indígena que havien estat segrestats juntament amb els missioners. Encara no està clar el motiu pel qual han estat alliberats els missioners, ja que els segrestadors havien posat com a condició la presència dels mitjans de comunicació i ser atesos pel president Lula. Segons el P. Marcó Campus, que treballa a la missió de Surum, la decisió es podria haver pres per una intervenció directa del governador de l'Estat. (Fides)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La llibertat de l'home amb Déu o amb el no-res com a horitzó

L'última setmana vam parlar de les dificultats per fer un bon ús de la llibertat en el nostre temps i fins i tot per no perdre-la. Anem una mica més al fons de la situació. El fet és que en els darrers temps s'ha produït una profunda crisi de la consciència i de la vida moral en la societat occidental que es reflecteix també en la comunitat catòlica. Aquesta fallida moral del nostre temps no és sinó l'expressió d'una fallida més profunda: la fallida de l'home mateix. En això vam coincidir els bisbes espanyols fa tretze anys en el document: «La veritat us farà lliures.»

No és una escapada fàcil afirmar que l'home no s'entén a si mateix amb claredat prescindint de Déu. La fe cristiana és font insubstituïble d'humanització i la història d'Occident n'és una prova. El professor Juan J. Garrido recorda com Ortega y Gasset, plenament conscient d'això, va deixar escrit: «En encarnar-se Déu, la categoria d'allò humà s'eleva a un preu insuperable; si

Déu es fa home, l'home assoleix allò més gran que pot arribar a ser»; i, per això, no va dubtar a afirmar: «Crist és l'assaig més enèrgic que s'ha fet per definir l'home.» Si el problema de l'ètica és el problema de la definició de l'home, és obvi que qui anuncia Crist està, alhora, dient-nos què és ser home i quin és el camí de la realització humana. I afegeix el professor citat: «Caldrà que sigui la llunyana veu d'Ortega la que ens recordi coses tan fonamentals?»

Se'n diu freqüentment que aquest plantejament de l'antropologia, relacionat amb Déu, és una actitud conservadora, antiga; entre altres raons, s'afegeix, perquè la religió no ha d'envair els àmbits de la ciència ni cap altre àmbit públic, sinó que ha de quedar relegada al privat. Els qui parlen així s'autoproclamen progressistes.

Permeteu-me recordar que aquesta tendència s'inicia fortament amb els teòrics de l'Estat del segle XVII (Hobbes,

Spinoza, Locke, etc.). Defensar aquestes teories, és realment un progrés o és tornar a idees de fa tres segles? Va ser llavors quan es va postular que la moral, l'escola, la universitat, etc., han de ser *civils* o *públiques* i que la religió, com a tal, pot subsistir sempre que es mantingui *al marge* (marginació del religiós), a títol privat, i no pertorbi el dret dictat pel Sobirà o l'Estat. Se sobreentén que l'Estat i la societat moderns han de subvenir a tot i que tot ha de quedar, per tant, sota el seu domini. N'és una conseqüència el fet d'eliminar Déu de l'horitzó de les persones i de la societat.

Respecte d'això, recordem una frase, tan concisa, encertada i mística com tantes seves, de Pascal: «El coneixement de Déu sense el de la misèria humana engendra orgull. El coneixement d'aquesta misèria sense el de Déu engendra desesperació. El coneixement de Jesucrist és el mitjà: en Ell coneixem Déu i la nostra misèria.»

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Què hem de fer?

Els qui s'acostaven a Joan en el desert per rebre el baptisme de conversió li preguntaven què havien de fer. Ell els contestava de manera concreta i amb radicalitat: «Qui tingui dos vestits, que en doni a qui no en té, i qui tingui menjar, que el comparteixi també amb els altres.» Aquesta i les altres respostes del baptista són molt actuals i preanunciaven d'alguna manera la moral evangèlica del sermó de la muntanya.

Tot cristià, si cerca realment la coherència entre la fe i la vida, es fa sovint aquella mateixa pregunta. La moral cristiana l'ajuda a trobar les respostes que contribueixen a fer que la persona pugui realitzar-se en plenitud com a tal i com cridada per Déu a la filiació divina i a la fraternitat universal.

La moral, que està arrelada en la revelació i en la tradició viva de l'Església, demana sempre un segui-

ment de la persona de Jesucrist. S'observa que no tots els cristians han tingut una experiència viva de Crist i, en conseqüència, no han fet una opció personal per ell. Posar la mirada en el rostre de Crist comporta una renovació en la fe, i aquesta fe viva impulsa un joïós seguiment del Senyor i un compromís evangelitzador. Urs von Balthasar ha afirmat que una Església que no posi fortament l'accent en Jesucrist «no interessa al món, ni té credibilitat», perquè Jesucrist és «l'esdeveniment únic» en la història de la humanitat.

No és encertat proposar un moralisme exclusivament humanista, pensant que així fem més fàcil el coneixement i el seguiment de Crist. És necessari que la moral es fonamenti en l'autèntica revelació divina i que estigui arrelada en l'amor a Déu i als germans. La moral cristiana suposa per a la conducta humana una novetat radical

que prové de l'adhesió personal a Jesucrist, propiciada per una autèntica iniciació cristiana.

El testimoniatge de la vida dels cristians no sempre trasllueix la coherència amb la fe que es professa. Qui és conscient de la gràcia del baptisme rebut va aprenent dia rere dia a posar la confiança en el Senyor més que no pas en les pròpies forces. A mesura que hom va confiant més en Déu, pren més consciència de qui és Déu per a ell, amb quin amor l'ha estimat i quin és l'amor que habita en ell.

L'evangeli diu que «Joan exhortava el poble i li anunciava la bona nova». Viure una vida d'amor, de justícia i de pau no és només una qüestió privada, sinó que incideix directament en bé de la humanitat. La moral cristiana és una bona nova perquè obre el cor de l'home i de la dona per acollir el do de Déu que és la fe, l'esperança i la caritat, i per viure en coherència amb aquest do.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Llucià Pou i Sabaté
Historiador i teòleg

Els detalls petits

Explicaven que un infant va anar de visita a casa dels seus oncles, i li divertia veure la seva cosina —ja gran— que esperava l'arribada del seu xicot. La seva cosina estava molt contenta i s'arreglava: es pentinava, es perfumava i es pintava els llavis, es posava ben maca i anava d'una banda a l'altra de la casa. Ho arreglava tot perquè el seu «estimat» no trobés a faltar cap detall. Aleshores arribava el xicot fent molta olor de loció i quan es miraven... semblava que flotaven a l'aire, semblaven una parella de colomins. Després parlaven de «bajanades» durant hores, sense deixar-se de les mans, fins que s'acomiadaven amb disgust perquè se'ls havia fet curt tot aquest temps d'estar junts.

L'infant quan torna a casa seva pregunta a la seva mare «qui és el teu xicot», i ella diu molt somrient que «el seu xicot és el pare». «No, mare, de veritat...», però ella insisteix; i el nen pensa: «Com ha de ser el pare el seu xicot?» Ell no li porta mai cap ram de flors, ni xocolata, a més, la mare no posa cara de Blancaneu quan el pare arriba de la feina, ni ell somriu com un príncep blau quan la mira. La mare no corre a arreglar-se el pentinat, ni a pintar-se els llavis quan sent el timbre de la porta i gairebé ni es tomba quan el veu per dir-li «hola» perquè té feina. La salutació del pare, en comptes d'«hola, reina meva» és «hola, quin dia!». Els promesos es diuen coses romàntiques com ara «t'estimo molt!», però per contrà sento «has anat al banc?». La meua cosina i el seu xicot no deixen de mirar-se, però a casa quan la mare passa per davant del pare aquest aixeca el cap per continuar mirant la televisió sense perdre'n detall. Sí que de vegades el pare li fa una abraçada sorpresa a la mare, però ella de seguida surt corrents perquè té coses a fer. Al final el nen pensa: «Diuen que són promesos perquè no m'assabenti que van tallar quan es van casar. La veritat és que la meua mare no té cap xicot i el meu pare no té cap noia. Quin avorriment... Només són esposos!»

Ser promesos és tenir un amor sempre nou, com deia sant

Josepmaria Escrivà, un amor nou cada dia alimentat amb detalls continuats. Hi ha qui diu «se m'ha acabat l'amor»... l'amor no s'acaba, és el motiu de la vida, l'essència de l'existir, però cal alimentar aquesta planta cada dia, si no, s'aseca. Cultivar l'amor cada dia, amb una fidelitat viscuda en donació permanent, superar qualsevol dificultat a vegades mirant el cel que ens dona la seva gràcia per continuar aguantant, a vegades mirant els fills per assaborir l'alegria que val la pena continuar, que l'amor com el vi millora amb els anys.

Al món sempre hi haurà equivocacions, fracassos, enganys, etc. (com les causes de nul·litat, en què es declara que en realitat no va existir mai l'essència del matrimoni), però penso que avui a l'ambient hi ha l'error que davant de qualsevol problema la solució és malmetre el matrimoni, desfer-lo.

En una pel·lícula, *El violinista a la taulada*, es planteja aquest tema: l'amor és una cosa objectiva o és només un sentiment? Els protagonistes formen un matrimoni ben avingut, amb sis filles que successivament s'enamoren i es casen. En una de les escenes, el pare, en observar l'enamorament apassionat d'una de les filles (i pensant que ell no sent el mateix per la seva dona), es dirigeix a la seva dona Goldé, una mica confós i manté aquest diàleg: «M'estimes?» — «T'estimo?» (contesta ella en to de sorpresa) — «Sí, m'estimes?» — «Durant vint-i-cinc he rentat la teua roba, t'he fet el menjjar, he netejat la casa, t'he donat fills, he munit la vaca. Després de vint-i-cinc anys, per què em parles d'amor? Sóc la teua dona», respon ella intrigada. — «Tot això ja ho sé, però m'estimes?», insisteix ell. — «Durant vint-i-cinc anys he viscut amb tu, lluitat amb tu, he passat gana amb tu, si això no és amor, aleshores què és?», diu ella al caire del desconcert. I ell: «I jo suposo que també t'estimo. Això no canvia res, però així i tot, després de vint-i-cinc anys, és bonic saber-ho.» L'amor està fet d'aquestes coses petites...

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Endevinació i màgia

El ministeri sacerdotal fa que, en determinats moments, se m'apropin persones que estan atribolades. Vénen, de vegades, després d'haver recorregut a endevinaires, astròlegs, espiritistes, mags... No han trobat remei als seus mals i ara recorren al sacerdot. Uns perquè creuen que el mal que els afligeix pot ser degut al fet d'estar posseïts per un esperit maligne i altres perquè no troben cap mena de remei als seus problemes amb les pràctiques esmentades que, a l'ensem, els han costat força diners.

Hi ha programes de ràdio que ofereixen als oients l'endevinació del futur. Són un bon reguitzell els qui telefonen. És curiós com, només dient el que volen saber i el signe del zodíac, obtenen ràpidament una resposta. Resposta que sol ser genèrica i ambigua i que serveix d'escapada per a una entrevista que es demana trucant a un determinat número telefònic. Això passa a la ràdio i a la televisió.

La premsa acostuma a predir l'horòscop. Només cal consultar el signe del zodíac del propi naixement i amb tres ratlles pots saber el que et passarà durant el dia. Hi ha qui dona crèdit a aquestes prediccions. I vaig llegir que, fins i tot, alguns polítics i homes de negocis recorren a consultar astròlegs o mags abans de prendre determinacions.

Constatar aquests esdeveniments no és banal. Perquè

sóc testimoni de la por i dels abusos econòmics que es creen en aquest camp. A sota d'aquestes pràctiques s'hi mouen molts diners. I els que en fan ús espatllen la pròpia personalitat en lloc d'enfortir-la amb l'aclariment valent dels problemes que sorgeixen en el periple de l'existència. I la fe és afeblida i arraconada. S'origina el no fiar-se de Déu.

L'Església, ja des dels seus inicis, ha advertit sobre aquestes pràctiques. Ha dit sempre que no eren pròpies dels seguidors de Jesús que, prou que ho saben, són conduïts amorosament per les bones mans de Déu, les millors mans, les més segures i bones. El Catecisme de l'Església catòlica, en el número 2.115, fa: «... l'actitud cristiana justa consisteix a posar-se amb confiança en les mans de la Providència pel que fa al futur i a abandonar tota curiositat morbosa en aquest sentit. La imprevisió pot constituir una manca de responsabilitat.» I invita, en els dos següents números, a rebutjar totes les formes d'endevinació, de màgia, de bruixeria i d'espiritisme.

El proper escrit complementarà el d'avui. L'Església, en advertir-nos sobre aquests perills, és una bona mare que cerca el nostre bé espiritual, la nostra pau, el reeximent de la nostra personalitat, l'enfrontament serè de la realitat i el creixement de les virtuts teològals —fe, esperança i caritat— que ens foren infoses en el nostre baptisme.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Els grans concerts

Deia el genial Chesterton que el que més el sorprenia de Déu era l'interès que posava en els actors secundaris. Com que jo em considero un d'aquests, em sento no només sorprès de l'amor immens que em té, sinó profundament agraït.

Al «gran teatre del món» passa com en la retransmissió de molts concerts. D'una manera habitual, i al marge de l'època de l'any, a vegades observo, sento i miro, retransmissions musicals d'un país àrab. La imatge que arriba del conjunt orquestral habitualment és monòtona però, de tant en tant, l'objectiu cau sobre alguna intèrpret femenina que vesteix, com totes elles, uns vestits beduïns, preciosos i exòtics. Em sorprenen els colors dels vels i la gràcia de les diademes que envolten els joves caps, lamentablement no en puc destacar res més.

Quan puc veig els que s'envien des de diferents llocs d'Europa en aquesta època de Nadal que, a més de gaudir de la bona música, la imaginació em porta a consideracions transcendents. Ja he escrit sobre això i, com que no em canso, continuo avui amb la reflexió de Chesterton, que esmentava al principi.

Sens dubte, que a l'orquestra simfònica dominen, tant visualment com sonorament, els conjunts de corda i de vent. Gaudim quan constatem que no sentim ni violins, ni contrabaixos, ni oboès, ni clarinets. Senzillament, sentim música. Reflexionem i pensem en la unitat extraordinària i la perfecció d'afinació que representa. Si sona bé és perquè cadascun dels intèrprets ho fa amb humilitat, sense voler destacar de la resta, ni desafinar ni eixordar. Pensem aleshores que alguna cosa així hauria de passar al cor dels membres de l'Església. Tant de bo que tots els cristians del món sonéssim a l'uníson! Podríem oferir una mica de felicitat, una mica d'esperança al nostre món ampli i afligit.

Devia estar escrit que en algun moment sonarien els platerets. El seu so són només uns segons d'una nota tremolosa. L'objectiu ha enfocat una intèrpret que amb gestos majestuosos i elegants fa xocar totes dues superfícies. En una peça s'hauria de sentir l'espècie breu d'unes castanyoles, el director durant els assajos va exigir que sonessin amb força, la gràcia i la il·lusió, que el compositor havia posat quan va escriure la polca. Quin profa s'hauria adonat que la peça s'havia enriquit amb el so graciós del *piccolo*, si no ens haguessin mostrat amb detall l'instrument minúscul? En fi, en un altre moment, hi intervenia el triangle. Gairebé no se sentia la percussió debil, però ens va sorprendre el so, ja que observem l'obstinació delicada que hi va posar el professor quan va donar un cop al metall.

Gaudia amb aquests detalls instrumentals, amb l'encert de regidors i càmeres, i pensava en Jesús. Recordava dos textos evangèlics. «T'enalteixo, Pare, perquè has revelat als senzills tot això» (Mt 11,25). «Així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel» (Mt 5,16). La nostra Església està plena d'intèrprets de l'Evangeli senzills i fidels, oblidats dels mitjans. He comprovat la pietat ingènua d'algun emigrant llatinoamericà, la tasca sacrificada de les mares de família, lliurades a un ofici i a l'educació dels seus fills, la generositat d'algun home de negocis que col·laborava servicialment i activament en ONG... quin goig!

Notes insignificants

Germà Adrià

El rei de la Creació

A començaments de cada any, des de fa molt temps, tots els elements de la naturalesa, del món, es reuneixen. Cada element, tant del regne animal, com del vegetal i del mineral, nomena dos delegats.

Comencen el seu congrés-reunió amb un càntic de gratitud a Déu. Tots es reconeixen creats per Ell, tot i que són producte d'evolucions inesperades.

Tots es proclamen criatures de Déu i cada element té un càntic preparat en una competició sorprenent.

En aquest concert unànime, només hi ha faltat des de fa milers d'anys l'home. Al principi tothom el trobava a faltar, perquè el continuen reconeixent el rei de la Creació... Ara, ni se'n recorden a la festa.

És una meravella, em diu el meu àngel Belalín.

Ell no es perd cap d'aquestes trobades festives. I hi van milions d'àngels.

Els vents entonen murmuris que acaronen; els llops udolen amb una tendresa innocent; els pardals intenten competir amb els canaris; els llampecs es tornen de tots colors.

Diu Belalín que a Déu li agrada molt aquesta festa i que cada any, quan es retira, lamenta la ingratitud de l'home.

Tots els delegats s'han vestit amb els millors guarniments per a la festa: les muntanyes es fan més altes, els arbres belluguen les branques amb grandesa, els cucs acaronen la terra amb delicadesa...

Després del primer dia exultant es reuneixen per grups d'afinitats: els animals que van per la terra; els que passegen dins del mar, els que s'endinsen en coves petites...

Es reuneixen tots els vents i tots els

huracans...

I les reunions duren sis dies més. Sempre comencen el dia amb cançons noves, inèdites sempre, al seu Creador. L'Únic Creador.

Cada any el president (per torn d'elements), que és precisament l'aire, els ha assenyalat com a tema central, les queixes que presentaran a Déu contra l'home.

Ja saben que l'home és el rei de la Creació.

Ja saben que es pot anomenar a si mateix el predilecte de Déu. Saben també que el Fill de Déu es va fer home. Però tots, tots, estan queixosos de l'home, perquè cada any els respecta menys i abusa de tots.

Belalín es va anar esquitllant una estona en cada grup especialitzat.

I així va estar primer en el dels animals de corral. I va quedar perplex. Les gallines, els pollastres, les oques, es queixaven que ara ja no es poden moure com sempre.

L'home vol que s'engreixin en pocs dies, i allà els tenen en unes sales immenses sense poder-se bellugar. I després, als camions i als escorxadors. Ja ni tan sols els maten amb aquell tacte amb què els mataren les mestresses de casa per servir-los a la taula familiar. Ara, als escorxadors, i a ser trossejats i a ser portats a centenars de quilòmetres per servir en el negoci de les grans empreses alimentàries.

Belalín, tremolós, se'n va anar al grup dels arbres del bosc. I ells també clamaven Déu pel poc respecte que mereixen: les serres espolien els boscos sense cap respecte per l'edat de l'arbre. L'home, amb els arbres, només busca enriquir-se.

I així amb tots els grups. M'agradaria que Belalín em parlés un dia de les conclusions a les quals ha arribat cada grup.

Zoom

Eduard Brufau

Per segon any consecutiu la Comunitat de Sant Egidí va organitzar a més de 200 ciutats de 70 països marxes per la pau al món. Amb motiu de la Jornada Mundial de la Pau, Barcelona també va acollir una d'aquestes manifestacions, que sota el lema «Pau arreu de la terra» va desfilar des de la plaça Catalunya fins a la plaça de Sant Jaume. Al final de l'acte, en el qual es va recordar els molts conflictes bèl·lics actuals, es va llegir un manifest en favor de la pau.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

«The bright»

Pot semblar, a primer cop d'ull, que l'expressió *The brights* refereix a un conjunt musical. No obstant això, es tracta d'un terme encunyat per Paul Geisert i Mynga Futrell de Sacramento, EUA, que es tradueix per clar, brillant, lluminós, i que pretén englobar les persones que «tenen una visió del món exempta d'elements sobrenaturals i místics». Aquest nou terme, fet servir com a substantiu i no com a adjectiu, representa un esforç de llenguatge per aconseguir una cara amable d'altres substantius equivalents a ateu, agnòstic, escèptic i lliurepensador, provistos tots ells de connotacions negatives. En el seu moment, la paraula *gai* va ser proposada per substituir-ne una altra de menys simpàtica com *homosexual*. La dinàmica és la mateixa. L'objectiu és crear un moviment al qual s'hi puguin adherir persones amb plantejaments semblants, basats en una comprensió del món exclusivament immanent. Dos escriptors han signat sengles articles per donar suport a aquesta idea. Richard Dawkins, un científic que pertany a la Universitat d'Oxford, va publicar a *The Guardian*, el 21 de juny del 2003, l'article *The future looks bright* (El futur és «bright»). El mes següent, Daniel C. Dennett, professor de filosofia a la Universitat Tufts, va publicar a *The New York Times*, el 12 de juliol del 2003, el seu article *The bright Stuff* (La qüestió «bright»). Tots dos advoquen per aquesta idea i terminologia nova. Curiosament, en aquelles mateixes dates, el Papa feia una crida als catòlics europeus perquè sabessin retrobar «l'entusiasme per l'anunci de l'Evangeli» davant del temor d'un progrés de l'ateisme i l'agnosticisme pel continent.

Es tracta d'una proposta encara embrionària. No obstant això, val més conèixer els fenòmens des del principi. No sé com evolucionarà aquest intent, que no es redueix a un mer canvi de vocabulari. S'apunten com a objectius afavorir una comprensió nova de l'ateisme mitjançant una paraula molt més agradable, que no impliqui d'entrada cap negació; constituir un moviment internacional que agrupi personalitats del món de la ciència i de la cultura; incidir en l'àmbit de la política per contrarestar el poder de les confessions religioses...

Si observem el mapamundi, podem afirmar que la majoria dels habitants del nostre planeta són creients, que introdueixen en el seu univers mental elements religiosos, sobrenaturals o místics, i que la fe constitueix un fonament del seu comportament ètic. Certament, que les persones tenen diferents graus de compromís o de convicció, que n'hi ha que albiren un món religiós viscut entre angoixes i dubtes, que barregen dins seu pautes de fe amb ingredients culturals o socials. Els no creients, aquelles persones que prescindixen en el seu pensament i en la seva conducta de referents religiosos o místics, són una minoria, tot i que molt poderosa.

Quin desafiament implica aquesta confrontació per als creients? O no cal donar cap importància a aquest intent incipient de donar un rostre nou a l'ateisme, a l'agnosticisme o a l'escèpticisme de llarga tradició? Què hi ha d'interessant en aquest projecte? La renovació de plantejaments clàssics mitjançant la creació d'un vocabulari nou, que superi les limitacions dels termes tradicionals i que aconseguixi una afinitat més gran amb la sensibilitat actual. Crec que una tasca important per als creients consisteix justament en això, a fer més intel·ligible a les persones d'avui els continguts de la fe que professen. Moltes vegades el missatge no s'entén perquè les paraules que es fan servir resulten gairebé incomprensibles a la mentalitat dels receptors o perquè la concepció del món que reflecteixen no té gairebé punts de connexió amb els plantejaments en vigor. La depuració del llenguatge, la seva innovació, no signifiquen de cap manera una traïció al missatge o als continguts. La comunicació de la fe té nombroses dificultats, que es veuen notablement augmentades pel llenguatge utilitzat. Ser fidel a Crist, per exemple, no exigeix mantenir totes les formes històriques que han servit al llarg dels segles per expressar el seu missatge. Però no n'hi ha prou d'actualitzar el llenguatge. Adquirir un compromís creient més gran implica millorar el nivell teològic i cultural. La ignorància religiosa sovint és enciclopèdica. La fe no anul·la els dubtes, la recerca, els processos personals. Fins a arribar a l'«entusiasme per l'anunci de l'Evangeli» hi ha un llarg recorregut. L'experiència personal dels valors de la fe, especialment de la persona de Crist, és clau: «Jo sóc la llum del món. El qui em segueix no caminarà a les fosques» (Jn 8,12).

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

□ Evangelitzar escrivint

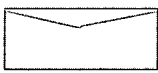
En el número 1.267 de *Catalunya Cristiana*, amb data primer de gener, el capellà del Montanyà, Mn. Ynaraja, es preguntava, cap al final de la seva columna, titulada *Amb sinceritat*, si les 49 línies setmanals que puntualment envia al setmanari poden tenir alguna utilitat.

Doncs bé, ja que jo sóc un lector setmanal d'aquesta columna, com de les altres dels bons col·laboradors que sortosament té C.C., diré al seu autor que almenys a mi, com suposo que a molts altres lectors, m'està fent molt de bé. Per tal motiu, l'encoratjo que no es cansi, que continuï endavant. És pot evangelitzar de moltes maneres i la col·laboració literària en revistes cristianes n'és una. Jo diria al mossèn que pot donar gràcies a Déu d'haver rebut aquestes qualitats que li permeten expressar-se amb la claredat i l'encert amb què ell ho fa. Altres voldríem fer el mateix, però no ho aconseguim i no per lluir-nos sinó per poder fer apostolat a través de la ploma, com ell ve fent.

I com que no sóc solament teòric sinó pràctic, he de confessar a Mn. Ynaraja el meu atreviment —potser saltant-me la normativa establerta sobre aquest particular— d'introduir en el meu ordinador algun dels seus articles per fer-ne còpies per tal de lliurar-les a persones a qui poden fer bé, respectant, naturalment, la seva autoria i llur procedència. Més encara, alguns dels seus escrits acompanyen, a voltes, la capelleta de la Sagrada Família del meu barri que durant el mes va de casa en casa.

Hi ha un altre punt de l'esmentada columna que m'ha colpit força i és el que fa referència a la soledat que pateixen alguns sacerdots fins al punt, diu ell, de qüestionar-se el sentit de la vida sacerdotal. És un problema que el coneixem prou bé i el patim els qui estimem l'Església i els seus ministres. Però a més de patir, preguem molt per ells, tal com ens demana l'articulista, com si fes un clam de SOS. De fet, ja fa anys, per no dir segles, que fidels de

Cartes del lector

L'Església molt responsables preguem insistentment pels sacerdots. La mateixa santa Teresa de l'Infant Jesús, tan actual aquests dies, assegurava que les dues motivacions que la van portar a ingressar en el convent van ser la salvació de les ànimes i, sobretot, la de resar pels sacerdots. Ella pregava molt per ells i ho feia fer a les seves germanes religioses.

Amb tot, jo diria que els sacerdots que mantenen encesa la flama de la fe i estimen el seu ministeri es poden trobar sols ambientalment, però espiritualment estan molt ben acompanyats. Les pregàries de contemplatius i contemplatives que els tenen constantment presents, com les de tants altres fidels, han de donar i ja donen, inexorablement, els seus fruits.

RICARD GUANTER
L'Escala

□ Si les pedres poguessin parlar...

Si les pedres poguessin parlar, coneixeríem molt de bé amagat...

Vides amarades de Déu en el silenci dels monestirs...; famílies unides resant el Rosari al capvespre vora la llar...; feina ben feta, detalls delicats fruit d'amor abnegat...

Tantes coses que ningú no sap...

Catalunya! Europa! Retroba les teves arrels!, ens recorda tot sovint el molt estimat Sant Pare Joan Pau II.

Les nostres arrels són cristianes. Estimem-les, visquem-les, comuniquem-les... No oblidem el nostre passat.

La nostra història és cristiana. Fem que les noves generacions la coneixin i l'apreciïn...

Cal que sàpiguen la Veritat.

Les pedres de les nostres llars, esglésies, monestirs... si poguessin, la cridarien als quatre vents.

NÚRIA VIÑOLAS i ESTEVA
Cornellà de Llobregat

□ La por del compromís

«Nosaltres som moderns», «ens ho muntem millor», «ho fem al nostre aire» i altres frases per l'estil, de ben segur que les hem sentit en més d'una ocasió en boca de moltes parelles de fet. No dubto en cap moment que qui així les manifesta també se les cregui i les senti, però crec que fora bo analitzar-ho.

Com bé expressa al respecte el mateix arquebisbe de la diòcesi de Barcelona, Ricard M. Carles, en la carta dominical del 4 de gener d'enguany, una manca de formació, una manca de fe i una llibertat mal entesa en són les causes. Però bàsicament, diria jo, i com a arrel mateixa d'aquestes, s'hi trobaria aquella que ens costa tan i tantes vegades d'admetre i d'acceptar: la por al compromís.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA
Granollers

□ Blasfèmies al teatre

Llegeixo una carta d'un lector en un diari, en la qual explica que en una obra de teatre s'han pronunciat, descaradament, dues blasfèmies. Això, francament, és una cosa que, a mi, em fa estremir...

I jo penso: Nostre Senyor què hi dirà? I els cristians, en general, què hi diem? Hi ha moltes coses increïbles i aquesta n'és una, que una persona pugui dir una blasfèmia contra Nostre Senyor i no li passi res...

JOAN ROVIRA i ARBÓS
Vilafranca del Penedès

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Llums i taques del meu 2003

Aquest any he pujat més amunt, canviant d'ambient: de sant Josep a sant Miquel, dels operaris josepèts als núvols de l'arcàngel. El *Jubilum* meu aprova l'examen del dolor punxenc i negre. Vers la meta, em paro en el replà. Un temps que qualifico de prolífic i cordial, rajant poesia al sol i lluna de cada dia filant com l'abella quan s'endinsa en la flor.

L'any dos mil tres va esclatar en guerres i... no han servit de res els brindis en places i carrers per la pau del món.

Ningú no és lliure perquè es crema el terra i el cel dibuixa focs de mort. Domina l'imperialisme prepotent d'EUA que eclipsa l'occident. Els pobres del petroli rics en fanatisme religiós reguitzen contra un món advers.

Com sant Francesc, Joan Pau clama solidaritat i adverteix que en l'arrel del terrorisme hi ha la terra amb sal de la injustícia social.

Educar per viure la pau en un cel net i blau, regalimant germanor. Heus aquí la qüestió!

J. BLANC i BAHIMA
Tortosa

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Ase o mula?

—Vull fer-li una consulta una mica atípi- ca, encara que escaient pels dies nadal- lens acabats de passar. Des de molt antic, a les representacions del naixement de Jesús hi figuren un bou i un ase, però sembla que des de fa molts anys, aquest ase ha esdevingut una mula.

—La consulta que m'ha arribat avui és interessant i sorprenent. Es tracta d'una llarga carta ben raonada i que ofereix els mateixos elements de la res- posta. Crec que pot tenir interès per a un gran públic, més quan el que predomina són els aspectes més folklòrics del Nadal. Com vostè em diu molt bé, en la seva carta, la mula era considerada un animal de luxe i d'importació i, fins i tot, la seva cria estava prohibida a Israel. Llegim en el llibre del Levític: «Guardeu també aquestes lleis: No aparellis dos animals d'espècies diferents, no sembris el teu camp amb dues classes de llavor ni du- guis vestits de roba teixida amb dues menes de fibra» (Lv 19,19). El més probable és que en cas que acompanyessin alguns animals a Jesús en el moment del seu naixement, fossin un bou i un ase, animals habituals en les cases en temps de Jesús. Jesús diu en certa ocasió als fariseus: «Hipòcrites! No és veritat que també en dissabte tots deslligueu el bou i l'ase de l'estable i els porteu a l'abeura- dor?» (Lc 13,15). Per què insistir, doncs, en l'ase i el bou i descartar la mula? Quin rerefons hi ha en la representació de l'ase i el bou?

Probablement, aquells primers cristi- ans que van escenificar el naixement de Jesús amb el bou i l'ase tenien molt present unes paraules del profeta Isaïes: «Un bou coneix el seu propietari, i un ase, l'estable del seu amo, però a mi, Israel no em coneix, el meu poble m'ig- nora» (Is 1,3). Paraules ben serioses i ben actuals. Mireu sinó com la representació aparentment ingènua del bou i l'ase pot comunicar la mateixa teologia expressa- da en el sublim pròleg de sant Joan quan afirma que el qui és la Paraula i la Llum veritable va venir als seus i els seus no el van rebre! Com molt bé diu vostè, els primers teòlegs no es proposaven d'am- biantar el naixement de Jesús sinó més aviat deixar constància, fins i tot gràfica, de la identitat d'aquell Infant tan espe- cial i com que molts recordaven les tre- mendes paraules d'Isaïes van tenir el molt bon acudit de posar l'ase i el bou per recordar-nos que no siguem pitjors que els animals sense enteniment i que sapiguem descobrir nostre Senyor.

El felicito per la seva original consulta, i penso que seria una gran iniciativa catequètica i pastoral posar al peu dels nostres pessebres un gran cartell amb les paraules del profeta Isaïes.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

El ministeri dels diaques (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

La festa del martiri dels sants Fructuós, bisbe de Tarragona, amb els seus diaques Auguri i Eulogi, celebrada a les diòcesis catalanes el dia 21 de gener d'acord amb la data històrica del seu martiri, ens porta cada any la imatge d'aquests tres ministres de l'Església, associats en el servei eclesial i en la professió de fe fins al lliurament de la pròpia vida. Ens dóna, també, l'oportunitat de prendre consciència renovada del sentit que té el ministeri dels diaques en l'Església.

Què és un diaca?

Seguint el Concili Vaticà II, podem dir que el diaconat és un dels ministeris que, amb l'episcopat i el presbiterat, configuren el ministeri eclesial, successor del ministeri apostòlic. Així ho expressa clarament la Constitució sobre l'Església, del Concili Vaticà II: «El ministeri eclesial, d'institució divina, és exercit en ordes diversos per aquells que, des dels temps antics, s'anomenen bisbes, preveres i diaques» (*Lumen gentium*, n. 28).

Aquesta és la definició fonamental, i aquest és l'enllaç radical que els «ordes», és a dir, els grups instituïts dels ministres de l'Església, tenen amb els Apòstols enviats per Jesucrist ressuscitat, anomenats pel Concili «llavors de l'Església i origen de la sagrada jerarquia» (decret *Ad gentes*, n. 5). Certament, la successió apostòlica fonamental és la dels bisbes, però els preveres i els diaques entren igualment en aquesta successió pel lligam que tenen amb els bisbes, i per això cal considerar-los com formant part del grup dels pastors de l'Església, cada orde a la seva manera.

Preveres i diaques

Els preveres són els «col·laboradors i consellers necessaris dels bisbes en el ministeri i ofici d'ensenyar, santificar i guiar el Poble de Déu» (decret *Presbyterorum ordinis*, n. 7). Són com l'extensió del ministeri episcopal. Des de les primeres pregàries d'ordenació, el que es demana per als preveres és que l'Esperit Sant els faci consellers i col·

laboradors. El ministeri d'un prevere és sempre una presència implícita però real del bisbe mateix, del qual rep una tasca concreta. Els preveres, diuen els testimonis més primitius, són ordenats per exercir el sacerdoci, com el bisbe, i amb ell.

Els diaques són els que tenen per missió pròpia estar a les ordres dels bisbes —i, en el seu cas, dels preveres— per fer allò que cal i convé en l'exercici del ministeri eclesial: des de la predicació fins a l'economia de la comunitat, gravitant sobre els pobres (sant Llorenç és un exemple típic); des d'ajudar a la celebració de l'Eucaristia, especialment en la distribució del calze del Senyor, fins a portar un missatge episcopal a una altra Església (les cartes de sant Ignasi d'Antioquia donen testimoni, en els primers anys del segle II, de diaques que realitzen aquesta tasca); des de vetllar pel bon funcionament de la pastoral en un ampli sector de la diòcesi (les diaconies romanes) fins a representar el Papa (el cas de sant Gregori el Gran, que fa de «nunci» a Constantinoble quan era diaca)... D'altra banda, aquesta mateixa

amplitud comporta que els diaques tinguin també encomanada la tasca d'estar atents a les necessitats de la comunitat, per fer-ne coneixedors als bisbes i als preveres.

No és estrany, per això, que la més antiga pregària d'ordenació dels diaques demani per a ells l'Esperit de zel i de servei. Podríem dir que els diaques, en la més antiga tradició, apareixen com els més compromesos en els afers quotidians de l'Església, sempre segons l'autoritat del bisbe i dels preveres, els seus col·laboradors. No és estrany, per això, que a l'Església de Roma i potser també en altres Esglésies, no fos un cas excepcional que el primer diaca del grup —l'ar(xi)diaca, en castellà l'*arcediano*— fos elegit per succeir el bisbe, en aquest cas el Papa.

Potser és difícil actualment imaginar-se aquesta diversitat de funcions ministerials, acostumats com estem que els preveres assumeixin fins ara la major part de les tasques; la nova presència dels diaques en l'Església ens hi ajudarà.

Per Luis Maria Origlia

El sant de la setmana

- ☐ Neix a Arpino, sud d'Itàlia, l'any 1747
- ☐ Catedràtic d'universitat, barnabita, apòstol de Nàpols
- ☐ Va passar els darrers anys prostrat al llit o a la butaca
- ☐ Va morir el 31 de gener del 1815 a Nàpols
- ☐ Canonitzat per Pius XII el 1951

Va ser un sacerdot barnabita, sempre fidel a la seva congregació entranyablement estimada. Ànima d'asceta, home de cultura i de govern. Catedràtic a la universitat, va renunciar en dues ocasions a l'ofici d'una seu episcopal. Va conèixer sant Alfons Maria de Ligouri al seminari de Nola l'any 1758 i va ser el confessor de santa Maria Francesca de les cinc Llagues entre 1777 i 1791.

Samarità incansable pels carrers de Nàpols; els miracles florien al seu pas; sovint els diners se li multiplicaven a les mans quan feia falta resoldre situacions delicades. És, sobretot, en el ministeri de

Sant Francesc Xavier
M. Bianchi

la reconciliació i direcció espiritual, on va destacar com a guia, orientador i forjador d'ànimes.

Va passar els últims 11 anys al llit o prostrat en una butaca: «Senyor, augmenta els meus dolors, però fes créixer els dons de la teva gràcia.»

«Senyor, et lloo, et dono gràcies, vull patir per Tu.» Tot Nàpols desfilava davant d'ell: poble humil, noblesa, homes de cultura i ciència, bisbes, reis i princeses. Clavat a la creu de la seva butaca, purificat pel dolor, sublimat per l'amor, amb el cos desfet i l'ànima intacta, es va preparar per al darrer viatge, el 31 de gener del 1815.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

GENER

25. Diumenge

III de durant l'any. Verd. Lectures: Nehemies 8,2-4a.5-6.8-10 / Salm 18 / 1 Corintis 12,12-30 / Lluc 1,1-4;4,14-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bretanió, b.; Santes, Elvira, vg. i mr.

Festa Major: a Castell de l'Areny, Maià de Montcal, Malla, Regencós i Subirats.

26. Dilluns

Sant Timoteu i Sant Titus (MO), Blanc. Lectures: 2 Timoteu 1,1-8 (o bé: Titus 1,1-5) / Salm 95 / Marc 3,22-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, Alberic i Esteve, ab.; Santes, Pola (Paula), viuda.

27. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 2 Samuel 6,12b-15.17-19 / Salm 23 / Marc 3,31-35. Si es vol: *Santa Àngela Mèrici (MLI), Blanc;* TORTOSA: *Sant Enric d'Ossó (ciutat, MO / diòcesi, MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Vitalià, p.; Emeri, ab.; Julià, b.

28. Dimecres

Sant Tomàs d'Aquino (MO), Blanc. Lectures: 2 Samuel 7,4-17 / Salm 88 / Marc 4,1-20. LLEIDA: *Sant Valeri (MO), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Flavià, mr.; Tirs, mr.; Julià, b.; Leònídes, mr.; Santes, beata Gentil Giusti.

29. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: 2 Samuel 7,18-19.24-29 / Salm 131 / Marc 4,21-25. BARCELONA: *Sant Pere Nolasc (MLI), Blanc.* TORTOSA: *Beat Manuel Domingo Sol (ciutat, MO / diòcesi, MLI), Blanc.* LLEIDA: *Sant Tomàs d'Aquino (MO), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valeri, b. i mr.; Sulpici Sever, b.; Julià, b.; Santes, beata Arcàngela Giralani, rel.

30. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: 2 Samuel 11,1-4a.5-10a.13-17 / Salm 50 / Marc 4,26-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Adelelm, b.; Mucià-Maria Wiaux, rel.; Santes, Martina, vg. i mr.; Jacinta de Mariscotti, rel.

31. Dissabte

Sant Joan Bosco (MO), Blanc. Lectures: 2 Samuel 12,1-7a.10-17 / Salm 50 / Marc 4,35-41

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Marcel·la, viuda.

Lectures bíbliques

III Diumenge de durant
l'any

Lectura primera

Ne 8,1-4a.5-6.8-10

Llegien ben clar el llibre de la Llei, perquè la lectura fos entenedora

Lectura del llibre de Nehemies:

En aquells dies, el sacerdot Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei.

Esdres, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obri el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdres beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit, perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdres, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu.» Perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

Salm responsorial

18

És perfecta la llei del Senyor,
i l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa,
dóna seny als ignorants.

R. Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.

Els preceptes del Senyor són planers,
omplen el cor de goig;
els manaments del Senyor són transparents,
il·lumina els ulls. **R.**

Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis del Senyor són ben presos,
tots són justíssims. **R.**

Les paraules que em surten dels llavis
i els pensaments que el meu cor medita,
que us siguin agradables, Senyor,
penyal meu, redemptor meu. **R.**

Lectura segona

1Co 12,12-30

Vosaltres sou el cos de Crist i part dels seus membres

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Doncs bé, vosaltres sou el cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.

Al·leluia

Lc 4,18

El Senyor m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a proclamar als captius la llibertat.

Evangeli

Lc 1,1-4;4,14-21

Avui s'han complert aquestes paraules de l'Escriptura

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.

En aquell temps Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava en les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Natzeret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegué i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungut per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.» Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.»

Barcelona

diòcesis

BARCELONA.— Quan quedaven pocs dies per acabar l'any 2003, vam saber la joiosa notícia de la pròxima canonització del beat Josep Manyanet, fundador de la Congregació dels Fills de la Sagrada Família i de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzeret. Per aportar-nos més dades sobre la notícia, ens hem posat en

contacte amb el P. Josep M. Blanquet (Tortosa, 1937), religiós prevere dels Fills de la Sagrada Família, doctor en Teologia i actualment secretari general de la Congregació. Ell va ser l'encarregat de la *disquisitio* o estudi històric previ a la declaració de l'heroïtat de les virtuts del beat Josep Manyanet i el vicepostulador per a la instrucció

del procés diocesà sobre el presumpte miracle a l'arxidiòcesi de Medellín (Colòmbia). Amb Mn. Jordi Piquer, és autor de la biografia del pare Manyanet (1984) i del volum d'*Obres selectes* (1991). Actualment, es troben a impremta la reedició de la biografia, revisada i augmentada, i el primer volum de les *Obres completes*.

«El missatge del pare Manyanet és senzill però toca les arrels de l'Església i de la societat»

■ El P. Josep M. Blanquet ens parla de la pròxima canonització del fundador dels Fills de la Sagrada Família

—Com va ser rebuda per la Congregació dels Fills de la Sagrada Família la notícia de la canonització del pare Manyanet?

—No per esperada, ha causat menys emoció. Tant nosaltres, els religiosos Fills de la Sagrada Família, com les religioses Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzeret i els seglars que estan implicats als nostres centres d'apostolat, hem seguit les darreres passes del procés ben de prop i amb molta atenció, tot unint la pregària als bons desitjos perquè s'acomplís en tot la voluntat de Déu.

—Intueixo, doncs, que consideraven que la notícia era imminent...

—Naturalment, la santedat del pare Manyanet ja havia estat declarada pràcticament amb el decret sobre l'heroïtat de les virtuts l'any 1982. Els dos miracles atribuïts posteriorment a la seva intercessió són els que li han obert les portes per a la beatificació, el 1984, i ara per a la canonització.

El primer miracle va ser fet a Barcelona, a una mare de família afectada d'anèmia hemolítica adquirida. Ja havia estat desnonada i es previa el desenllaç final, quan, segons el seu testimoni, va veure el pare Manyanet, es va incorporar al llit i va rebutjar qualsevol medicació perquè el pare Manyanet l'havia guarida. La senyora va sobreviure a la guarició extraordinària 24 anys més i va morir coneixent ja la data de la beatificació.

El miracle aprovat ara per a la canonització va passar a Medellín (Colòmbia) el 1995, a una religiosa Missionera Filla de la Sagrada Família de Natzeret. Ella va resultar afectada per un càncer de mama, que els metges van diagnosticar com a «comedocarcinoma intraductal infiltrant». D'ençà del resultat de la primera mamografia, la germana Manuela Burbano es va posar en mans de Déu i es va encomanar a la intercessió del pare Manyanet. Primer li van fer la quadrantectomia i la biòpsia va confirmar el resultat.

De seguida, va començar a sentir-se alleugerida i ja no pensava a sotmetre's a cap més intervenció, però els metges i les superiors la van obligar a una mastectomia radical modificada, el resultat de la qual va ser totalment negatiu. Per això ja no hi va haver teràpies posteriors amb ràdio o quimioteràpia. I es continua trobant perfectament bé i treballant activament en la direcció d'un centre d'ensenyament, actualment a la ciutat de Quito (Equador). Tant els metges com els teòlegs de la Congregació per a la Causa dels Sants van donar unànimement el seu veredict de positiu, que va ser

ratificat després pel congrés plenari dels cardenals i prelats del mateix dicasteri: es tractava d'una guarició extraordinària atribuïda a la intercessió del beat Josep Manyanet.

La preparació completa de la *positio*, o volum imprès que recull les declaracions dels testimonis i els documents, la història clínica detallada i els dictàmens mèdics, sempre resulta laboriosa i delicada.

El P. Josep M. Blanquet.

beatificacions, i 7 més, al l'heroïtat de les virtuts. El primer decret llegit va ser el relatiu al beat Josep Manyanet. El cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a la Causa dels Sants, va posar en relleu que el nou sant havia contribuït a la renovació de les famílies i de la societat espanyola en difondre els exemples i la devoció a la Sagrada Família, i que havia promogut la construcció del temple expiatori de la Sagrada Família a Barcelona, segons el projecte de l'arquitecte Antoni Gaudí, la causa de beatificació del qual es troba en curs.

—Quan es faran públiques les dades exactes de la canonització?

—Segons les previsions fetes, és probable que durant el mes de febrer vingent el Papa, després de comptar amb l'opinió dels cardenals, celebri el consistori públic per comunicar la seva decisió favorable a la canonització dels quatre beats i anunciï oficialment la data de la cerimònia. Els cardenals emeten el seu judici després de conèixer la vida, l'espiritualitat, l'iter de la causa i el breu apostòlic de la beatificació de cadascun dels beats a través d'un fulletó que s'anomena *Compendi*. Tots confiem que la solemne cerimònia sigui durant aquest any que acabem d'estrenar,

El Sant Pare, en entrar a la Sala Clementina el 20 de desembre passat.

—D'ençà que es va fer el procés diocesà sobre el presumpte miracle atribuït a la intercessió del beat Josep Manyanet, a Medellín, i a mesura que anàvem sabent per les publicacions internes dels instituts les diverses passes successives, totes amb un resultat positiu, les expectatives han augmentat i estàvem esperant que l'anunci fos ben aviat. De totes maneres, però més que ho esperéssim, a darrera hora, fal'efecte que tot és massa precipitat.

—L'impuls definitiu, doncs, ha estat l'aprovació d'un miracle?

Viatge a Roma

—Segons tinc entès, vostè va viatjar a Roma amb motiu de l'anunci de la canonització del P. Manyanet.

—Un cop vam saber que la lectura del decret havia de tenir lloc el 20 de desembre passat, vaig tenir la sort d'assistir-hi personalment a la Sala Clementina del Palau Vaticà, acompanyant-hi el postulant general, els superiors generals i altres religiosos i religioses de tots dos instituts. Va ser un acte senzill però emocionant. Tal com en va informar la premsa, aquell dia van ser proclamats davant del Sant Pare, que va comparèixer molt animat, 18 decrets: 4 de referits a canonitzacions; 7, a

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

però per ara no podem precisar res més.

—Com a Fill de la Sagrada Família, què significa la canonització del seu fundador?

—Ja amb la beatificació, l'Església ens havia dit que el pare Manyanet era un exemple de «treballador model pel regne de Déu en Crist» a favor de les famílies, dels infants i dels joves, especialment per a les dues congregacions que ell va fundar, i per a tots els que s'hi relacionen de manera especial. La canonització, en canvi, crida l'atenció sobre la projecció que el

ser la primera comunitat consagrada i és el prototipus i l'arquetipus de tota família. El missatge del pare Manyanet és senzill però toca les arrels de l'Església i de la societat.

L'herència humana i espiritual

—Entre les diferents causes de canonització en què vostè ha treballat, aquesta deu haver estat especialment emocionant...

—És natural, ja que es tractava del

Els presents, mentre esperen la lectura del decret.

beat Josep Manyanet, la seva vida i el seu missatge, té per a l'Església universal. En concret per a nosaltres, els religiosos i les religioses, la considerem com una invitació a obrir-nos encara més a l'espiritualitat de la família de Natzeret per realitzar millor la nostra vocació i complir el seu somni apostòlic: fer del món una família i de cada família un Natzeret.

—Entre tantes personalitats que omplen el santoral, és el seu treball incansable a favor de les famílies la novetat que hi aporta la figura del pare Manyanet?

—El Papa, ja en la beatificació, va resumir així la personalitat del pare Manyanet: «Ell va posar totes les seves forces —tot i els límits de la malaltia— a procurar sobretot l'honor de la Sagrada Família i el bé de les famílies i dels infants. Aquest és el carisma propi que amara tota la seva vida, sumida en el misteri d'una vocació evangèlica apresada en els exemples de Jesús, Maria i Josep en el silenci de Natzeret.» En aquesta doble direcció se centra la novetat que el nou sant aporta a l'Església: redescobrir el disseny de Déu inclòs en la família que va formar Jesús amb Maria i Josep a Natzeret, i projectar-lo vers la mateixa Església, les famílies, les comunitats religioses..., perquè la família de Jesús, Maria i Josep contenia en germen l'Església; va

«pare» de la nostra vocació religiosa i apostòlica. Indagar, estudiar i aprofundir en la vida i l'espiritualitat del pare Manyanet, conèixer totes les circumstàncies històriques, familiars, eclesials i socials que van envoltar tot l'esdevenir dels seus 68 anys de vida, ens ha ajudat moltíssim per definir la nostra identitat com a instituts religiosos inspirats en la vida de la Sagrada Família i al servei de la família, princi-

«Hem constatat una coherència extraordinària entre la vida, el pensament i l'activitat del nostre fundador i les exigències del nostre carisma religiós i apostòlic»

palment per mitjà de l'educació i la instrucció dels infants i dels joves. Hem constatat una coherència extraordinària entre la vida, el pensament i l'activitat del nostre fundador i les exigències del nostre carisma religiós i apostòlic, fins al punt que estan totalment identificats. Per això ens sentim molt satisfets del patrimoni humà i espiritual que n'hem heretat. I tot el procés

El P. Josep Manyanet i la devoció a la Sagrada Família

El pare Josep Manyanet Vives havia nascut a Tremp (Pallars Jussà) el 1833, i era el novè i darrer fill d'una família més rica en valors morals que no pas en béns de fortuna. Per això va haver de treballar sempre per dur endavant els seus estudis, primer a Barbastre, després a Lleida i finalment a la Seu d'Urgell. La vida no li va ser fàcil, però va saber aprofitar totes les circumstàncies i aprendre'n.

Especialment importants van ser els dotze anys que va passar al servei del bisbe d'Urgell, Josep Caixal i Estradé, com a patge, vicesecretari, majordom, secretari de visita pastoral, etc. Allí va aprendre a mirar el

món amb visió d'Església. Per la seva especial sensibilitat és va sentir cridat a consagrar la seva vida a l'educació per ajudar els matrimonis i les famílies, i es va inspirar en la vida de família que Jesús va transcórrer amb Maria i Josep a Natzeret.

Amb l'autorització plena del prelat, renunciant a prebendes i càrrecs, va fundar els dos instituts religiosos per continuar la mateixa missió. Va recórrer bona part de Catalunya i altres poblacions d'Espa-

nya fundant col·legis i centres pastorals al servei de la seva vocació i missió. Va entrar en contacte amb el catolicisme social de l'època i va ser el promotor de la devoció a la Sagrada Família a Espanya i un pioner de la pastoral familiar inspirada en la mateixa família de Natzeret.

Barcelona conserva, a més de diverses obres educatives del pare Manyanet, el temple expiatori de la Sagrada Família que ell va inspirar com a fruit de la pregària i de la seva sensibilitat eclesial.

Al llarg de tota la seva vida va escriure molt, tant per a la propagació de la devoció a la Sagrada Família com per a la formació dels religiosos, de les famí-

lies i dels infants i joves. La publicació completa dels seus escrits i les nombroses cartes —l'edició de les quals s'iniciarà justament enguany— seran una aportació molt valuosa per a la cultura i la història de l'Església a Espanya i, especialment, a Catalunya.

Va morir a Barcelona el 1901 i les seves despulles reposen, des de l'any 1929, a la capella panteó de l'església parroquial del col·legi Jesús, Maria i Josep de la mateixa ciutat. (C.C.)

de la seva canonització ens ha ajudat molt a viure'l, custodiar-lo, aprofundir-lo i desenvolupar-lo.

—El procés de beatificació i ara de canonització, quant de temps ha durat i quines han estat les passes més difícils de dur a terme?

—Ha estat un camí llarg en el temps i intens en la feina feta. Es van fer les primeres passes, a Barcelona, els anys 1931-33 amb el procés informatiu diocesà, però els avatars de la guerra civil a Espanya i després els de la Segona Guerra Mundial a Itàlia, van imposar un llarg parèntesi. L'avantatge d'haver-lo iniciat aleshores va ser que es van traslladar a Roma tots els manuscrits del pare Manyanet, i així es van salvar de les flames del 1936. Successivament, va venir el decret sobre l'ortodòxia dels seus escrits el 1951; el decret d'introducció de causa el 1956; el procés apostòlic el 1958; el decret de validesa de tots els processos el 1967, i, finalment, després d'una prolongada recerca i elaboració d'un estudi històric, el decret sobre l'heroïtat de les virtuts el 1982. El 1984, va ser beatificat.

Hi ha hagut fases especialment laborioses, com la confecció del voluminós «estudi crític»; però d'especialment difícils, gràcies a Déu, no n'hi ha hagut. L'exhaustiva recerca històrica ha permès resoldre satisfactòriament totes les observacions del promotor de la fe o «advocat del diable».

Darrerament, el 1995, a Medellín (Colòmbia), es va instruir el procés diocesà sobre la presumpta guarició extraordinària, el qual, ateses les característiques de la malaltia, ha seguit el curs amb normalitat.

—Aprofitant la canonització del fundador, és un bon moment per valorar el passat, el present i el futur de la congregació dels Fills de la Sagrada Família?

—Casualment aquest mateix any 2004, quan confiem que tindrà lloc la cerimònia de la canonització del pare Manyanet, tenim programada la celebració del consell general extraordinari de l'institut, que aplega els superiors majors amb el consell general i, més tard, el Capítol General. Són dues trobades ordinàries per avaluar la vida i l'activitat de l'institut, però celebrades enguany, a la llum i amb la gràcia de la canonització del pare fundador, és evident que significaran un moment extraordinari per agrair-li a Déu la vida i l'espiritualitat del beat Josep Manyanet i, alhora, per revisar la nostra fidelitat personal i col·lectiva al projecte de Déu i mirar de captar la crida que Déu fa a l'institut en aquests moments. En tot això ens trobem ara.

—Quins són els seus reptes de futur d'ara en endavant?

—Possiblement es podran concretar en les respostes a aquestes preguntes: com encarnar avui l'estil de vida sacerdotal, consagrada i apostòlica del pare Manyanet?, què faria avui el beat Josep Manyanet per portar l'Evangeli de Natzeret a les famílies i ajudar-les així que trobin la seva consolidació, malgrat les dificultats presents, en el retorn i la imitació de les virtuts perennes de la Sagrada Família de Natzeret?, com orientaria avui la tasca educativa dels col·legis i dels centres educatius per afavorir un creixement integral i harmònic dels infants i dels joves?, com imbuiria avui l'ambient de les llars amb l'esperit de les benaurances?, etc.

Carme Munté

Acol·lim i ajudem les futures mares amb problemes

Nom: _____
Cognoms: _____
Adreça: _____
Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____
Codi Postal: _____
Població: _____
Província: _____
E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaparte 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon: 932 047 111

Rosa Deulofeu deixa un record inesborrable en el cor de molta gent

Petjades d'un àngel

La mort de Rosa Deulofeu ha deixat la diòcesi de Barcelona una mica orfena. El seu testimoniatge, la seva presència entusiasta enmig de l'Església de Barcelona, ha estat tan forta que no serà fàcil aprendre a viure sense ella. Transcorreguts pocs dies de la seva mort, afloren en aquells que la van conèixer sentiments de nostàlgia i tristesa, barrejats, però amb la convicció que la Rosa ja és al cel, participant plenament de la vida divina. Des d'allà, ningú no dubta que ella ens té

molt presents i que continua treballant, ja sense les limitacions del temps i de l'espai, per la seva estimada Església. Amb l'objectiu de recordar-la i d'ajudar-nos a elaborar el nostre propi dol, recollim en les pàgines següents emotius testimonis d'algunes de les persones —i ens en deixem moltes— que van tenir la sort de poder tractar-la més de prop. Des de la seva experiència més pregona, tots ells coincideixen a definir la Rosa com una autèntica benedicció de Déu.

Des del cor de la família... Qui és la Rosa?

Tota la família està joiosament trasbalsada. Ens passa una mica el mateix que ella sentia davant de tanta pregària per ella, tanta pregària la colpia i la portava a fer-se dues reflexions: «Senyor, que sàpiga estar a l'alçada» i «Quina és la meua missió?» Doncs bé, nosaltres desitgem estar a l'alçada del que significa per a tots aquesta mostra de comunió a la mort de la Rosa, i també li preguntem al Senyor: «Què vols de nosaltres en aquest moment?»

La Rosa per a la família ha estat també un discret pal de paller de comunió. Tenia aquell temps per saber escoltar i atendre els que més patien de la família i acollia amb tendresa els diferents moments de cadascú.

Ja de molt petita tenia tres actituds que sempre l'han definit. Era fràgil i forta, i sempre sabia acompanyar. Això ho va viure tant a l'escola com amb la colla de Sant Celoni i l'agrupament de Sant Jaume. A hores d'ara, encara conservava amb detall i delicadesa l'amistat que va néixer en aquells primers moments. En la seva primera comunió, el 12 d'octubre del 1965, l'oncle Joaquim, ACS, que sempre ens regalava poemes en els moments importants de la nostra vida, va escriure de la Rosa: «Fràgil sospir de Rosa, tornasolada d'amor, Jesús t'omple de claror en el teu cor reposa. Guarda't bonica Rosa, la llum d'aquest dolç encís i el flameig del teu somriure com una sola cosa!»

Sembla com si l'oncle ens fes ja la fotografia del tarannà constant de la Rosa. Perquè és veritat, sempre tenia un encís i sempre tenia un somriure que em va acompanyar constantment en la meua vida sacerdotal. Jo a la meua, i amb les meues rauxes, i ella sempre posant cura, to, comunió... Em vaig sentir estimat molt com a germà i endevinava en ella allò que molts companys sacerdots hi heu trobat: estimava el sacerdo-

Foto: Agustí Codinach

Mn. Toni Deulofeu, amb el cardenal Ricard M. Carles, aspergint aigua beneïda sobre el fèretre de la seva germana.

Pregària per la Rosa

El 29 de gener hi havia prevista una Escola de Pregària especial en memòria de la Rosa Deulofeu a la parròquia de Sant Agustí. Des de la Delegació diocesana de Joventut s'informa que aquest acte queda anul·lat i es convida tots els joves a participar en la cloenda de l'Any de la Mercè, on es tindrà un record per la Rosa. Aquest acte tindrà lloc el mateix dia 29, a les 19.30, a la basílica de la Mercè. Serà presidit pel cardenal Ricard M. Carles, que farà una pregària especial per la qui va ser delegada de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona durant 13 anys.

ci i ens ha ajudat a ser sacerdots, tot sabent estar, encaixar i reparar en els moments difícils.

Aquest tarannà el vivia en tots els àmbits. Tant els seus companys de treball de "la Caixa", com els alumnes i professors de l'escola Pérez Iborra, com la colla de Sant Celoni i els amics de l'agrupament

Sant Jaume, tots ho diuen i la recorden amb molt d'afecte.

Les seves darreres hores també s'assemblaven molt al que havia viscut sempre. La seva agonia també tenia gust de dolçor i el seu darrer respir, com l'oració, va ser silent, tendre i decorós. El pare i la mare,

emocionats, eren plor de benedicció, i en aquella tarda, els més pròxims, com intuïnt el moment amb uncio, li van fer un petó amb emoció sentida i no estrident, la miraven i amb pau tornaven a casa.

Quan miro les fotografies de la seva habitació, descobreixo que assenyalen els accents del seu cor: els amics, la diòcesi, la família, i el somriure. La resta, tot són signes de fe, especialment el seu diari íntim escrit en la seva malaltia, un tresor de diàleg íntim amb Jesucrist. Quan tinc a les mans les fotos que millor me la recorden, la veig maca i cuidada, ànima i cos deien el mateix, fràgil i entranyable, senzilla i noble, forta i tendra. Em deixo moltes coses, les he dit d'una correguda, no les vull repassar i en aquest agre-dolç del meu estat d'ànim, us puc assegurar que sóc feliç per tanta benedicció rebuda.

Agraït a tots,

Mn. Antoni Deulofeu
(Continua a la pàg. següent)

CASAL SANTA MARIA DE VALLDAURA

Antic Monestir Femení Cistercenc del segle XIII

Fogar de pau, reflexió, silenci, treball i pregària.

A Olvan (El Berguedà)

- Capella oberta al culte amb servei religiós.
- Magnífica aula acústica, polivalent, apropiada per assajaments i conferències.
- Acol·liment fins a 44 persones; ideal per a grups familiars i d'altres, que vulguin escoltar-hi el nostre silenci, en un entorn de tranquil·litat i benestar.

☎ 938 228 630 / 608 492 585

El somriure sincer i gairebé permanent era un dels trets distintius de la Rosa.

Testimoni de la tendresa de Déu

La Rosa va escriure en el full dominical del 4 de gener un article sobre el Nadal que descriu molt bé el que ella vivia sempre, l'amor i la tendresa de Déu:

«Són ja moltes les coses viscudes des de l'esdeveniment del Nadal. Déu se'ns ha donat, per Ell tot ha vingut a l'existència i si l'hem acollit cal una resposta humana, l'inici d'una nova vida: la vida cristiana. Però m'agrada créixer en un sentit: acollir-lo ens fa fills: «Ens escollí en ell abans de crear el món perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls.» Quin amor tan gran, quina tendresa tan profunda.

Potser m'agafa en un moment molt sensible, la malaltia m'apropa a Déu, necessito sentir-lo Pare que m'estima, que vol el millor per a mi, que m'incorpora al seu pla, que m'acompanya en tot moment i en aquesta vivència creix en mi la certesa que valorem poc que Déu s'ha fet home per nosaltres. Desitjo viure de veritat el manament del Senyor: estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat, que... és un únic manament que té com dos rostres: la fe i l'amor. I aquests dos rostres vull que siguin la vivència del Nadal que tan apaivagat tenim a vegades.

En l'Evangeli queda expressat tot l'amor que Déu ens

té, tota la seva entrega per poder fer realitat la Bona Nova, tota la gràcia que d'ell rebem per poder respondre a la missió que dona raó i sentit a les nostres vides.»

Rosa, tu vas ser fidel a la seva gràcia i vas respondre a la missió: servir, servir i servir l'Església. I no de qual-sevol manera sinó arrelant-te a la nostra diòcesi de Barcelona. Ho vas fer amb fidelitat, no sense dificultats i en més d'un cas incomprendiments. En aquesta darrera etapa vas servir la Delegació de Joves amb una entrega que expressa l'amor de Déu, del qual tant t'agradava parlar. Estem segurs que si ara ens poguessis parlar amb la teva veu serena i confiada ens diries: «Endavant! Seguiu treballant ben units i amb esperança.»

Si us plau Rosa: demana-li al Pare que des de la seva presència et deixi continuar a tu treballant amb i per nosaltres, per la nostra Església i particularment pels nostres joves, perquè també molts, com tu vas fer, puguin «respondre a la missió que dona raó i sentit a les nostres vides».

Mn. Josep Monfort

Consiliari de la Delegació de Joventut de Barcelona

Quin goig col·laborar amb la Rosa!

He tingut el goig de poder compartir amb la Rosa Deulofeu tot el seu recorregut a la Delegació de Pastoral de Joventut de Barcelona. Treballar en equip, coordinar-se, és una manifestació humana del que ha de ser la comunió a la qual som cridats els cristians. Amb la Rosa era fàcil ja que sempre valorava i agraïa totes les aportacions de tothom. Si alguna cosa no era convenient sabia donar-hi la volta de manera que la persona no se sentia malament. Acolliu tothom, d'una manera especial aquells que podien tenir més dificultats: malalts, immigrants... Era una persona molt positiva que manifestava externament allò de bo que hi havia en cadascú. Es podia dir que encomanava el seu entusiasme. Si en una reunió algú picava a la porta o algú s'havia d'aixecar per fer fotocòpies, era ella qui ho feia, la seva actitud de servei i la seva disponibilitat eren constants. Mai no utilitzava el retret o la queixa. La seva presència, el seu actuar, eren els que qüestionaven les persones. Et senties davant d'algú que t'estimava, que volia el millor per a tu i que permetia que seguissis el teu procés i que descobrissis per tu mateixa allò que Déu podia voler canviar de la teva vida. S'entendrà, doncs, per què col·laborar amb la Rosa era un goig.

Ha viscut la malaltia tal com ella era: humana, humil, confiada. Ella tenia ganes de viure i va lluitar per fer-ho. Déu li ha concedit poder passar les festes de Nadal amb la seva família. Un dia que la vaig anar a veure em va dir: «Mercè, a vegades ploro...» I vaig pensar en Gestsemaní. Un altre dia, després d'explicar-li animadament esdeveniments positius de la Delegació i de la meua vida mateixa em va dir: «I tu, com estàs?» Sabia anar a fons en les persones. No es cansava de dir: «Em sento tan estimada per tothom i, especialment, per l'Església de Barcelona!»

La seva contribució a l'Església, i concretament a l'Església de Barcelona ha estat fonamental. El seu testimoni difícilment podrà esborrar-se. Una dona laica que estimava profundament l'Església, que sofria en veure tot allò de desunió i de mal que es vivia en el seu si. Ha sabut generar comunió al seu voltant: entre l'Església d'Espanya i la de Catalunya, entre les diòcesis catalanes, entre els diversos grups i moviments de joves, entre els capellans diocesans, entre les persones que col·laboràvem més directament amb la Delegació. Estic ben segura que la Rosa ha ofert la seva vida d'una manera especial per la nostra Església de Barcelona.

Permeteu-me, però, d'una manera particular agrair a la Rosa la seva amistat. Ella així ho havia fet amb mi amb les moltes mostres de delicadesa que tenia: amb algun llibre que m'havia obsequiat —sempre amb dedicatòria— o amb les seves felicitacions de Nadal. Agraeixo aquelles profundes abraçades en el moment de la malaltia que volien expressar sense paraules la seva estimació i agraïment. Des de l'any 2000 —trobada internacional de joves a Roma amb motiu del jubileu— portàvem conjuntament un grup de joves. Recentment em deia: «Això ha ajudat a fer més forta la nostra amistat.»

Voldria acabar amb les seves paraules d'aquest Nadal que jo li retorno a ella ja que sé que m'estarà mirant amb afecte en aquest moment: «Rosa, gràcies per tanta estima, per tanta pregària, per tanta col·laboració. Em fa molt de bé!»

Mercè Lajara

Equip de la Delegació de Joventut de Barcelona

Llum que il·lumina el dia a dia

Parlar de la Rosa Deulofeu és parlar d'una persona que estimava profundament, perquè se sentia estimada pel Crist encarnat en cadascuna de les persones que en el seu camí s'anava trobant. Era senzilla, però profunda, persona que va descobrir en l'Església, la seva Església de Barcelona, la profunditat de la seva fe.

Treballar al seu costat era com estar cada dia a escola, perquè cada dia aprenies quelcom de nou, perquè cada dia era rebre una paraula, un pensament, un fer, quelcom que t'ajudava a fer present el Crist ressuscitat.

Mai tenia un no per a ningú, només per a ella mateixa. Era capaç de negar-se quelcom per fer més planera la vida dels altres. Negar-se temps d'esbarjo o descans, per animar joves en una parròquia, escoltant-los, fent grup amb ells, fent moviment, en definitiva, ser Església amb ells.

Tenia molta cura dels detalls del dia a dia. Tant en la seva manera de relacionar-se amb els altres, amb els joves, amb la gent en general. Sempre tenia una paraula d'ànim, d'esperança, de ressaltar les qualitats de les persones.

La Rosa era una persona d'una fe profunda. En el seu *debir* —santuari interior— ella trobava les forces per continuar la tasca diària, el consol,

l'estimació d'un Déu que va tenir cura d'ella; fins i tot en la malaltia sentia la força que l'ajudava a viure-la i a lluitar per viure. Mai sorties decebut després d'anar-la a visitar, al contrari, donava vida a tots aquells que estaven al seu voltant.

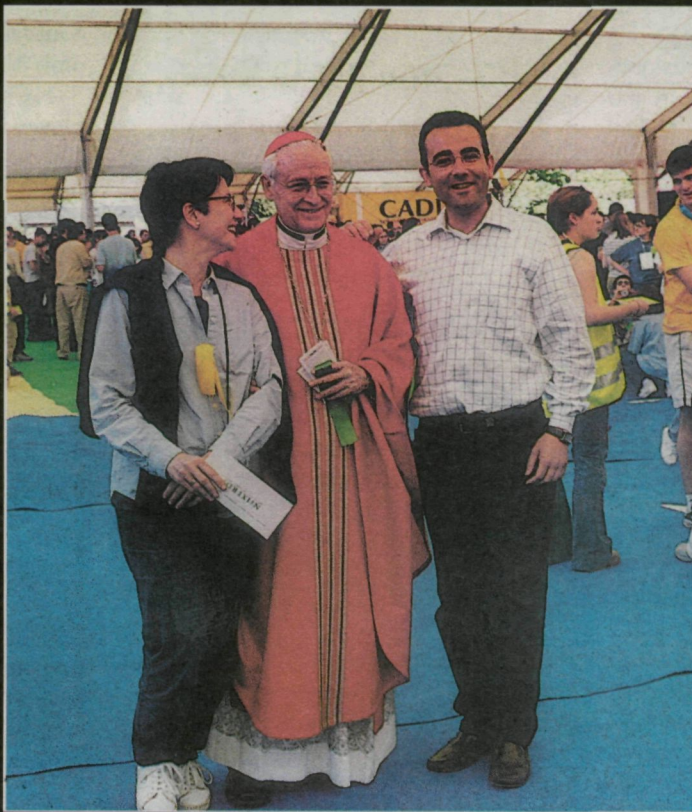
Recordar la Rosa és recordar una dona amb un somriure als llavis, un somriure que li sortia del més profund. Era reflex de la seva intimitat amb Déu. Venia d'una convicció que Déu és Déu, que estimant es sofreix, però s'és feliç.

Tot allò que la rodejava li importava molt. El que veia al carrer, el jovent, les persones grans, els malalts. Sempre tenia la preocupació de com donar resposta a tants interrogants que la societat es planteja cada dia; que els joves fossin capaços de viure l'experiència del Crist Ressuscitat i encarnat en les seves vides.

Persona agraïda fins al final, detallista. Mirall del Crist, dona entregada als altres. Com deia ella mateixa, «però jo m'he d'alçar, guaitar des del cim perquè aleshores hi veuré i podré acollir la Paraula que salva». La Rosa ha pujat a la casa del Pare i veu Déu cara a cara. Que des del cel ens ajudi a tots a saber pujar al cim i a poder veure la Paraula que ens salva.

Francesc Figueras

Equip de la Delegació de Joventut de Barcelona

A l'Aplec de l'Esperit celebrat a La Seu, al costat del cardenal Carles i Mn. Pepe Chisvert.

Un regal de Déu

Va ser amb motiu de la posada en marxa del programa de catequesi *Mar de Claror* a Ràdio Estel que vaig conèixer la Rosa. Era el novembre del 96. Al llarg d'aquestes set temporades he tingut el goig de compartir amb ella, setmana rere setmana, una mateixa afició. Però, sobretot, he tingut el privilegi d'aprendre d'ella una manera de fer les coses. A la ràdio sempre tenia un somriure i una paraula amable per a tothom. Feia fàcil, a l'hora de treballar, allò que potser no ho era tant. I sempre, des de la seva discreció i respecte, estava disposada a escoltar el que li volguessis explicar. Per a mi, haver conegut i estimat la Rosa ha estat un regal de Déu.

Víctor Subirana

Coordinador del programa «Mar de Claror» a Ràdio Estel

Grup de treball de la Jornada Mundial de la Joventut de Toronto.

L'adéu a Rosa Deulofeu

Els Amics de Joan Roig vam anar a trobar la Rosa perquè ens oferís la joventut: la pròpia i la de tots aquells que ella acompanyava i guiava amb la seva tasca a la Delegació de Pastoral de Joventut. Des del primer moment, ella va fer seva la causa d'en Joan Roig (en John) i va acceptar amb il·lusió la presidència de l'associació, tot confiant de veure un dia la figura del jove màrtir als altars. No ho ha pogut veure, però estem segurs que continua treballant perquè això sigui possible i perquè tots els joves de l'Església puguin conèixer el testimoni de vida i mort d'en John.

Rosa, gràcies per la teva fidelitat a l'Església, la teva fe i la teva entrega pels joves i pels no tan joves... Des de l'Associació d'Amics de Joan Roig no et volem oblidar i mentre la causa d'en John tira endavant, preguem per tu, perquè els teus ulls ja hagin vist el rostre amorós del Pare i els teus braços ja s'hagin abraçat amb els del jove màrtir.

Montserrat Unterlöhner

Vocal Cultural de l'Associació d'Amics de Joan Roig

Història d'una estrella del cel

7 de gener del 2004

Dedicat a una amiga que sempre estarà dins del meu cor

«Avui he pujat amb tu, per què em crida Déu? Tinc molta feina a baix», li diu l'estrella a sant Pere. Sant Pere li contesta: «Mira, ara estàs amb mi i amb Déu.»

L'estrella diu: «Aquesta gent plora per mi.»

Sant Pere li contesta: «Què fa tota aquesta gent reunida al voltant de l'altar? Tu havies fet moltes coses i ara, a més, fas que es reuneixi tota aquesta gent. Són petites estrelles, com ara Déu que acaba de néixer, tu el dia de Nadal també hi eres, oi que sí?»

L'estrella li diu a sant Pere: «I tant, com podia faltar-hi?» Però l'estrella volia demanar una cosa i no sabia com dir-ho.

Sant Pere li diu: «Tu el que vols és un endoll per poder fer anar un ordinador i poder enviar un e-mail a baix.» L'estrella li contesta: «Efectivament, és això el que vull.»

Sant Pere li diu: «Mira, aquí dalt no necessitem ordinadors perquè quan a vegades vull fer alguna cosa per algú li envio una de les meves llums.

Tu ara comences una altra vida, treballa molt i molt, Déu i jo estarem amb tu i junts farem que tota aquesta gent que ara estan tristos vegin que tu ets molt feliç i els ajudaràs a continuar fent amb estimació tot allò que tu has deixat a la meitat del camí.»

Lourdes Cuní

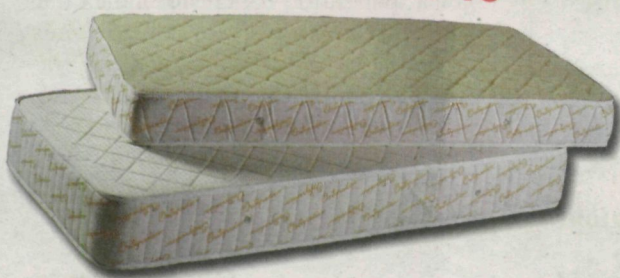
Jove de l'arquebisbat de Barcelona

La Rosa amb la seva amiga Lourdes.

ELS AMICS D'ELIOTEL 40 ELS OFEREIXEN

Matalàs Eliotel 40

Amb la compra de qualsevol dels nostres matalassos li **regalem**

un altre matalàs o un somier articulat pel cap i pels peus

Matalàs làtex 100%

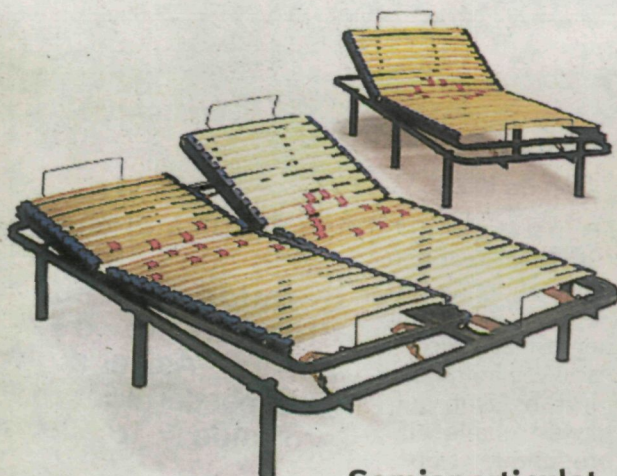

**DESCOMPTES
MAGNÍFICS I
OFERTES
ESPECIALS
DURANT
GENER i FEBRER**

L'OPERACIÓ RENOVE:

Li donem 80 euros pel seu matalàs vell quan en compri un de nou i li retirem el vell

Somier articulat metàl·lic

Les 20 primeres trucades podran escollir entre els regals següents:

- coixí terapèutic
- o minicadena amb CD
- o TV color 14"
- o càmera fotogràfica digital

Truqueu al telèfon 902 101 023
i concreteu una visita sense compromís

Barcelona

La Pastoral Gitana ja és a Internet

■ La pàgina web pretén acompanyar els gitanos catòlics de la diòcesi en la vivència de la seva fe

BARCELONA.— El Secretariat diocesà de Pastoral Gitana de Barcelona, dirigit per Mn. Ignasi Marquès, ha començat l'any submergint-se per Internet a través de la posada en marxa

d'una web: www.arqbcn.org/delegacions/sdpg. Aquesta oferta per als internautes, que vol esdevenir un punt de trobada per a tots els interessats en l'acció social, cultural i pastoral del Se-

cretariat, ofereix informació sobre la seva història i funcionament, i sobre els serveis que ofereix. Es tracta de la primera iniciativa d'aquesta mena a tot l'Estat espanyol.

Joan Muñoz és un jove gitano del barri de la Mina que estudia quart de Teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya i que ha participat en el disseny de la pàgina web. Explica que aquesta incursió per Internet pretén facilitar un espai de trobada per a totes aquelles persones implicades en la Pastoral Gitana: preveres, religiosos i laics, gitanos o no gitanos.

«La idea ha estat crear un lloc estable on trobar àgilment recursos pastorals que facilitin aquesta tasca, tant en l'àmbit diocesà com en el parroquial, on la cultura gitana hi tingui un paper predominant», afirma Joan Muñoz. Per això, la pàgina web del Secretariat diocesà de Pastoral Gitana inclou pregàries, agenda de trobades (celebracions, xerrades, romeries...), els Evangelis en llengua gitana, orientacions per a catequistes, música religiosa gitana, enllaços a revistes especialitzades, etc.

A la pregunta de si la cultura romaní se sent atreta per l'ús de les noves tecnologies, Joan Muñoz no dubta a respondre amb un sí més que rotund. Així, explica que el caràcter oral que ha caracteritzat la cultura gitana durant molts anys fa que els gitanos i les gitanes siguin més sensibles a un mitjà tan visual com és Internet. I afegeix: «La nostra és una cultura on les formes i els colors són importants. Alhora, les noves tecnologies aporten llibertat de moviments. I nosaltres, tot i no ser ja nòmades, valorem molt la possibilitat d'estar en contacte amb la nostra gent sense per això estar lligats a un mateix indret.»

Per tot això, aquest jove gitano, que el setembre vinent ingressarà al Seminari,

Missa gitana de Nadal a la Mercè

Nombrosos gitanos de tota la diòcesi es van aplegar el 27 de desembre passat a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè en la missa gitana de Nadal, organitzada pel Secretariat de Pastoral Gitana de Barcelona. Amb ella es volia recuperar una antiga tradició impulsada durant molts anys per Mn. Jordi García-Die, que va ser director del Secretariat i que durant la missa va ser recordat en complir-se el cinquè aniversari del seu traspàs. Durant la celebració, Mons. Josep Àngel Sáiz, bisbe auxiliar de Barcelona, va animar els gitanos a incorporar-se a tots els àmbits de la societat sense perdre la família com a centre de referència en la seva vida comunitària.

afirma que «Internet està enfortint la identitat del poble gitano. Les nostres feines comporten sovint mobilitat i, de fet, els xats han esdevingut una eina habitual de contacte entre famílies que viuen a diferents llocs. A l'Europa central i de l'est

són molt habituals els cursos on-line de llengua gitana».

Acompanyar els gitanos catòlics

D'altra banda, Sergi Rodríguez i Ló-

pez-Ros, laic i secretari del Secretariat de Pastoral Gitana, també afirma que calia un espai com aquesta pàgina web per poder compartir el dia a dia de la Pastoral Gitana: experiències, problemes, projectes... «Confiam a poder enfortir els lligams i a generar un sentit de comunitat més gran entre totes les persones implicades en la Pastoral Gitana. L'objectiu no és altre que acompanyar els gitanos catòlics de la nostra diòcesi en la vivència de la seva fe i facilitar que molts altres integrants d'aquest poble puguin viure segons els valors de l'Evangelí.»

L'arquebisbat de Barcelona va ser pioner, l'any 1956, amb la creació del Secretariat de Pastoral Gitana, i ho és de nou amb la posada en marxa d'aquesta nova pàgina web. «El model català de Pastoral Gitana rau a veure els gitanos com a subjectes i no com a objectes d'evangelització», afirma sobre això Sergi Rodríguez, laic de 33 anys, si bé també reconeix que «encara cal incidir en àmbits com l'educació, el treball o l'habitatge si volem assolir la plena incorporació del poble gitano a tots els àmbits socials. Una incorporació on ells mateixos tinguin un paper predominant, que no necessàriament comporti perdre la pròpia identitat».

I a manera de conclusió, indica que «el repte més colpidor, el que més interpel·la la nostra fe, és l'acollida fraterna als immigrants gitanos (*kalderash*, *sinti* i *lovari*), procedents de Romania, de Bulgària i d'Hongria, que podem veure dia a dia als carrers de les nostres grans ciutats».

Carme Munté

En record de la «Tata»

Vaig conèixer la Gna. Inocencia Castaño Reolid, Filla de la Caritat, fa cinc anys, quan em va ser encarregada la direcció del Secretariat de Pastoral Gitana de la diòcesi de Barcelona. Ella era de les que en formaven part des dels anys setanta, de les «històriques». Mai no faltava a les reunions. Ella em va presentar moltes de les famílies gitanes del barri de Can Tunis, on vivia des de feia més de trenta anys totalment dedicada als gitanos, que li deien Tata, ja que això de dir-li «germana», per la confiança que li tenien, els semblava massa formal.

Fa quatre anys li va sobrevenir una greu malaltia que va comportar una delicada operació. Els metges la van desnonar i li van assegurar poques setmanes de vida.

En aquells dies, vaig trobar als arxius de la central de Càritas de Barcelona aquesta fotografia d'un gitanet plàcidament adormit dins d'una galleda. Em va agradar i en vaig fer una targeta de felicitació per al Nadal. La vaig enviar als amics i als col·laboradors. Però a la Gna. Inocencia la hi vaig voler portar personalment en una de les visites —ara reconec afligit que en van ser massa poques— que li

vaig fer. Prostrada al llit, la va agafar amb interès i va exclamar: «Batua l'olla! Però si és el Jorgito, el fill de la Guapa!» Em va sorprendre que el reconegués. La bona Tata demostrava recordar tots els veïns gitanos, petits i grans, amb qui tant havia treballat. Li vaig preguntar: «I què en saps, d'ell?» I la bona religiosa, amb el rostre adolorit, em va respondre: «Ja va morir, poc després d'arribar a l'adolescència, a causa de la maleïda droga...»

Poc m'imaginava jo aquell desenllaç tan trist per al graciós gitanet de la fotografia! I per sortir-me'n, li vaig dir una cosa semblant a això: «També l'Infant Jesús del pessebre de Betlem va tenir un final ben tràgic en ser penjat molt jove de la fusta de la creu!» Ella va somriure, complaguda, en sentir aquestes paraules.

Jo em trobava de vacances el mes de juliol passat quan va ser enterrada la Tata després de quatre anys de llarga malaltia portada amb gran enteresa. No vaig poder assistir a la missa funeral. M'han comentat que no s'hi va constatar la presència de cap gitano, i això que per ells havia donat la vida! Potser ni se'n van assabentar...

De segur que ella no els ho retrauria. Més aviat somriuria, acostumada a disculpar-ho tot. Perquè era conscient que el que és important és sembrar, i que cal ser humils perquè és a l'Altre a qui li toca de recollir.

Tata, que al cel et trobis amb el Jorgito, la seva mare, la Guapa... i tants i tantes pels quals vas donar desinteressadament la vida!

Mn. Ignasi Marquès

Director del Secretariat de Pastoral Gitana de l'arquebisbat de Barcelona

Girona

Inauguració de les obres del Seminari Diocesà

■ Les obres consisteixen en la reforma d'habitacions per als alumnes del Seminari i per a sacerdots en actiu

GIRONA.— El 31 de desembre passat, el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler Perdigó, va consagrar l'altar de la capella ubicat a la quarta planta del Seminari Diocesà. El bisbe Soler va celebrar l'Eucaristia i va beneir les instal·lacions donant per inaugurades les obres de la residència de seminaristes i sacerdots residents. Els actes van acabar amb un dinar de fraternitat.

Aprofitant el recés que cada any per aquestes dates fa als seminaristes de la nostra diòcesi i a les persones que participen al Servei d'Orientació Vocacional, es van inaugurar les obres fetes a la residència de seminaristes i sacerdots residents.

Les obres consisteixen en la reforma de 9 habitacions per als alumnes del Seminari i 4 habitacions per a sacerdots en actiu que fan la seva tasca a la ciutat de Girona, bé sigui a la cúria diocesana o a les parròquies. Les reformes també

inclouen una sala d'estar, llibreria, cuina i menjador.

Enguany són tres els alumnes que estudien el curs introductori de reflexió sobre la vocació sacerdotal al nostre Seminari. El proper curs continuaran els estudis al Seminari Major Interdiocesà, on ja hi ha quatre seminaristes de Girona i dos més que han acabat els estudis a Barcelona i es troben a la darrera etapa. En total hi ha

El bisbe Carles va procedir a la benedicció.

nou seminaristes de la nostra diòcesi.

D'altra banda, el 4 de gener passat, al monestir de Sant Daniel de Girona, Mons. Carles va presidir l'Eucaristia d'admissió a ordes dels seminaristes Salvador Juanola i Joan Soler.

Merche Ginés

Missa del Gall des de la catedral de Girona i per ràdio

GIRONA.— L'emissora COM Ràdio va retransmetre per a tot Catalunya i també a través del satèl·lit la Missa del Gall. L'ofici eucarístic, presidit pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, va començar a les 12 de la nit del dimecres 24 de desembre. La Missa del Gall és una de les celebracions en què participen més persones a la seu de Girona.

L'homília que Mons. Carles va pronunciar als assistents a l'Eucaristia i als qui seguien la celebració per l'emissora de ràdio va estar marcada per una profunda reflexió de fe sobre el misteri del Nadal.

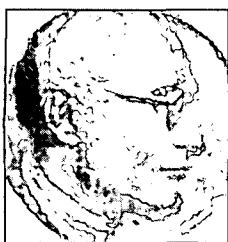
Va recordar que no commemoràvem només un fet històric sinó també un fet present i actual: el naixement de Jesús en cadascun dels cors dels creients, en la comunitat que el reconeix com a veritable Déu i veritable home; neix fins i tot al nostre món que de vegades l'ignora o el coneix d'una manera parcial però que el necessita més que mai.

Va animar a pensar que cada Nadal és una nova oportunitat de fer lloc a Jesús en la nostra vida, malgrat les preocupacions, els moments dolorosos, la il·lusió per concloure projectes i la desesperança pels fracassos quotidians. Avui i ara, va dir el bisbe de Girona, és el moment de tenir un cor nou, una ànima senzilla com els pastors de Betlem i una fe valenta que ens faci lluitar sense afany egoistes per fer realitat l'Evangeli a la nostra societat, per un compromís de fraternitat i de pau. (M.G.)

Viatge pastoral del bisbe Carles Soler

GIRONA.— Del 8 al 23 de gener, Mons. Carles Soler i Perdigó, bisbe de Girona, ha fet un viatge pastoral a Xile. Durant aquests quinze dies ha visitat els missioners giro-nins que fan la seva tasca d'apostolat en

aquestes terres i ha saludat els bisbes de les respectives diòcesis. Durant el viatge, ha estat acompanyat per Mn. Ricard Sarà, delegat de Missions de la diòcesi de Girona. (M.G.)

Recordant...

Dr. Pere Tarrés

La Litúrgia de les Hores

La seva germana Francesca, que el visitava molt sovint al sanatori-clínica Mare de Déu de la Mercè on estava internat per la greu malaltia que el duria a la mort, explicava que un dia se'l va trobar resant la Litúrgia de les Hores, tot i que se'l veia molt fatigat i es captava que sentia molt de dolor. En veure'l d'aquella manera, el va exhortar a deixar el llibre i a oferir aquella privació a Déu. Va respondre: «Ja estic dispensat de fer aquesta pregària, però és tan bonic i enriquidor resar l'ofici diví que, mentre pugui, el resaré.»

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

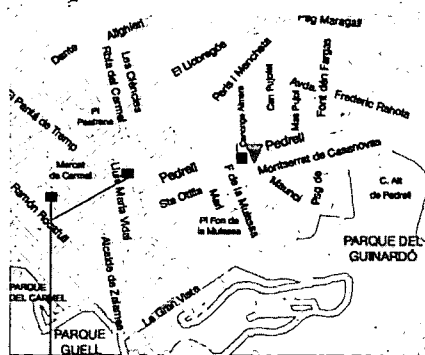
Residencia Geriátrica Bonavita

¿Busca lo mejor?

Las mejores instalaciones. Los mejores profesionales

51 plazas residenciales en un edificio de nueva construcción. El más moderno equipamiento geriátrico. Habitaciones exteriores con Calefacción, Aire acondicionado, Teléfono, Hilo Musical y Televisión.

- Módulo de demencias
- Atención Sanitaria
- Fisioterapia
- Animación
- Dietas especializadas
- Estancias permanentes y temporales

Visítenos o solicite información en:
RESIDENCIA BONAVITA

C/ Pedrell, 111 - 08032 - Barcelona

Tel. 93 357 00 55 - Fax 93 357 03 20

www.residenciabonavita.es

email: info@residenciabonavita.es

Parada autobús 39

Tortosa

Trobada del Catecumenat de la diòcesi de Tortosa

■ Va ser una pregària compartida i un intercanvi de vivències en el camí catecumenal

Presentes a la trobada del Catecumenat.

L'AMETLLA DE MAR.— El dia 17 de desembre passat, a la parròquia de l'Ametlla de Mar, va tenir lloc la trobada del Catecumenat de la diòcesi de Tortosa. Era l'encontre de l'Advent i volia ser una pregària compartida i un intercanvi de vivències en el camí catecumenal entre tots els qui, en parròquies i pobles diversos, el fan: catecúmens, padrins, catequistes, acompanyants, responsables diocesans i mossens de les parròquies...

Va ser una convivència de fraternitat i de fe compartida, fita important d'un camí de creixement en el descobriment de Jesús i del seu Evangelí.

Són Mireia, Kati i Godo els protagonistes d'aquest itinerari. Són adults amb edats diverses, procedències diverses (Catalunya, Rússia i Alemanya), i ara residents a la diòcesi, ocupacions disperses... Camins diversos amb una mateixa inquietud: conèixer Jesús, endinsar-se en el camí de la fe i de l'Evangelí. Ara ja, després d'un any i mig de camí catecumenal, es troben a les portes del seu baptisme, de rebre els sagraments de la Iniciació Cristiana la propera nit de Pasqua, cadascú a la seva parròquia, amb la seva comunitat.

De moment, els espera encara un camí intens d'interiorització: primer acabar el catecumenat i completar la seva formació; després, a l'inici de la Quaresma, havent manifestat el seu desig de ser cris-

tians i presentada la seva petició, celebrant el ritu d'admissió a la catedral presidit pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas; i durant la Quaresma, temps de conversió i de pregària intensa, per a ells i per a tota la comunitat, per centrar ja la vida en Crist. Comença per a ells una vida nova, vida en Crist, des de l'Evangelí i el manament de l'amor.

Tres catecúmens que estrenen una pastoral nova en la nostra Església de Tortosa: la de l'acollida d'homes i de dones, de joves i de grans, que s'atansen a la fe, que demanen de rebre el baptisme, que volen seguir Jesús, que volen viure estimant Déu i els germans. És el repte de la nostra Església d'avui: entrar en diàleg amb els nostres contemporanis i oferir-los el do de la fe, respondre a la inquietud religiosa i al sentit de la vida.

Víctor-Manuel Cardona

MALLORCA

Mons. Teodor Úbeda és nomenat fill adoptiu de Palma

PALMA.— El bisbe Teodor Úbeda va ser declarat fill adoptiu de Palma en un acte solemne celebrat el 31 de desembre al saló de sessions de l'Ajuntament de Ciutat, dins el programa d'actes de la Festa de l'Estendard. La decisió de declarar Mons. Teodor Úbeda fill adoptiu de Palma, requisit previ perquè després pugui ser declarat fill il·lustre, va ser presa per unanimitat en la sessió plenària de l'Ajuntament celebrada el dia 23 desembre. Mons. Teodor Úbeda Gramage va morir el 18 de maig passat i va ser durant trenta anys bisbe de Mallorca. (C.S.)

Mons. Teodor Úbeda.

TESTIMONI

Un cap d'any amarat de l'experiència de Taizé

L'experiència d'uns joves que busquen Déu

Aquest ha estat un cap d'any molt especial, ja que vam tenir l'oportunitat de peregrinar fins a Hamburg per participar en la trobada europea de joves que convoca la comunitat de Taizé.

Van ser uns dies entranyables que portem al nostre cor, perquè van ser moltes les experiències que ens van colpir. Només el fet d'una trobada amb joves ja sorprèn i omple de goig, i més encara pel motiu que mou a trobar-nos: la pregària. Vam poder sentir com gent procedent de diversos països amb diferents llengües formàvem una sola veu que semblava dir: «Tenim set de Déu.» En els moments de pregària, els cants, els textos bíblics i les paraules del germà Roger omplien de pau la nostra vida, alhora que érem

conscients que Déu estima, escolta i acompanya cadascú de nosaltres.

Una de les coses que també ens va impressionar molt va ser l'experiència de ser acollits en famílies, ja que només l'Esperit les podia motivar a obrir les portes de casa i oferir el que tenen a uns nous coneguts!

Al matí, a les parròquies fèiem una estona de pregària, després ens reu-

niem en grups on compartíem amb gent d'altres països allò que ens suggeria la carta de Taizé. Al migdia, els milers de joves abans repartits per les parròquies ens aplegàvem per pregar. Durant la tarda, podíem fruit dels tallers preparats pels germans de Taizé i de les diverses activitats organitzades. Acabàvem el dia amb un intens moment de pregària.

Vam estar molt contents de comprovar com el mateix jovent donava el millor de si mateix per al bé de

Els joves tortosins van peregrinar fins a Hamburg.

l'organització. Sovint érem els mateixos que acudíem a la trobada els que amb una enorme tasca de voluntariat ajudàvem a fer possible que tot es pogués dur a terme, amb un esperit d'alegria i de germanor.

Us animem que aneu a la propera trobada per viure el que no es pot expressar en paraules! (Participants a la trobada de Taizé)

Vers les fonts de l'alegria

Un any més, de tots els racons de la geografia europea han respost milers de joves a la convocatòria que ha fet la comunitat de Taizé.

Enguany, 17 persones de la diòcesi de Tortosa hem fet el viatge que ens va dur a compartir la fe i la vida amb joves i famílies a la ciutat alemanya d'Hamburg, des del dia 29 de desembre fins al dia 2 de gener.

Les pregàries, els encontres, els intercanvis, i és clar, l'espontaneïtat, han marcat novament el ritme d'aquesta trobada, que ha tingut com a contingut el fet de reflexionar sobre la comunió, idea central de la Carta de Taizé, que el germà Roger, fundador de la comunitat, escriu cada any amb motiu d'aquesta trobada europea.

Vam fer el viatge amb avió i amb tren, i gairebé tots vam poder estar acollits en famílies. Mentre uns van haver de marxar el dia 1 (uns 12), la resta ens vam quedar fins al dia 2, i vam participar en el dinar amb les famílies i en la trobada regional d'Espanya i d'Amèrica Llatina.

Esperant la propera trobada, des de la Delegació de Joventut esperem anar aquest estiu a Taizé, on ja començarem a preparar-nos per a una nova experiència.

Mn. Jordi Salvadó

Delegat diocesà de Pastoral de Joventut

Lleida

El bisbe Ciuraneta demana a Roma l'obertura del procés dels màrtirs

■ Disset laics han estat incorporats a la relació de 138 sacerdots en una llista que encara roman oberta

LLEIDA.— El divendres 9 de gener passat, el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir al Palau Episcopal una reunió conjunta de les comissions jurídica i històrica del procés de beatificació de sacerdots i seglars màrtirs de la guerra civil a la diòcesi de Lleida.

«Els recordem amb gratitud»

El bisbe de Lleida, Mons. Francesc X. Ciuraneta, ha escrit una carta als seus diocesans titulada *Els recordem amb gratitud*, per tal de fer memòria que l'Església ha estat fecunda en testimonis de màrtirs.

Mons. Ciuraneta, després d'informar sobre el procés que s'ha iniciat a la diòcesi, convida totes les persones que puguin aportar dades sobre la vida i sobre les circumstàncies de la mort d'aquests presumptes màrtirs a posar-se en contacte amb el notari del procés, Mn. Josep Meda. «Cal provar, amb testimonis fidedignes, que aquests germans nostres en la fe van exercir la paciència en les tribulacions, el perdó en els insults, la humilitat en les befes, el dolor moral en els menyspreus i el dolor físic en els turments corporals. I tot, per donar un clar testimoni de fe en Jesucrist i d'adhesió plena a l'Església», manifesta Mons. Ciuraneta.

El bisbe acaba convidant tothom a ser sempre «agents de perdó i de reconciliació», i afirma que aquest «és el millor homenatge que podem oferir a aquests sacerdots i laics, imitant el seu camí de fidelitat a Crist, en les circumstàncies concretes de cada dia».

Durant la sessió, el vicepostulador de la causa i alhora vicari general de la diòcesi, Mn. Joan R. Ezquerro, va valorar molt positivament el treball fet per la Comissió Històrica en la recerca de documentació i de tots aquells testimonis que puguin i han de facilitar la tasca del tribunal eclesiàstic, en el procés de beatificació obert oficialment a la diòcesi de Lleida el 31 de juliol passat.

Fruit del treball de l'esmentada comissió, ha estat la llista definitiva de 138 sacerdots màrtirs, dels quals 22 pertanyien al Capítol de la Catedral; 11, al Seminari Diocesà; 34 eren rectors, vicaris, adscrits o beneficiats de la parròquia de la ciutat, i 65 dels pobles, alhora que hi havia 6 sacerdots més de diversos àmbits ministerials.

A aquesta llista de sacerdots màrtirs, cal afegir-hi un total de 17 laics, dels quals la comissió històrica ha recopilat tota la informació i documentació necessàries perquè el tribunal pugui jutjar si la seva mort va ser martirial i deguda a la seva fe provada i no per altres motivacions.

El vicepostulador ha assenyalat que la llista està encara oberta per a possibles noves incorporacions, d'acord amb els testimonis i les referències documentals i històriques que puguin arribar a la comissió.

El jutge delegat del tribunal eclesiàstic, Mn. Jaume Montaña, va informar que fins al moment s'han fet nou declaracions de testimonis, amb l'acta corresponent, dins del procés *ne pereant*. El treball del tribunal continuarà amb noves declaracions testimonials, alhora que es veu la necessitat

Foto: Jordi Curcó

El bisbe, acompanyat del jutge delegat, del secretari general del bisbat i del notari del procés.

de cercar nous testimonis per poder obtenir la major informació possible sobre el martiri d'aquests 155 màrtirs, encapçalats pel vicari general Rafel Garcia Segura.

El bisbe de la diòcesi ha enviat a la Congregació per a la Causa del Sants a Roma una carta personal demanant l'obertura del procés ordinari. Alhora, des de Catalunya, Mons. Ciuraneta ha rebut el consentiment personal dels bisbes de la Tarraconense a aquesta causa de beatificació iniciada a Lleida.

Tant la Comissió Històrica com el tribunal eclesiàstic de la causa continuaran durant aquest any el seu treball per aplegar possibles nous testimonis i poder fer la tasca de declaracions. I elaboraran la documentació necessària perquè pugui ser lliurada a finals d'any a la postuladora de la causa, Silvia Monica Correale. Aquesta advocada d'origen argentí resident a Roma és alhora la postuladora de la causa de canonització del beat Francesc Castelló.

Jordi Curcó

Ha mort Mn. Jaume Meler, rector de diversos pobles d'Aragó

LLEIDA.— El 10 de gener passat moria a la casa sacerdotal de Lleida Mn. Jaume Meler Latorres, «en el silenci del descans i en la pau del Senyor, després de llarga malaltia, amb el conhort dels sagraments de l'Església», segons explica la nota oficial del bisbat de Lleida.

La missa exequial es va celebrar el dilluns dia 12 a les 9.45 del matí a l'església parroquial de Sant Llorenç presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada per una seixantena de preveres lleidatans i de la diòcesi germana de Barbastro-Montsó.

Nascut a San Esteban de Llitera el 28 de desembre del 1926, va ser ordenat sacerdot a Pamplona el 22 de juliol del 1951. Havia fet els seus estudis eclesiàstics a Barbastro i Peralta de la Sal, Ilache (Navarra) i Albelda (Logroño) i en centres propis de l'orde l'Escola Pia, a la qual va

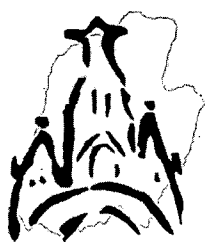
pertànyer fins la seva incardinació al bisbat de Lleida.

A la diòcesi va exercir el seu ministeri en diversos pobles d'Aragó, pertanyents aleshores a la diòcesi de Lleida com van ser les parròquies de Sena i Castellflorite (1975-1979) i Candasnos i Peñalba (1984-1997).

També va tenir cura de les parròquies d'Almacelles i de Sucs (1979-1984). Totes elles son testimoni de la dedicació ministerial de Mn. Jaume Meler, amb tota generositat i disponibilitat.

Prova de l'estima i com a mostra d'agraïment d'aquestes parròquies, va ser la presència al funeral d'una nodrida representació de les mateixes, que es traslladaren a Lleida en autocar per acomiadar i pregar pel qui havia estat el seu rector, un home de petita estatura però amb un cor molt gran que va saber estimar Déu i els homes. (J.C.)

tibidabo us informa

Restauració del Temple

Han començat les obres de restauració del Temple del Tibidabo. La primera part consistirà en la façana principal de la Basílica i torres laterals. Demanem l'ajuda i col·laboració a tots els amics i simpatitzants d'aquesta obra del Temple del Tibidabo.

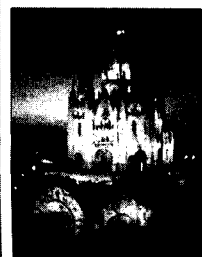
Festivitat de Sant Joan Bosco

El Temple del Sagrat Cor de Jesús fou profetitzat per Sant Joan Bosco el dia 5 de maig de 1886 a la Basílica de la Mercè de Barcelona. El dia 1 de febrer, en les diverses eucaristies es recordarà la seva festivitat que és el dia 31 de gener.

Truqueu-nos per informació al telèfon 93 417 56 86

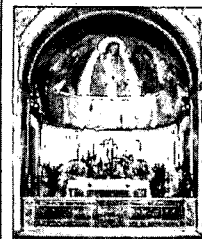
Peregrinacions i Viatges

- Del 20 de març de 2004 Comarca d'Osona i Museu Vic.
- Del 16 al 24 de maig Moscou-Sant Petersburg.
- Del 16 al 24 de setembre Santiago (Any Sant Compostel·là).

Il·luminació del Temple

Pots fer que el Temple del Tibidabo estigui cada nit il·luminat. Subscriu-t'hi: Una hora de llum val 12 euros. Amb la col·laboració de tots el Tibidabo podrà brillar cada nit.

Adoració Perpètua del Tibidabo

En el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo es fa adoració davant del Santíssim Sagrament exposat dia i nit sense interrupció.

- Adoració Diurna, de les 8 del matí a les 23 hores.
- Adoració Nocturna, de les 23 hores fins a les 6 del matí.

Us invitem a participar-hi una hora al mes

Urgell

Mons. Vives participa en la Trobada de Bisbes a Betlem i Jerusalem

■ Mn. Sàrries, arxiprest de les Valls d'Andorra, insta l'Església catalana a un compromís més gran amb Terra Santa

LA SEU D'URGELL.— Enviat com a representant de la Conferència Episcopal Espanyola, el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va participar del 12 al 15 de gener en la Trobada de Conferències Episcopals d'Europa i Amèrica, en suport i ajuda als cristians de Terra Santa.

Mons. Joan Enric Vives va viatjar a Terra Santa acompanyat de l'arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàrries, i el diumenge 14 de desembre va inaugurar el Centre Neocatecumenal de Betlem, construït amb suport espanyol.

La trobada, que va tractar sobre el tema *L'Església universal en solidaritat amb l'Església de Terra Santa*, s'inscriví en el moviment de comunió eclesial amb els cristians d'aquelles comunitats. Els bisbes assistents, convidats per la Conferència dels Bisbes Catòlics de Terra Santa i el nunci apostòlic, van reflexionar sobre l'actual situació de violència i les possibilitats de tirar endavant un pla de pau.

En declaracions a Ràdio Principat, Mn. Ramon Sàrries va explicar que la trobada tenia diverses finalitats: donar una mostra de suport i de solidaritat amb els cristians de Terra Santa, sobretot en zones com Betlem, Ramal·la i el mateix Jerusalem; sensibilitzar l'episcopat mundial sobre les dificultats que viuen, i reflexionar sobre quin ha de ser el paper de l'Església en el procés de pau entre israelians i palestins.

L'arxiprest de les Valls d'Andorra també va aprofitar la seva intervenció radiofònica per instar l'Església catalana a actuar amb més contundència en la situació de Terra Santa. Per això va apuntar la possibilitat que un grup de preveres i de bisbes de les diòcesis catalanes viatgessin

Mons. Joan Enric Vives.

a la zona per tal de conèixer més la realitat del conflicte i prendre consciència de les dificultats que els cristians tenen de viure

en aquesta terra.

Segons Mn. Sàrries, un dels principals problemes és l'emigració dels cristians de Terra Santa i, en conseqüència, l'abandonament de poblacions i de parròquies. Les condicions de vida de l'àrab cristià no són gens fàcils, va afirmar Mn. Sàrries a Ràdio Principat, perquè són mal vistos tant per part de l'estat d'Israel, perquè són àrabs, com per part dels mateixos àrabs de religió musulmana.

En la seva intervenció, l'arxiprest de les Valls d'Andorra també va voler destacar que, amb la presència de Mons. Joan Enric Vives, l'Església espanyola demostra el seu compromís de fer costat als cristians de Terra Santa. I malgrat l'actual clima de violència a la zona, el prevere de la diòcesi d'Urgell va dir que la seva estada havia estat acompanyada d'una «absoluta normalitat» i d'un «ambient molt distès», a diferència d'altres vegades que hi havia peregrinat. (C.C.)

Trobades de formació a Bellver de Cerdanya

BELLVER DE Cerdanya.— La parròquia de Bellver de la Cerdanya va tancar el cicle de trobades de formació organitzat pel Seminari del Poble de Déu sobre l'Advent, tal com informa la pàgina web del bisbat d'Urgell (www.bisbaturgell.org).

El cicle va començar el 29 de novembre passat amb la conferència de Roser Piquer sobre el profeta Jeremies. Després van impartir sengles conferències de formació

Carolina Martínez, Carles Rivas i Josefina Riera, que van tractar sobre les personalitats de sant Joan Baptista, del profeta Isaïes i de Maria, respectivament.

L'objectiu de les conferències, que van tenir lloc els dissabtes a les sis de la tarda a les instal·lacions de la mateixa rectoria, va ser aprofundir en les experiències de l'espera del Messies, en la proposta de la litúrgia de l'Advent. (C.C.)

LLEIDA

Una trentena d'infants participen en la Trobada d'Escolans

LLEIDA.— El dissabte 13 de desembre, una trentena d'escolans procedents de diverses parròquies de la diòcesi com Aitona, Bellaguarda i Sudanel·l, van aplegar-se en una trobada que va tenir lloc al Seminari Diocesà.

La trobada es va iniciar amb jocs i dinàmiques de grup per facilitar el coneixement i l'ambient de germanor i cordialitat de la jornada.

Després dels jocs, va tenir lloc una reunió de formació en la qual es va reflexionar sobre la relació de l'escola amb la litúrgia. Alguns dels escolans van demostrar estar molt al dia en temes litúrgics, terminologia i simbolisme dels ornaments sagrats, etc.

La reunió de treball va acabar amb la projecció d'un vídeo dedicat als temps litúrgics de l'Advent com a preparació del

Els infants amb Mons. Francesc X. Ciuraneta.

Nadal. Posteriorment, va tenir lloc la celebració de l'Eucaristia, que va ser presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada per Mn. Vicenç Alfonso, responsable del Seminari en Família, i per Mn. Daniel Turmo, secretari general del bisbat de Lleida. La trobada va acabar amb un dinar de germanor.

S'ha anunciat una propera Trobada d'Escolans per al 27 de març i el 8 de maig i l'organització d'unes colònies d'estiu del 28 de juny al 3 de juliol. (J.C.)

Roger de Llúria, 5 · 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 · Fax 933 174 830 · A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Anselm Grün

Ara i sempre

Les pregàries bàsiques

«Pregar eixampla el cor. El cor eixamplat ens obre a la vida, a l'amor i a la joia. I pregar ens posa en relació amb Déu. Llavors t'adones de què vol dir ser humà, en què consisteix la teva dignitat més profunda: ésser fill o filla de Déu, estimat sense condicions, immensament valuós.»

El benedictí P. Anselm Grün ens explica les pregàries fonamentals del cristià.

El Bri, 44. 32 p. PVP: 4,00 €

Roger de Taizé

En tot la pau del cor

El fundador de Taizé proposa un text de meditació per a cada dia de l'any. Aquests textos, curts, volen expressar les realitats a les quals retornar, dia rere dia, al llarg de la vida.

Quan ens supera el desencís i els nostres passos esdevenen feixucs i pesats, quan la bella esperança humana s'esvaeix, la pau del cor es fa més indispensable que mai.

Gresol, 6. 144 p. PVP: 10,50 €

Noves tecnologies

Amb la col·laboració del SOI: <http://www.observatoriodigital.net/>

Enmig d'un món trastornat i sorollós: recuperar el gust pel silenci

Per Mauricio Chinchilla P.

«L'home passa dos anys aprenent a parlar, i la resta de la vida aprenent a callar» Proverbi

Diu el filòsof Francesc Torralba, en el seu llibre *Rostres del silenci*, que «parlar sobre el silenci és un delict... És atemptar contra una realitat misteriosa i indescriptible, és trepitjar una terra desconeguda, és introduir-se en un regne amagat i desèrtic on la paraula és una intrusa. Al país del silenci, la paraula és una forastera inadaptada. Parla i parla, però no diu res, perquè en el món del silenci les paraules són veus en el desert, veus que no tenen ressò ni resposta». No obstant això, ell s'endinsa en aquest tema, i fins i tot en un dels seus capítols ofereix una classificació dels diferents tipus de silenci: «El silenci epidèrmic, el silenci interior, el silenci obstinat, el silenci de la plenitud, el silenci ètic, el silenci estètic, el silenci imposat, el silenci massiu, el silenci compassiu, el silenci cruel, el silenci creatiu, el silenci místic, el silenci ascètic, el silenci litúrgic, el silenci dels bebès i, finalment, el silenci dels morts.»

En certa ocasió li preguntaven al tenor Alfredo Kraus si al matí sentia música, i ell

va contestar: «No, aprecio el silenci i l'aire pur. N'estem mancats. Em molesta caminar pel carrer, perquè sé que respiro el que no em fa bé.» (<http://www.weblaopera.com/voces/tenores/kraus.htm>).

I de la mateixa manera que respirem allò que no ens fa bé, actualment, en el món de les grans tècniques i avenços científics, ja gairebé no és possible «restar en» silenci i «fer» silenci. Com parlar del silenci enmig del soroll del món, enmig de les ciutats; és que només s'aconsegueix fora de les ciutats, al camp, o pujant al cim de les muntanyes per poder restar i apreciar el silenci?

Poc reflexius

A la pàgina web <http://www.autorescatolicos.org/miguelarangurentiempo.htm>, escriu Miguel Aranguren, que «el silenci és fonamental, i no només per als qui es dediquen a la creació artística. Sense silenci és molt difícil reflexionar. Es pot començar a donar voltes a un tema que ens angoixa, que ens atreu o ens preocupa, però si no ens acompanya el silenci que ajuda a l'abstracció, tot es queda en un intent, i els intents mai no proporcionen conclusions. Quan analitzem el nostre dia ens sorprendrà descobrir que gairebé no hi ha més moment de silenci que la nit, i això si al llit no tenim el costum de sentir la ràdio. Ens aixequem i el

primer que fem és encendre el transmissor, o la tele, o la cadena musical, com si el soroll ens ajudés a no sentir-nos sols a la matinada: les notícies parlen dels embussos per entrar o sortir de les ciutats, milers de persones que es van despertar abans que nosaltres i que porten unes quantes hores dins del soroll.

Després al cotxe, o a l'autobús, o al metro, o passejant fins a l'oficina, o en els problemes domèstics..., i en la rutina també ens costa viure en silenci. Hi ha despatxos en què escolten música a la vegada que contempen la pantalla de l'ordinador, parlen per telèfon i fins i tot atenen un client o companys d'empresa. I un cop a casa, una altra vegada la música, la tele, els electrodomèstics. Soroll, soroll, soroll.

Silenci de Déu

El silenci de Déu, desconcertant i eloqüent alhora..., buscat sempre pels místics, i fet bellesa en la creació, paraula en Jesucrist i trobada en l'Esperit Sant. Ascetes, poetes i religiosos de diversos credos lloen el silenci. Potser perquè hi dediquen més temps o perquè el viuen amb més intensitat i assiduitat. I és el que intenten transmetre a la resta de mortals.

A la pàgina <http://es.catholic.net/biblioteca/libro.php?consecutivo=137&capitulo>

=1151, podem llegir l'experiència d'un sacerdot després d'haver celebrat la missa al costat del Papa: «En realitat, totes les coses veritablement importants tenen lloc en silenci: creiem en silenci, somiem en silenci, estimem en silenci, pensem en silenci, vivim en silenci, fins i tot la mateixa mort s'apropa a l'home amb peus de vellut. Però, expliqueu als joves que en el silenci hi ha la veritat! Aviat preferiran les discoteques, on mai no podran sentir la seva pròpia ànima, o la serra ferotge d'aquella moto que esquinça la solitud de la nit com una blasfèmia.»

Un altre capellà, en aquest cas el dominic fra Nelson Medina a <http://www.geocities.com/Athens/Forum/5661/callar.html>, aporta diverses referències bíbliques i de diversos pensadors sobre l'acte de callar i el silenci en les Sagrades Escriures: «“Hi ha un temps per callar i un temps per parlar” ensenya el Cohèlet (...) Hi ha diferents maneres de callar, perquè hi ha diferents silencis: el d'indecisió (Gn 24,21), el d'aprovació (Nm 30,5-16), el de confusió (Ne 5,8) o por (Est 4,14). Hi ha silencis de penediment i vergonya (Jb 40,4; 42,6; Rm 3,19; Mt 22,12) i silencis de confiança en la providència (Lm 3,26; Ex 14,14).»

(Extracto del artículo publicado en el SOI)

La ràdio amable

Freqüències

- 90.1 Tortosa*
- 93.7 Catalunya central
- 96.8 Garraf*
- 100.6 Tarragona*
- 103.4 Girona
- 106.6 Barcelona

- 104.4 La Cerdanya*
- 105.0 La Seu d'Urgell
- 107.5 Andorra

* en període de proves

www.radioestel.com

Voluntaris per un món millor

■ Acció Solidària i Logística proporciona suport tècnic, formatiu i logístic a països del tercer món

«Portar una gallina a la selva d'Hondures té un cost de 10 euros. Vols col·laborar-hi?» Amb aquesta invitació suggeridora començava una de les aventures més apassionants d'Acció Solidària i Logística, una associa-

ció que va començar a caminar l'any 1999 i que proporciona suport tècnic, formatiu i logístic a organitzacions humanitàries i cossos de bombers, ja sigui a països del tercer món com en les bosses de pobresa de les nostres ciutats.

L'aventura de la gallina va començar quan Acció Solidària i Logística es va proposar de construir i d'equipar una granja avícola a l'aldea de Barra Patuca. Amb aquest projecte pretenien afavorir una millora en l'alimentació de la població a un preu just, crear nous llocs de treball a la zona i potenciar l'economia local.

Barra Patuca és una població de prop de 3.500 persones, ubicada a la desembocadura del riu Patuca, al bell mig de la selva de la Mosquitia, al Departament de Gracias a Dios (Hondures). Agustí Pallarés Vaqué, president d'Acció Solidària i Logística, la defineix com una zona inhòspita i remota on és molt complicat de treballar-hi perquè no hi ha organitzacions de les quals refiar-se ni gaires ONG internacionals que hi col·laborin.

Per dur a terme el projecte de la granja avícola, calia traslladar fins a Barra Patuca una població de gairebé dues-centes gallines. La compra de l'aviram, que és va fer a prop de San Pedro Sula, la segona capital d'Hondures, ja va suposar el primer entrebanc d'aquesta epopeia. Estranyament, aquell any no hi havia hagut gaires cries i això va fer que els costos de les poques gallines disponibles s'incrementessin.

Amb la col·laboració del cos de bombers de San Pedro Sula, que va cedir un camió per al trasllat, els voluntaris d'Acció Solidària i Logística van poder enfilar els primers 300 quilòmetres de carretera des de San Pedro Sula fins al port des d'on havia de sortir el vaixell camí de Barra Patuca. Després de més de trenta hores de navegació, el vaixell va arribar finalment a la costa, però la mala mar va impedir que entrés fins a la mateixa població. No ens resulta difícil d'imaginar la dificultat de traslladar les gallines amb unes embarcacions de la zona molt petites i amb la por que les gàbies no caiguessin al riu.

Malgrat les dificultats i el cost econòmic i de temps esmerçat (uns dos anys d'ençà que van idear el projecte i fins al seu acabament, el novembre passat), el

El trasllat de les gallines va ser força difícil.

resultat va ser tot un èxit i durant el trajecte només van haver de lamentar la mort d'una gallina. «Ens esperàvem més baixes, la veritat», afirma Agustí Pallarés, amb el bon humor que el caracteritza.

Bombers de professió

Hem explicat el projecte de la granja avícola per mostrar amb un fet ben concret la tasca que duen a terme la cinquantena de socis d'Acció Solidària i Logística. Molts d'ells, com Agustí Pallarés, són bombers de professió que arran de l'huracà Mitch, que va assolir Hondures l'any 1998, van voler posar el seu granet de sorra en la cooperació internacional, i ho van fer amb el que saben fer: d'una banda, construir i rehabilitar infraestructures i, de l'altra, col·laborar amb els cossos de bombers en països del tercer món.

D'altra banda, cada estiu duen a terme un camp de treball: una fórmula que permet als voluntaris d'Acció Solidària i Logística de conèixer la problemàtica i les persones del lloc on viatgen per passar-hi les seves vacances d'estiu no fent turisme sinó col·laborant a fer el món una mica

millor. Els que col·laboren en aquests camps de treball acostumen a ser estudiants que reben unes classes de formació per tal de fer una feina més de qualitat.

Dispensari a Cofradía

Actualment, Acció Solidària i Logística treballa en la construcció d'un dispensari a Cofradía, població propera a San Pedro Sula. Parlant en termes econòmics, es tracta del projecte més ambiciós de l'associació, ja que implica un pressupost de 18.000 euros, i compta amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes. Ara mateix es troben en la primera fase del projecte, consistent a posar els fonaments i a aixecar les columnes del primer pis.

En aquests anys, les activitats d'Acció Solidària i Logística s'han centrat molt a Hondures, però el president de l'entitat explica que ha arribat el moment de deixar clar que no són una associació que treballi únicament a Centreamèrica, sinó que la seva pretensió d'origen és arribar arreu.

Per això, de cara al futur, tenen diverses possibilitats de voluntariat, com és un

projecte de construcció d'un hospital al Camerun (Àfrica) o el d'una caravana solidària que portarà fins a Bielorússia necessitats bàsiques per a orfenats. D'altra banda, la seva actuació també s'ha fet sentir a casa nostra. Sense anar més lluny, l'any 2000 van dur a terme un projecte d'assistència i de rehabilitació a la llar de persones amb manca de recursos, a Barcelona i àrea metropolitana.

Fonts de finançament

Per obtenir finançament per als seus projectes, Acció Solidària i Logística presenta les seves propostes a entitats financeres per obtenir els recursos necessaris per tirar-los endavant. Amb tot, hi ha projectes que puntualment s'han posat en marxa gràcies a l'obtenció de recursos propis, a través de representacions teatrals i de guinyol solidàries, de rifes i de sorteigs o d'activitats esportives de caràcter solidari. La pretensió de l'associació també és fer una campanya de difusió anual de recollida de fons i de captació de socis.

Agustí Pallarés té clar que cadascú, des de les seves limitacions però també des de la seva responsabilitat social, pot col·laborar a fer el món una mica millor. I ell ho fa des de la professió de bomber i també des de la tasca de voluntariat, que du a terme a Acció Solidària i Logística, a la seva població natal de l'Ametlla de Mar (Tarragona) i a l'Associació Cultural i Esportiva del Cos de Bombers de Barcelona. Pallarés està convençut que, en realitat, a Catalunya no hi ha tants voluntaris com ens volen fer creure. «Les associacions les formen els directius i no gaires més; són pocs però tenen una gran capacitat de treball», afirma.

Carme Munté

ACCIÓN SOLIDARIA I LOGÍSTICA

EDIF. WALDEN 7, 4A 67A
08960 SANT JUST DESVERN
TEL. 934 737 897
ong-asl@wanadoo.es
web: www.ong-asl.org

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

La veu del metge

La relació metge-pacient (21)

I la veu del pacient?

Segons el lèxic, la malaltia transforma les persones en pacients. Aquesta manera d'anomenar ja dona a entendre que la malaltia transforma la nostra actitud i, si no ho evitem, ens fa sentir vulnerables. La por que ens produeix la malaltia és la base de la medicina preventiva comercial i de la teomedicina cultural d'anyany.

En els casos de malaltia, moltes persones sobreposen la seva situació i lluiten —a vegades amb una fortalesa sobrenatural— contra els efectes dels símptomes. Tots coneixem històries extraordinàries de confiança, tenacitat i clarividència en persones que ens han mostrat com es pot estimar la vida.

Com és la comunicació entre els malalts?

La realitat és que gairebé sempre —històricament— els pacients s'han quedat aïllats. Potser perquè les malalties predisposen al repòs i al silenci, perquè tota l'energia es dedica a la lluita i la supervivència, perquè a les clíniques i consultoris mèdics ha de prevaler la discreció o bé perquè, un cop superada, recordar-la no és agradable. El cas és que la intercomunicació dels malalts no ha estat desenvolupada amb la mateixa intensitat que la comunicació entre els metges. En realitat, han estat els facultatius i les infermeres qui han transmès el que han après d'un malalt

Noves formes de comunicació ajuden els pacients en la seva malaltia.

a un altre, tan sols pel que fa a coneixement biomèdic, sense transmissió de l'experiència humana completa (síntomes, emocions i experiències). Però l'aïllament tradicional dels pacients està iniciant un canvi. Noves possibilitats tecnològiques accessibles per la població permeten que l'experiència d'uns quants pacients arribi directament arreu del món.

1.— Els «mass-media» i la informació professional sobre els malalts.

Els cada vegada més abundants mitjans de comunicació massius —reportatges, premsa o televisió— i els seus nous enfocaments realistes permeten que l'experiència vivencial d'uns quants col·lectius

de malalts sigui notícia per ella mateixa. No és la malaltia ni el seu tractament, ni el nou hospital el que és «notícia», sinó el que es comunica: l'experiència personal de l'individu. No són metges els que parlen, sinó qualsevol que estigui afectat o els familiars que en tenen cura. Així, arriba a milers de cases l'experiència concreta de persones que, d'una altra manera, mai no coneixeríem.

2.— Els grups d'ajuda mútua.

Aquesta tendència que els pacients es comuniquin entre ells, sense la intervenció del facultatiu ni del sistema sanitari, ha creat a tots els països més organitzats els anomenats «grups d'ajuda mútua». Agrupats per províncies o estats, neixen de l'impuls valent de familiars o d'afectats que s'organitzen per unir esforços, coneixements i resoldre més bé problemes molt específics. Així mateix, viure situacions similars permet compartir des de la igualtat i gestionar més bé les emocions que, d'una altra manera, podrien quedar en la més estricta intimitat. Probablement, amb el temps, es podrà demostrar que moltes patologies evolucionen més bé si es passen en grup. Quan això ja sigui una evidència científica, l'adscripció a un grup formarà part del tractament reglat prescrit pel metge i una prestació inclosa en l'«arquitectura» sanitària, com ho són la farmacoteràpia o la rehabilitació.

3.— El pacient «best-seller».

Una nova tendència de comunicació entre pacients es basa en la cada vegada més gran facilitat perquè persones no professionals puguin editar un llibre d'èxit. En aquesta tendència comencen a sorgir —és molt recent— els primers llibres biogràfics de persones que expliquen les seves experiències a l'entorn de la seva malaltia. És així com moltes persones poden conèixer, de primera mà, la vivència íntima —i també persones— d'un afectat de càncer, de malalties estranyes o de depressió. Per a una persona afectada,

tenir l'opció lliure d'aconseguir un exemplar d'una altra persona que ja ha passat per una situació similar pot significar el que una llanterna i un mapa suposen en un bosc fosc.

4.— Les pàgines web personals d'Internet.

La modernitat presenta nous aïllaments, però també mitjans fantàstics. El desenvolupament mundial d'Internet, cada cop més accessible des de qualsevol racó del planeta, juntament amb la facilitat de crear pantalles webs individuals, ha permès una nova manera d'expressió: persones afectades de malalties expliquen les seves vivències, descobriments, experiències en una web personal que —com que pot incloure fotos, vídeos i sons— provoca una sensació de proximitat emocional mai abans no assolida malgrat tanta distància física. Moltes persones aïllades

«Noves possibilitats tecnològiques accessibles per la població permeten que l'experiència d'uns quants pacients arribi directament arreu del món»

per la geografia, la manca de mitjans o la discapacitat poden així contactar —connectar!— i presentar-se, mostrant com una dificultat pot esdevenir una oportunitat, i amb un simple clic! del correu electrònic rebre missatges immediats i tenir companyia permanent d'altres persones amb situacions similars d'arreu del món.

En conclusió, amb la progressiva accessibilitat a aquestes noves eines de comunicació —reportatges, grups, llibres i webs—, s'ha iniciat una nova tendència en la qual les persones afectades poden compartir directament les seves experiències, coneixements i emocions amb altres persones. I, tots plegats, oferir solucions al sentiment de soledat, aïllament i vulnerabilitat que —des de sempre— han sobrecarregat encara més la difícil experiència de la malaltia.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

IX Premi extraordinari Joventut i Valors

BARCELONA.— La Federació Catalana de Voluntariat Social i la Fundació Agrupació Mútua han convocat el IX Premi extraordinari Joventut i Valors amb motiu de la celebració a Barcelona de la 18a Conferència Mundial del Voluntariat-IAVE, que tindrà lloc l'agost del 2004.

El premi pretén impulsar, promoure i estimular la tasca en la formació en els valors ètics, un procés orientat especia-

lment als joves. Es demana un treball creatiu, d'aplicació pràctica, sobre valors ètics (solidaritat, justícia, tolerància...) relacionats amb algun dels tres eixos de l'esmentada conferència: diversitat cultural, creació de condicions per a la pau o desenvolupament sostenible. Per a més informació: Federació Catalana de Voluntariat Social, tel. 933 141 900, web: www.federatio.net (C.C.)

Sagrada Família

Hola, amics! Nit freda i fosca. Josep, avisat per un àngel, porta Maria i Jesús a Egipte per protegir l'Infant d'Herodes. Quan aquest mor, la família torna al seu país i viu a Natzaret. L'Infant-Déu és conegut com el fill de Josep, el fuster. Us imagineu la vida d'aquesta família? Maria, treballadora, tenint cura de casa seva i dels seus éssers estimats. Jesús, segons diuen els evangelis, «creixent en edat i saviesa»...

M'agradaria destacar aquí el paper de Josep, l'home que es va preocupar de Maria i de Jesús, des d'abans que aquest nasqués. Es va lliurar a ells amb tot el seu amor i disposició. Amics, som nosaltres com sant Josep? Responsables de les nostres obligacions envers els nostres fills? No tan sols cal donar-los menjar i atencions, sinó una educació cívica i religiosa per ensenyar-los a ser homes i dones amb dignitat i ètica.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Santa Brígida, fundadora

Finlàndia va emetre el 2003 un segell dedicat a santa Brígida, amb motiu de la commemoració del 700 aniversari del seu naixement. Nascuda a Upsala (Suècia) el 1303, als sis anys se li va aparèixer la Mare de Déu. Seria la primera de les moltes aparicions que va tenir al llarg de la seva vida. Casada amb Ulf, va tenir vuit fills (una de les filles seria la futura santa Caterina de Suècia). En un viatge a Santiago de Compostel·la, el seu espòs va emmalaltir. En un somni se li va aparèixer sant Dionisi, qui li va dir que Ulf es guariria però la va instar a portar una vida santa. El seu espòs va entrar en un monestir cistercenc i Brígida, que va oferir tots els seus béns als pobres, va fundar la Comunitat de Sant Salvador. Va morir el 1373 a Roma. Va ser canonitzada 18 anys més tard.

cultura

Conveni de col·laboració entre Montserrat i el Palau de la Música Catalana

MONTSERRAT.— El president de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, P. Josep M. Soler, i el president de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música, Fèlix Millet, van signar recentment un conveni de col·laboració, per mitjà del qual totes dues entitats manifesten la voluntat de promocionar les seves agrupacions musicals estables. Per tant, s'informaran mútuament dels projectes artístics per a la seva anàlisi per part de les respectives comissions de programació.

La signatura de l'acord —per un any, renovable— va tenir lloc a la Sala Gassó del monestir de Montserrat i va comptar amb la presència de Rosa Garicano, directora de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música, i del director general de la Fundació Abadia Montserrat 2025, Josep Sinca, que van acompanyar el P. Josep M. Soler i Fèlix Millet.

Amb aquest acord, la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música i la Fundació Abadia de Montserrat 2025, d'acord amb els criteris de l'Escolania de Montserrat, es podran plantejar la possibilitat d'obtenir nous instruments musicals adaptats a les necessitats actuals. Es donaran, també, un tracte

Josep M. Soler i F. Millet fan una encaixada de mans, en presència de J. Sinca.

preferent en l'assistència a cursos, estades i altres activitats acadèmiques i, de la mateixa manera, procuraran donar un ressò a la revista que edita l'Orfeó Català, a les actuacions i programes que desenvolupa l'Escolania a Catalunya i a l'estranger. Igualment, la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música oferirà a la Fundació Abadia de Montserrat 2025 els seus expositors per oferir la informació que

creguin convenient totes dues parts. De la mateixa manera, les dues entitats tindran preferència per consultar els arxius històrics respectius, amb l'objectiu de poder-ne estudiar i analitzar els documents.

La Fundació Orfeó Català-Palau de la Música té com a finalitat estimular i fomentar tota classe d'activitats culturals, especialment en l'aspecte musical, per tal que, amb el suport econòmic i promocional, faciliti la realització de les iniciatives i els projectes de l'Orfeó Català, sol o col·laborant a bastament amb altres centres o institucions que persegueixin les mateixes finalitats, per-

què la Fundació pugui acomplir plenament el seu objecte. Cal recordar també que la Fundació Abadia de Montserrat 2025 es va crear el 1997 per mantenir, promocionar i fomentar els valors propis del monestir i del santuari: espirituals, socials, culturals i ecològics en benefici dels pelegrins i dels visitants de Montserrat. Amb la signatura d'aquest conveni, la Fundació porta a terme un dels seus principals objectius, que és el d'aglutinar el teixit cultural de la societat civil catalana per treballar plegats perquè Montserrat continuï donant allò que li és propi. (C.C.)

Un pessebre vivent solidari amb el Tercer Món

SANT GUIM DE LA PLANA.— L'organització del pessebre vivent de Sant Guim de la Plana ha fet una crida a la ciutadania per col·laborar amb les emergències sanitàries del Tercer Món, com ara el terratrèmol que hi ha hagut fa poc a l'Iran o la crítica situació que es viu a Somàlia, Burundi o Colòmbia.

En aquest sentit, el pessebre vivent de Sant Guim de la Plana farà un donatiu, que oscil·la entre els 1.500 i els 3.000 euros a Metges Sense Fronteres, organització no governamental amb seu a Barcelona, corresponent a la meitat de la recaptació de l'entrada del pessebre durant la segona sessió (a les 20.00) dels diumenges 11 i 18 de gener del 2004. L'aportació econòmica servirà per a l'equipament d'un dispensari mèdic complet per viatjar a qualsevol lloc d'emergència del planeta. Es calcula que enguany el pessebre vivent haurà estat visitat per uns sis mil visitants. (C.C.)

El Cantoral de Missa Dominical

Acaba de sortir una nova edició del Cantoral de Missa Dominical en cada una de les seves tres modalitats, renovades i augmentades:

- **Cantoral català amb lletra sola**, amb prop de 400 cants per a tots els moments i temps de la celebració, i els textos de l'ordinari de la missa.
- **Cantoral bilingüe amb lletra sola**, amb tots els cants del cantoral en català, i un bon nombre de cants també en castellà; també amb l'ordinari de la missa.
- **Cantoral català amb música**, amb totes les partitures dels cants catalans i dels cants de l'ordinari de la missa, i un CD-ROM que permet veure i escoltar els acompanyaments.

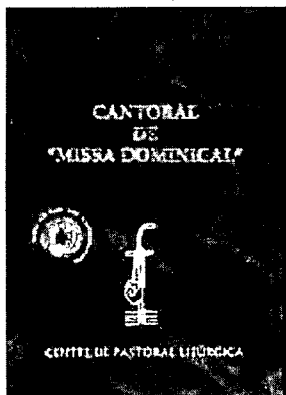
Un important instrument per a les parròquies i esglésies perquè les celebracions siguin més vives i participades. I un important instrument per tenir-lo a casa cada cristià, per a una millor vivència del que cantem a l'Eucaristia.

- Cantoral català amb lletra sola: 5,00€.
Oferta: 50ex. 215,00€, 100ex. 400,00€

- Cantoral bilingüe amb lletra sola: 6,00€.
Oferta: 50ex. 250,00€, 100ex. 425,00€

- Cantoral català amb música: 35,00€.
Si es compren cantorals amb lletra, el preu del cantoral amb música és de 15€

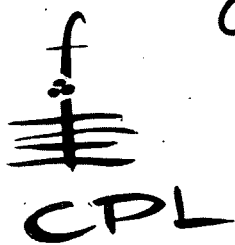
Per comandes, adreceu-vos a:

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

c/ Rivadeneyra, 6, 7.
08002 Barcelona

Tel.: 933.022.235 / fax.: 933.184.218
web: www.cpl.es / mail: cpl@cpl.es

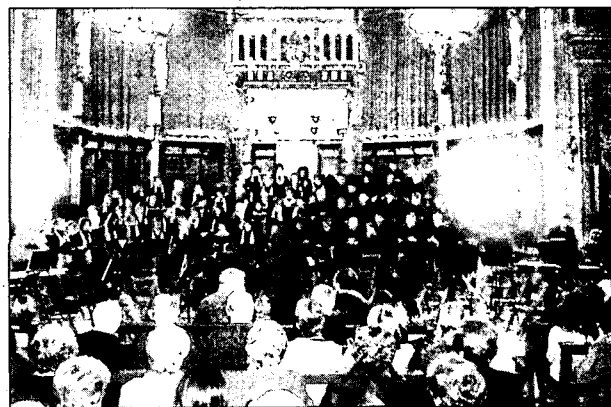
Concert de Nadal a la catedral de Solsona

SOLSONA.— El divendres 2 de gener, a les 22.00, la catedral de Solsona va acollir el tradicional concert de Nadal, organitzat per l'Orfeó Nova Solsona. El concert va comptar amb l'acompanyament musical de l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida, sota la direcció d'Alfons Reverté Casas.

En la primera part, l'Orfeó Nova Solsona va cantar cinc peces populars nadalenques:

una tradicional de Filipines, una anglesa, una pròpia del Solsonès (*És reina i senyora*) i dues més de catalanes (*El desembre congelat* i *Fum, fum, fum*). Seguidament, per acabar aquest primer bloc, acompanyats de l'orquestra, van interpretar dues peces de música clàssica.

La segona part va anar a càrrec de l'esmentada orquestra simfònica, amb un petit repertori de valsos, danses eslaves, música hongaresa..., molt adient per donar la benvinguda musical al nou any.

Imatge de l'actuació del concert.

L'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida, promoguda per la Diputació de Lleida, va néixer l'any 2002 com a eina cultural al servei de tot el territori, amb l'objectiu de facilitar l'accés de tots els ciutadans a la música simfònica. Així doncs, l'orquestra va ser fundada amb la vocació de desplaçar-se habitualment a tots els indrets per tal d'acostar a tothom de manera continuada la seva programació de concerts.

Ramon Estany

Neix Cinemanet, una associació per promoure els valors al cinema

BARCELONA.— L'associació Cinemanet, que tindrà com objectiu fonamental promoure els valors humans, cívics, familiars i educatius en el cinema, s'ha creat a partir de l'agrupació del mateix nom que hi havia dins del si del Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família, però ara ha adquirit entitat jurídica pròpia i el seu àmbit d'actuació s'amplia a tot l'Estat espanyol.

Aquesta entitat promourà els premis cinematogràfics Família i els guardons Rovira-Beleta de guions cinematogràfics realitzats per joves. Així mateix, impulsarà cinefòrums educatius i familiars, conferències i estudis sobre cinema... (C.C.)

Constituïda la Universitat Catòlica de València Sant Vicenç Màrtir

■ Entrarà en funcionament el curs 2004-2005 i tindrà quatre facultats

VALÈNCIA.— L'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco, va signar recentment el decret de constitució canònica de la Universitat Catòlica de València Sant Vicenç Màrtir. El decret «conforme als

acords entre la Santa Seu i l'Estat espanyol», segons es fa constar en el text, va ser rubricat pel prelat en concloure una eucaristia que va presidir a la catedral de València.

La Universitat Catòlica de València porta el nom de sant Vicenç màrtir, el patró de la diòcesi, al qual l'arquebisbe de València «confia aquest projecte universitari i posa a les seves mans perquè assoleixi del Senyor la benedicció, la saviesa i els mitjans necessaris per dur-lo a terme segons el seu disseny». Després de complir tots els tràmits precisos, es preveu que la Universitat Sant Vicenç Màrtir entrarà en funcionament el curs 2004-2005.

Al decret el prelat erigeix la universitat catòlica, «seguint la tradició universitària de l'Església a València, encoratjat per la necessitat de garantir la presència catòlica al món universitari d'una manera institucional que no només inclogui la docència, sinó també la recerca, la formació del mateix professorat universitari i el servei qualificat a la societat».

L'arquebisbe de València afirma en el text que se sent «encoratjat, igualment, per la necessitat de promoure llocs de pensament cristià a la nostra societat i de garantir un enfocament personalista integral en l'educació humana i cristiana de la joventut, dels adults i de la gent gran».

La Universitat Catòlica Sant Vicenç Màrtir impartirà inicialment les titulacions que ofereix la Fundació Agrupació Edetània: Magisteri, Psicologia, Psicopedagogia, Antropologia Social i Cultural, Ciències de l'Activitat Física i Esport i Ciències del Mar. Igualment, sol·licitarà impartir també les diplomatures d'Educació Social, Logopèdia, Teràpia ocupacional, la llicenciatura de cicle superior d'Història i Ciències de la Música i la llicenciatura de Sociologia.

L'actual Fundació Agrupació Edetà-

Mons. García-Gasco durant l'acte de constitució de la universitat.

nia, que es transformarà en l'esmentada universitat catòlica, compta en l'actualitat amb més de 2.500 alumnes i una experiència de més de trenta anys. Segons recull el decret, el conjunt de titulacions civils que ofereix Edetània «es reordenarà» en quatre facultats per a la seva transformació en la Universitat Catòlica de València Sant Vicenç Màrtir.

Així, una de les seues principals de la universitat s'instal·larà al monestir de Santa Úrsula, fundat per l'arquebisbe valencià sant Joan de Ribera el 1605 i actualment en obres d'acondicionament. En aquesta seu s'impartiran les titulacions de Ciències del Mar, Psicopedagogia, Teràpia Ocupacional i Logopèdia.

Mons. Agustín García-Gasco va expressar que «des de la meua arribada a València he volgut cuidar d'una manera molt especial tot el que es refereix a l'educació catòlica de rang universitari» i va esmentar com «amb l'ajuda de la gràcia de Déu i el treball de nombrosos fidels cristi-

ans laics, hem posat en marxa la Secció Espanyola del Pontifici Institut Joan Pau II per a estudis sobre el matrimoni i la família, agregat a la Pontificia Universitat del Laterà i la Facultat d'Estudis de l'Empresa, adscrita a la Universitat Politècnica de València». (AVAN)

Fomentar entre la població el comerç just

GIRONA.— Intermón-Oxfam és una organització no governamental catòlica que té entre els seus propòsits fomentar el comerç just. El 15 de novembre del 2003 es va inaugurar a Girona una botiga d'Intermón-Oxfam (plaça del Vi, 4, situada al costat del bisbat). Atesa per voluntaris, aquest establiment ofereix productes elaborats per persones del Tercer Món que venen directament els productes a canvi d'un preu just i no imposat per les multinacionals ni per les tendències de la globalització.

Els productes més destacats són els articles de cuina i de decoració, els complements de roba i els productes d'alimentació (sobretot xocolata i cafè). Molt interessant és el llibre *El mundo entero en nuestra cocina*, escrit per Chris i Carolyn Caldicott, que fa un recorregut cultural i culinari per Àfrica, Àsia, Amèrica Llatina i Pròxim Orient. Els més petits poden disfrutar amb *Tothom a taula*, protagonitzat per cinc nens que viuen en països diferents, amb els seus gustos i preferències, però també amb coses en comú, com ajudar a la cuina o compartir la taula en família. Una lectura que ajuda a la reflexió sobre les formes de menjar i de viure al món. (Merche Ginés)

Exposició solidària amb els malalts mentals

BARCELONA.— La Fundació Via-Guasp, dedicada a la rehabilitació del malalt mental, ha organitzat la II Exposició Benèfica d'Obres d'Art. Més de 130 obres (olis, aquarel·les, gravats, escultures...) es poden visitar fins al 23 de gener a la Galeria d'Art Antoni Riera (c/ Provença, 215 - 08008 Barcelona). «El nostre més sincer agraïment a totes les persones que han col·laborat amb el donatiu de la seva obra. Gràcies a la vostra generositat podrem millorar la qualitat de vida de molts malalts mentals, alleugerint el seu patiment», afirma Joana M. Guasp Mañé, presidenta de la Fundació Via-Guasp. Més informació: Fundació Via-Guasp, tel. 933 521 339. (C.C.)

La vida de Dalí, segons dibuixos de Pilarín Bayés

BARCELONA.— Amb motiu del centenari del naixement de Salvador Dalí, l'Espai Cultural de l'Obra Social Caja Madrid (plaça de Catalunya, 9 - 08002 Barcelona) acull, fins al proper 6 de març, l'exposició *Petita història de Dalí*. Es mostra la biografia del pintor a través dels dibuixos de Pilarín Bayés, originals del llibre homònim. La mostra es complementa amb textos de

l'escriptor Eduard Fornés, fotografies de Dalí fetes per Carles Fontserè, l'escultura *Àl·luc al país de les meravelles*, del mestre del surrealisme i una cronologia del pintor. L'objectiu fonamental de l'Obra Social Caja Madrid és l'assistència sanitària, integració laboral, foment del voluntariat i sensibilització social de persones en situació de desigualtat. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Molta calor

En Marià s'eixugava contínuament el front amb un drap de cuina net i es descordava els dos botons superiors de la jaqueta. La calor era insuportable en aquella cuina situada en un semisoterrani. En aquell restaurant de la Costa Brava, i només a la cuina, hi treballàvem nou persones entre cuiners, ajudants, marmitons i personal de la cambra freda. El meu vestit de feina, tant l'interior com l'exterior, estava completament enganxat al meu cos. L'extractor s'havia espatllat feia una hora i, és clar, com que era l'agost...

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Conferència «Valors, persona i societat al segle XXI», al Palau Robert

BARCELONA.— Mn. Antoni Maria Oriol va pronunciar recentment, a la sala d'audiovisual del Palau Robert, la conferència titulada *Valors, Persona i Societat al segle XXI*, trobada pertanyent al cicle d'activitats de l'Associació Cultural Reeiximent.

Antoni Comas, exconseller de Benestar de la Generalitat, va introduir l'estudi realitzat per la Federació Cristiana de Catalunya fent èmfasi en la necessitat de les entitats com a vertebradores de la participació ciutadana per tal de construir un país que valgui la pena. A un país li calen administracions públiques que facin normes, dictin lleis, però és bàsic que aquestes siguin previstes per part dels ciutadans. Les associacions i les entitats en general han de ser la frontissa perquè s'assumeixin els drets i deures i els valors personals i socials vagin cada cop més en la mateixa direcció, la de la satisfacció de les persones i l'establiment d'uns valors, immutables i que els atorguin seguretat.

La part principal de la conferència la va desenvolupar Mn. Antoni M. Oriol, professor emèrit de Teologia Moral, que

va basar-se ens els sis punts que vertebraven el document *Valors, Persona i Societat al segle XXI*.

Aquests punts bàsics de la societat del segle XXI parteixen d'un de fonamental i essencial: la dignitat de la persona, que és el punt d'intersecció entre els valors individuals i els valors socials. També va destacar la importància de la família en la formació i enfortiment dels valors. En el moment actual, l'augment de les famílies monoparentals i de les parelles de fet de distinta mena fa que a Europa s'estigui revolucionant el concepte de fa-

Mn. Oriol va parlar al Palau Robert sobre el document «Valors, persona i societat al segle XXI».

mília i les seves funcions en detriment del seu contingut d'amor permanent entre home i dona obert a la procreació (amor d'esposos i pares) i es produeixi una possible distorsió en els criteris d'adopció de menors.

Seguidament, va exposar la necessitat que la immigració sigui vista com un fet en el qual s'ha de pensar en termes d'integració i no d'assimilació, és a dir, que la societat aculli els nousvinguts i en respecte els costums, a la vegada que aquests coneixin i respectin les característiques pròpies del país que els acull.

Finalment, va parlar de l'evolució de les relacions polítiques, que han d'atorgar prioritat a la persona com a individu i com a ésser social per a l'assoliment del bé comú i, doncs, de la felicitat dels ciutadans.

Com a cloenda, Jaume Colomer, president de l'Associació Cultural Reeiximent, va agrair al públic la seva assistència i el va convidar al proper acte de reflexió social, previst per al mes de febrer, en el qual es vol convidar els senyors Josep Maria Terricabras i Víctor Batallé perquè parlin del nacionalisme actual, amb el rerefons de l'obra de Verdguer, i va recordar que el proper acte cultural tindrà la música com a protagonista i que se celebrarà durant el mes de març.

Jose Avalos

Web del Consell General de Germandats de Barcelona

BARCELONA.— El Consell General de Germandats i Confraries de la diòcesi de Barcelona ja té pàgina web. Es va presentar el passat mes de desembre a la parròquia de Sant Agustí, juntament amb altres dues webs de confraries barcelonines: la de la Germandat del Jesús del Gran Poder i l'Esperança Macarena i la Confraria del Santíssim Crist Redemptor i Nostra Senyora de la Soledat de Badalona.

La presentació de les pàgines webs es va completar amb una ponència sobre els avantatges d'Internet per al món confrari. Va ser impartida per José Luis Martínez, responsable de la pàgina *La Pasió Digital*. Martínez va convidar els assistents a submergir-se a la xarxa, a enriquir-se del seu potencial, i va donar a conèixer que *La Pasió Digital* ja ha estat visitada per més d'1.200.000 visites.

Les noves pàgines webs que ja es poden visitar són: www.elektros.com/cofradiaz_barcelona; www.elektros.com/granpoder_macarenabcn; www.elektros.com/cofrasoledad_badalona. (C.C.)

Èxit del primer ciberconcert de pregària de la Gna. Glenda

LOS CABOS/HOUSTON/L'HAVANA.— Organitzat per Producciones De la Raíz, el 10 de gener passat va tenir lloc amb èxit el primer ciberconcert de pregària de la Gna. Glenda. La cantautora xilena, en directe des del Centre de los Cabos (Astúries), va poder ser sentida en temps real a través de grans pantalles des de les ciutats de Houston (EUA) i l'Havana (Cuba).

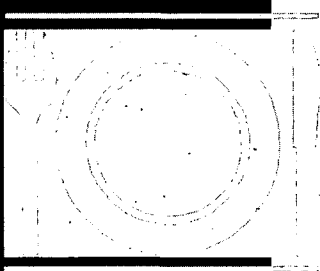
Els assistents, que omplien els respectius centres on es van instal·lar les pantalles, van poder veure i sentir perfectament les cançons i els comentaris de Glenda, que va cantar i fer cantar públics tan diversos i llunyans.

És la primera vegada que un esdeveniment d'aquest tipus té lloc en el panorama de la música catòlica contemporània, tot obrint-se un nou canal per a la nova evangelització. A partir d'ara i fins al mes de maig, cada mes tindrà lloc un ciberconcert de pregària amb la Gna. Glenda. Hi ha previstes connexions amb Colòmbia, El Salvador, Uruguai, República Dominicana, els Estats Units, Perú, etc. (C.C.)

Llenties fredes amb cuixetes de pollastre

INGREDIENTS:

5 cuixetes de pollastre
oli
1 cabeça d'all
llenties
ametlles picades
formatge, vinagre
sal, pa torrat i
foie-gras

PREPARACIÓ:

Salpebreu unes cinc cuixetes de pollastre i fregiu-les lentament amb oli, juntament amb una cabeça d'all sense pelar perquè doni gust a l'oli. Quan estiguin fregides i fredes traieu-ne l'os i talleu-les a tires mentre les poseu en un bol on ja hi haurà les llenties (tres quarts de quilo) ja bullides i escorregudes. Incorporeu també una cullerada d'ametlles picades i 100 grams de trossets de formatge, oli, vinagre i sal. Barregeu bé l'amanida. Al voltant, poseu-hi pa torrat untat lleugerament amb foie-gras.

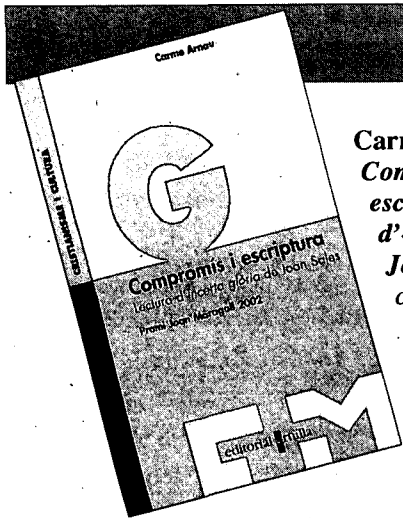
Nou rècord de visites de la Sagrada Família

BARCELONA.— El Temple Expiatori de la Sagrada Família continua batent rècords de visitants, superant fins i tot les visites de l'Any Gaudí. Durant l'any 2003 van visitar el Temple de la Sagrada Família 2.057.000 persones, davant dels 2.024.000 de l'any 2002, Any Gaudí. Les expectatives de la Junta Constructora del Temple de superar les xifres de l'any

internacional Gaudí s'han superat, doncs, amb escreix.

Tenint en compte, a més, que, segons algunes estadístiques, visiten el Temple des de fora aproximadament 4.000.000 de persones, es pot dir que uns 6.000.000 van visitar l'any passat l'obra més emblemàtica de la ciutat de Barcelona. (C.C.)

LLIBRES

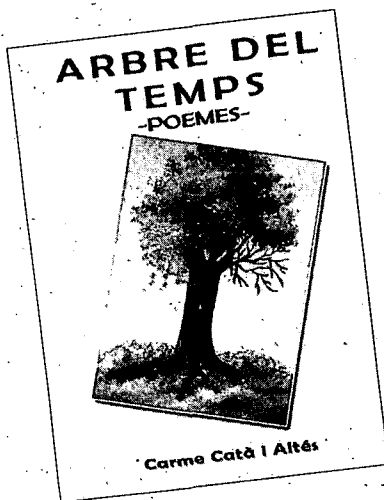
Carme Arnau,
Compromís i escriptura. Lectura d'«Incerta glòria» de Joan Sales. Fundació Joan Maragall-Editorial Cruïlla, Col·lecció Cristianisme i Cultura, 205 pàg.

Estudi sobre una novel·la de Joan Sales

Joan Sales ha estat una figura fonamental de la literatura catalana de la postguerra. Intel·lectual compromès i home de cultura actiu, va ser redactor de *Quaderns de l'exili* a Mèxic i, de nou a Catalunya, va destacar com a editor i com a escriptor. És precisament la complexitat de la seva activitat i la importància per a la literatura catalana contemporània de la seva emblemàtica novel·la *Incerta glòria* el que la filòloga Carme Arnau desenvolupa en aquest llibre. En la línia de la literatura europea del seu temps, *Incerta glòria* representa una novel·la de vida: s'hi observen les traces de les experiències de l'autor, les petjades de la guerra en una generació, les inquietuds i les pors del seu temps... Joan Sales va refer la novel·la diverses vegades durant la seva vida a mesura que ell i els esdeveniments s'anaven desenvolupant, en un intent de reflectir la seva època i de participar-hi activament. Amb *Compromís i escriptura*, Carme Arnau va guanyar el premi Joan Maragall en l'edició del 2002. (C.C.)

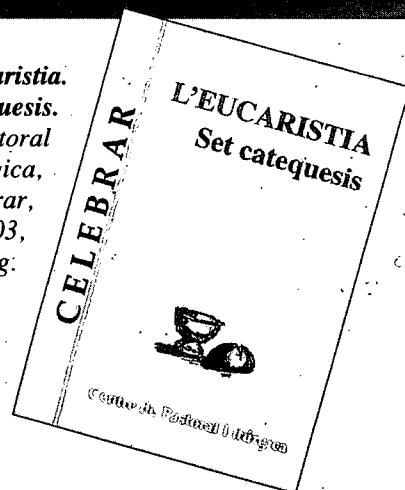
Sensibilitat i veritat poètica

«Carme Catà ens dona tota la veritat del seu missatge en una expressió clara, entenedora, amb un lirisme ric d'imatgeria i acomboiant-nos pel viatge intern dels seus mons onírics i vitals», explica Josep Colet i Giral en el pròleg del llibre. Aquest recull poètic de Carme Catà i Altés s'estructura en tres grans blocs. En el primer, titulat *Fulles grogues*, l'autora dona a conèixer l'enyor basat en el record inesborrable de la seva infantesa i joventut i d'aquelles estampes, potser insignificants, que el seu art poètic ha sublimat. Pel que fa a la segona part, *Branques nues*, la malenconia s'erigeix com a principal eix temàtic. *Cimall d'endrecs* és el títol del tercer bloc, en el qual la poetessa aboca lloances a persones, carrers, festes, tradicions, etc. Segons el prologuista, «Carme Catà ha omplert molts fulls de solitud, amb la seva veritat, viscuda o somniada, i amb tota sinceritat ha anat omplint el seu calaix, el qual, avui, sortosament ha esclatat en les pàgines d'aquest llibre». (C.C.)

Carme Catà i Altés, *Arbre del temps. Poemes. Edicions Congrés, Col·lecció Poesia Viva, Barcelona 2003, 59 pàg.*

L'Eucaristia. Set catequesis. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Celebrar, Barcelona 2003, 51 pàg.

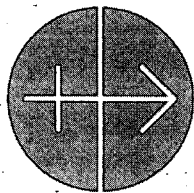
La força i medicina de Jesús

Va ser Jesús mateix qui ens va encarregar que celebréssim l'eucaristia: «Feu això, que és el meu memorial.» I des de fa dos mil anys la comunitat cristiana es reuneix, sobretot el dia del Senyor, per fer allò que al començament s'anomenava «la fracció del pa» i després, «eucaristia» o «missa», que ha estat considerada sempre com un valor central en la vida de la comunitat. Els cristians som convidats no solament a «oir missa» o «assistir» a una cosa que altres fan, sinó a «celebrar» l'eucaristia. Sobretot ho fem el dia del diumenge. Ja la primera comunitat cristiana va decidir celebrar en aquest dia la seva reunió eucarística perquè en aquest dia va ressuscitar Jesús d'entre els morts. «Els qui ens reunim per a l'eucaristia som pecadors. L'eucaristia no és només per als sants: és la força i la medicina que Jesús va pensar a donar-nos per al nostre camí: ell mateix s'ha fet el nostre aliment, en la Paraula i en el Pa i el Vi», s'afirma en una de les pàgines. (C.C.)

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317

E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les VOSTRES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

La crítica literària d'aquesta setmana

L'estafa del mite Da Vinci

Amb un mínim esforç publicitari aparent, però amb la col·laboració extra de la televisió espanyola i de diaris de gran difusió fora del normal tractant-se de llibres, s'ha presentat un text que si no es tractés de qui es tracta, es podria relegar al racó dels trastos inútils, o dels llibres que, una vegada llegits, es venen a pes, a preu de paper.

Dan Brown ha fantasiat a *El codi Da Vinci* sobre el que segurament creu un impossible, però dins dels paràmetres múltiples i llocs comuns en què s'ha sotmès la figura de Crist, i dels seus seguidors, a través dels segles.

Pensar en la simbologia que es pot trobar i elucubrar en la múltiple obra de Leonardo Da Vinci, com a clau per descobrir-hi missatges críptics que ens desvetllin la història veritable de Jesús, és caure en la trampa de creure's original, sent un dels escriptors múltiples que van intentar ser originals més enllà de les narracions dels quatre evangelis i de la tradició de l'Església primitiva.

Sobre Crist van fantasiar tots els Apòcrifs, en les coordenades del seu temps, i darrerament Benítez ens ha volgut fer creure en el Jesús veritable a través dels

plats voladors. I no parlem de l'obra de l'impresentable Sánchez Dragó... Tot depèn de les èpoques.

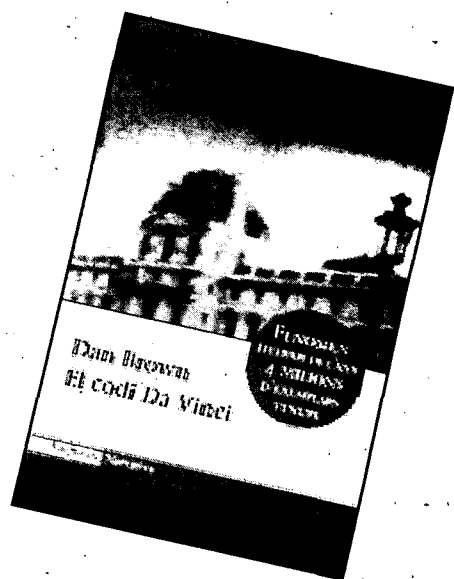
De vides de Crist, n'hi ha moltes. N'hi ha que són fidels a la tradició autèntica, d'altres fan faules positivament o negativament sobre una figura que ja sabem que és «signe de contradicció». Vegeu sinó les vides de Jesús «cristianament correctes» de diferent qualitat, entre les quals sobresurt, en espanyol, la de José Luis Martín Delscalzo i altres de menors, però de difusió popular. I en l'àmbit de la novel·la, amb els seus aspectes potser polèmics, però no incorrectes, les obres de Papini, Guitton, François Mauriac.

I en la sèrie interminable d'obres que prescindeixen de la «correcció», des de *Rey Jesús*, de Gore Vidal, fins a *L'Evangeli segons Jesucrist*, del Nobel portu-

guès Saramago, o *La última tentación*, de Nikos Kazantzakis. Sense comptar amb la pila d'obres sense cap valor literari o històric, com les que fan néixer i viure Jesús a el Caixmir, o la introdueixen als codis secrets dels templers.

Totes elles són esforços per manipular una figura que no és manipulable, perquè ha estat coneguda i estudiada amb serietat a través d'anàlisis més profundes que les que pot fer un escriptor que busca originalitat —o èxit de vendes— a través de l'escàndol.

És veritat que hi ha una figura de Jesús cada vegada més propera al que segurament va ser la realitat, i que és analitzada amb tot detall pels teòlegs i escripturistes. Però els textos de Schillebeeckx, o de Thiesen, cerquen a través de l'estudi, o l'anàlisi i l'aproximació científica, el que va ser Jesús en la història, que va influir en la fe dels primers creients, que, com Joan «van estrènyer amb les seves mans el

Verb de vida».

I, per tant, Brown ha hagut de recórrer a una institució com l'Opus Dei, de la mateixa manera que abans es recorria als jesuïtes, als dominics o als monjos benedictins, perquè la fantasia ajudi a caure en la trampa dels ingenus que l'han cregut beneïtament, amb això es donava més pàbul a la intriga.

Estem, una vegada més, com en *El nom de la rosa* o *El pèndol de Foucault*, d'Umberto Eco, sempre obstinat a soscar creences i fidelitats a l'Església i la seva «pedra angular», que és Crist.

Una estafa aquest mite del codi Da Vinci, una ensarronada...

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Discografia sardanista

LA COBLA CIUTAT DE TERRASSA

Aquesta cobla ha reeditat el seu últim treball discogràfic titulat *Singulars*. Així, als 500 exemplars de la primera edició (ja exhaurida) se sumen els 300 que s'han editat recentment, cosa que converteix *Singulars* en un dels discos de sardanes de més tirada dels que es van editar durant el 2003.

La direcció musical de Jaume Vilà ha contribuït decisivament a donar un nou valor tant a les peces enregistrades com a la formació instrumental. A banda de les botigues de música habituals, aquest disc el podeu sol·licitar a la mateixa cobla a través del telèfon 934 914 300 i per correu electrònic a coblact@drac.com.

LA COBLA CONTEMPORÀNIA

La cobla Contemporània continua desenvolupant el seu projecte discogràfic dedicat a la divulgació de sardanes d'autors contemporanis. La fórmula per a la selecció d'obres consisteix que els autors presentin les seves sardanes i a partir de les propostes rebudes es configura l'àlbum. Esperonada pels bons resultats s'acaba d'obrir una nova oferta a tots els compositors per enregistrar el que serà el tercer volum de la col·lecció *Contemporanis*. El termini d'aquesta convocatòria finalitzarà el 29 de febrer del 2004. Tots els interessats han d'enviar les partícels i papers de direcció de les seves sardanes al carrer Vèlia, 7, 3r 2a, 08027 Barcelona o posar-se en contacte a través del telèfon 933 494 625 o del correu electrònic: contemporania@garonuna.com.

LA COBLA CIUTAT DE GIRONA

El 25 de novembre del 2003 aquesta cobla va enregistrar un nou CD de sardanes. Aquest treball nou està promogut per l'Agrupació Sardanista La Rotllana de Roses i conté un total de 12 peces dedicades a aquesta població.

LA PRINCIPAL DE LA BISBAL

La col·lecció *Music from Catalonia* editada a iniciativa de l'empresa Metalquímia de Girona acaba de publicar el seu segon CD, enregistrat per la cobla La Principal de la Bisbal. Aquest CD conté l'obra *La goja de Banyoles*, de Jaume Cristau, guanyadora del premi especial Verdaguer de la 18a edició del Certamen Musical Ceret-Banyoles. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

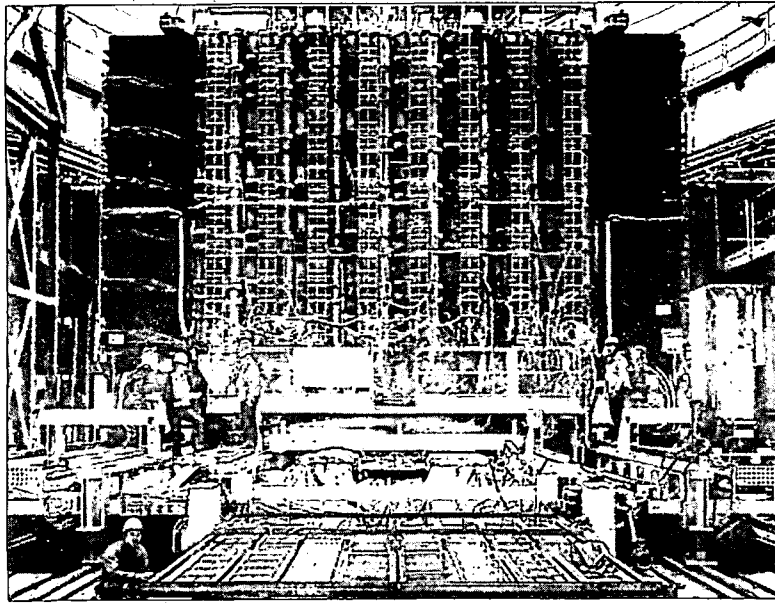
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El projecte d'un gran accelerador britànic

El CERN de Ginebra ja fa temps que està construint el gran accelerador europeu de subpartícules *Hadron*. Però el Regne Unit resulta que ha decidit construir-se el seu Accelerador Lineal de Nova Generació (NGLC en sigles angleses) que vol ser més potent encara. El projecte pot portar 20 anys de feina i uns 3.500 milions d'euros de despeses (dels quals el govern ha promès pagar 1.000 milions). Volen recrear, diuen, les condicions que existien al cosmos després d'una mil·lionèsima part del primer segon que seguí l'inici del Big Bang. Per aconseguir això han de fer un túnel de 32 km de longitud a fi de poder donar a les partícules velocitats molt pròximes a les de la llum. Des de dos punts separats per aquesta distància han de sortir positrons i electrons en sentits oposats i s'aniran accelerant fins que col·lisionin «anihilant-se» mútuament, és a dir, produint una cascada d'altres partícules entre les quals la teoria diu que hi haurà d'haver els *bosons de Higgs*. Aquestes partícules se suposen en teoria, però ningú fins ara no n'ha pogut comprovar l'existència. Tots els intents han fracassat. Però els físics continuen creient

Accelerador de partícules de Ginebra.

jecte similar i l'abandonaren. El projecte anglès, a més dels 3.500 euros per a la construcció, en necessitarà 4.300 milions més per posar-se en marxa tot el conjunt pel temps que sigui. Creiem que el món té altres necessitats més urgents, per molt interessants que siguin els avenços científics.

que aquests bosons existeixen i es deixen per detectar-los. Ho aconseguiran?

L'organisme que ha fet el projecte és el Consell per a la Investigació de les Partícules Físiques i de l'Astronomia (PPARC). El resultat de l'experiment projectat pot respondre, diu Ian Halliday, director executiu del PPARC, a la pregunta: «Com la matèria aconsegueix adquirir massa?», o sigui, diríem: «Per què pesa la matèria?» El bosó de Higgs donaria la resposta. Fa 35 anys que s'està intentant trobar-lo i, si no s'ha detectat encara, és perquè calia més energia a l'accelerador, i això és el que volen obtenir els anglesos.

Ara nosaltres hi fariem una altra pregunta: val la pena una despesa de tanta magnitud per un capirici científic? Els Estats Units d'Amèrica ja van esmerçar uns 1.400 milions de dòlars en un pro-

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

8 A l'època alexandrina

La medicina dels grecs no s'acaba pas amb Hipòcrates i la seva escola de Cos. Hi hagué encara altres metges que mereixen ser citats. A Alexandria, ciutat fundada per Alexandre el Gran en territori egipci el 332 aC, que ben aviat es convertí en un centre cultural i científic de primer ordre, s'hi crearen també noves escoles de medicina que contribuïren al progrés d'aquesta ciència. Diu Gal·lè que n'hi havia prou que digués un metge que havia estudiat a Alexandria per tenir-lo ja per savi. Hem de parlar dels fundadors de les dues escoles principals que s'hi desenvoluparen.

Heròfil de Calcedònia (335-280 aC aprox.)

Encara que nascut a Calcedònia, Heròfil es pot dir alexandrin perquè a Alexandria va viure pràcticament tota la vida. Havia après de Praxàgores, que era de l'escola de Cos, les primeres nocions de medicina, però ell era un investigador nat i s'aplicà a estudiar el cos humà pel seu compte. Va ser el primer a fer en públic disseccions de cadàvers, sense cap objecció per part dels alumnes. En aquesta època a Alexandria ja no hi ha aquella concepció que tenien els egipcis de respecte al cos mort sinó que preval la idea platònica de considerarlo com una massa de carn que hom pot tallar i examinar sense cap ètica que ho privi. Així Heròfil arribà a ser un anatomista notable que descobrí molts detalls desconeguts fins aquell moment. Va escriure diverses obres que s'han perdut, entre elles un tractat d'anatomia, però se'n conserven moltes cites d'autors posteriors que ens informen de bona part de les seves troballes i de la terapèutica que aplicava. És considerat el pare de l'anatomia.

L'estudi que féu del cervell i del sistema nerviós va ser meticulós. Va encertar

del tot en oposar-se a Aristòtil afirmant que, segons la tradició hipocràtica, calia dir que el cervell era el centre vital coordinador de tot, i no pas el cor, i que hi ha nervis que van del cervell als músculs i als ossos i són motors i uns altres que condueixen les sensacions i són també la seu de la voluntat i la intel·ligència, i posa l'ànima en el quart ventricle cerebral. En el cervell hi distingeix l'escorça (còrtex), els plexes coroidals, els quatre vasos venosos que conflueixen en una regió que, en honor seu, encara avui dia s'anomena *premsa d'Heròfil*. També va descriure les tres meninges que embolquen el cervell.

A part del cervell també va descriure el fetge, el pàncreas, la melsa, la glàndula pròstata, la retina de l'ull, la primera secció del budell prim, que, en llatí, traduint el nom que ell li posà, s'anomenà *duodenum*, pel fet de ser d'uns dotze dits de llarg, denominació que es conserva, duodè. Respecte de la circulació, l'escola hipocràtica deia, fiant-se del que es veu en els cadàvers, que les artèries no conduïen sang sinó només «aire vital», però ell afirma, correctament, que també reben sang de part del cor, del qual va estudiar el ritme i les alteracions pel pols i la respiració. Va distingir els vasos quilífers dels sanguinis. Va fer progressar l'obstetrícia i l'embriologia, essent un teòric i pràctic en parts...

Creia que la vida estava governada per quatre forces: nutrició, calor, pensament i sensació, que tenien com òrgans corres-

ponents el fetge, el cor, el cervell i els nervis.

La seva escola va tenir molts deixebles. Citem-ne un: Demetri d'Apamea que va ser el qui primer descrigué la hidropesia.

Erasístrat de Ceos (304-257 aprox.)

El fundador de l'altra escola mèdica d'Alexandria va néixer a la ciutat de Iulis (illa de Ceos, una de les Cíclades, que no s'ha de confondre amb Quios, com de vegades es fa, ni tampoc amb Cos, la pàtria d'Hipòcrates). Si l'escola d'Heròfil es caracteritzà per l'anatomia, la d'Erasístrat ho féu per la fisiologia. Havia estudiat a Atenes amb Metrodor i es va iniciar en els estudis peripatètics. Però després continuà els estudis a Cnido, amb Crisip el jove. Després de fer de metge a Síria, a la cort de Seleuc Nicàtor, s'establí a Alexandria, on fundà escola i visqué fins a la mort, segons sembla, però hi ha qui diu que va acabar els seus dies a Samos. Hi ha detalls llegendaris a la seva vida; no cal que en parlem.

Hem dit que l'escola que fundà es distingí per les descobertes en fisiologia, però també en anatomia féu notables troballes. Va ser el primer que va estudiar anatomia comparada d'home i animal. Això l'ajudà a perfeccionar els descobriments anatòmics d'Heròfil referents als nervis i al cervell. Arribà a la conclusió que el grau d'intel·ligència és en raó directa amb el nombre de circumvolucions cerebrals. Va distingir clarament les dues

menes de nervis: motors i sensitius. Però es va interessar més pel cor i la circulació. I curiosament torna a la idea anterior que la sang només circula per les venes i que les artèries contenen aire. Reconeixé, això sí, que el cor és el motor de tota la circulació. Més encertat va ser en la descripció de la respiració i va descriure amb precisió l'estructura i funció de les fibres musculars gàstriques.

Ara bé, més que la sang, és l'ale vital (o *pneuma*, traduït de vegades per *esperit*), el que té el paper principal en la fisiologia. El *pneuma vital* es troba en el ventricle esquerre del cor, procedent de l'aire exterior que ha passat primer als pulmons i després al cor per la vena pulmonar; del cor va al cervell i es transforma en el *pneuma psíquic* (o *esperit animal*), que va cap a les diferents parts del cos pel sistema nerviós i és el que pot provocar la contracció muscular.

La terapèutica d'Erasístrat era bàsicament de medicina senzilla i natural: higiene alimentícia per tal de prevenir malalties i neutralitzar-ne les causes, règim vegetarià si convé, banys, massatges, passejar dues vegades al dia... Creia que la majoria de malalties provenien de la *plèthora* o acumulació de substàncies mal digerides, que produïa inflamació o febre. No creu en la teoria dels quatre humors d'Hipòcrates i dóna poc valor a causes morbosos. Però va ser valent en cirurgia perquè segons es diu va tenir l'atreviment d'obrir el ventre d'un malalt per aplicar-li el medicament directament al fetge.

Aquesta escola, rival de la d'Heròfil, també va tenir multitud de seguidors, com Apol·loni de Memfis, Artemiodor de Sida i altres, i va preparar el camí d'una tercera escola alexandrina que va sorgir cap al 200 aC, que es va anomenar «empírica», fundada per Filí de Cos i relacionada amb els filòsofs escèptics.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

El último samurái ***

Director: Edward Zwick.

Guionista: John Logan.

Intèrprets: Tom Cruise, Tony Glodwyn, Ken Watanabe, Masato Harada, Koyuki.

Bèl·lica. Estats Units-Nova Zelanda-Japó, color 2003. 154 minuts. Públic: joves.

El capità Nathan Algren és un home a la deriva. Les batalles que va lliurar en un altre temps ara semblen llunyanes i inútils. Una vegada va arriscar la seva vida per l'honor i per la pàtria però, en els anys que han passat des de la guerra de Secessió nord-americana, el món ha canviat. El pragmatisme ha reemplaçat el valor, l'interès personal ha ocupat el lloc del sacrifici i l'honor no es troba enlloc, especialment a l'Oest, on el seu paper a les campanyes contra els indis va acabar en desil·lusió i tristesa. En algun lloc de les planúries implacables al costat de la riba del riu Washita, Algren va perdre l'ànima. En un món completament diferent, un altre soldat veu com la seva manera de viure està a punt de desintegrar-se. És Katsumoto, l'últim líder d'un antic llinatge de guerrers, els venerats samurais, que van dedicar la seva vida a servir l'emperador i el seu país. De la mateixa manera que l'estil de vida modern va envair l'Oest americà, i va assetjar i condemnar els indis americans, també va posar fi al Japó tradicional.

Les línies telegràfiques i els ferrocarrils que van portar al progrés

Tom Cruise protagonitza el film.

amenacen ara els valors i els codis pels quals els samurais han viscut i han mort durant segles. Però Katsumoto no marxarà sense lluitar. Els camins d'aquests dos guerrers convergeixen quan el jove emperador del Japó, festejat pels interessos nord-americans que cobegen el mercat japonès en expansió, contracta Algren per preparar el primer exèrcit de reclutes modern del Japó. Però, quan els assessors de l'emperador tracten d'eradicar els samurais com a part dels preparatius per a un govern més occidentalitzat i favorable al comerç, Algren es troba inesperadament impressionat i influït per les seves trobades amb els samurais. Les seves fortes conviccions li recorden l'home que va ser en un altre temps. Immers ara en un territori dur i desconegut, amb la seva vida i, potser el que és més important, la seva ànima penjant d'un fil, el turmentat soldat nord-americà es troba enmig d'una lluita violenta i èpica entre dues èpoques i dos mons, i compta només amb el seu sentit de l'honor per guiar-lo.

Entretinguda i profunda, la pel·lícula busca l'essència i l'evocació d'un món (el samurai) que està a punt d'extingir-se a causa de la modernització occidental. Sens dubte, aconsegueix plasmar amb una gran subtilitat la idea per la qual vivien i lluitaven els samurais, a més d'oferir una gran fotografia i una gran recreació de l'època. Els actors tampoc no és queden enrere en les seves interpretacions. Tot i així, hi ha alguna cosa que falla, el director Edward Zwick, no aconsegueix arribar al punt d'inspiració que va obtenir a *Leyendas de pasión*, potser és l'argument, que coixeja.

Humor: 0; acció: 2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

La liga de los hombres extraordinarios ***

Director: Stephen Norrington.

Guionista: Alan Moore, Kevin O'Neill.

Intèrprets: Peta Wilson, Richard Roxburgh, Sean Connery.

Acció/ciència-ficció. EUA-Alemanya-Gran Bretanya, color, 2003. 110 minuts. Públic: joves.

Dorian Gray és un dels personatges.

Per lluitar contra el que és inimaginable, el govern britànic haurà de reunir un grup d'homes extraordinaris que serà l'únic nexa entre el futur i la destrucció total.

Es tracta d'una barreja d'acció i de ciència-ficció que no acaba de resultar per diferents motius. L'acció és tan ràpida que és pràcticament impossible veure què passa, a més, trenca els diàlegs en els quals es veu la química que hi ha entre els personatges. Tampoc no treu tot el partit «històric» possible a les llegendes de «La lliga», sense comptar una menció lleugera a Dràcula i Transsilvània. Al marge d'això, el film és un mer entreteniment que pot agradar als amants del gènere sense grans expectatives.

Extres DVD: idiomes i subtítols (castellà, català i anglès); disc 1: comentaris en àudio d'actors, productor i l'equip de producció; disc 2: preproducció (dificultats de la previsualització), producció (acoblant el llenguatge, les escenes inèdites i allargades) i llançament (darrere de la fantasia, màrqueting, anuncis de televisió, pòsters...)

Humor: 1; acció: 2 i 1/2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

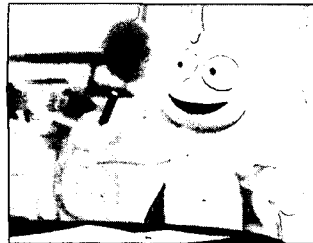
► **En Pip Tres Pomes *****

De dilluns a divendres - 08.40 h - K3

En Pip és un cavaller valent i intel·ligent que arriba disposat a fer mil i una proeses. Acompanyat pels seus escuders inseparables, Golafré i Picarol, i per la seva promesa, la princesa Amandina, haurà de desfer encants i tota mena de sortilegis i lluitar contra els dracs, les bruixes, els gegants... Molt adequat a partir dels 5 anys.

ten els dibuixos que pinta el seu fill. A en Danny li agrada molt dibuixar. És un noi alegre i molt creatiu, que en cada capítol desafia el seu pare perquè endevini què representen els dibuixos que pinta. A aquest nen de color groc i de formes rodones no li calen les paraules per fer-se entendre, i la veritat és que té molta paciència. A partir de 3 anys.

► **Bob, el manetes *****

De dilluns a divendres - 17.15 h - K3

Voleu conèixer en Bob i les seves màquines, sempre disposats a ajudar tot-hom? Veniu al seu taller i diverti-vos de valent amb en Bob, la seva ajudant Wendy i tot el grup de màquines: Bolquet, Golut, Panxonà, Pansit i Trac. En Bob és amable, servicial i una mica despistat. Fa una mica de tot: de paleta, de pintor, de jardiner... però és bastant desorganitzat. Està molt orgullós de les seves màquines. Té dos animals domèstics: Mixa i Tauró. Tothom el respecta molt i sovint el truquen de l'ajuntament per donar-li feina. Amb els aparells moderns no s'hi entén gaire i si no fos per la Wendy i el Golut, el taller d'en Bob seria un caos. A partir de 4 anys.

► **El peix Irisat ****

Dissabte - 07.15 h i diumenge - 07.25 h - K3

A les profunditats de l'oceà, a la romàntica badia de Neptú, entre el sisè i el setè mar, viu el peix més bonic de tots els mars... Irisat, el peix que brilla! Va tot el dia amunt i avall, viu l'aventura a cada moment i li agrada entrar en el perillós forat a buscar reptes forts. A partir de 6 anys.

► **Fantomette ****

Dissabte - 07.45 i diumenge - 07.55 h - K3

Màscara, capa, botes altes, maillot groc, guants i un cinturó amb una «F» és tot el que necessita Franny, una jove estudiant de 14 anys, per convertir-se en l'heroïna Fantomette. Amb l'ajuda d'Ull Agut, el seu inseparable amic periodista i l'únic que coneix realment la seva identitat, Fantomette està disposada a protegir Vil·la Furtiva de les intencions malèvols de Màscara de Plata. A partir de 7 anys.

► **En Danny i el pare *****

De dilluns a divendres - 17.00 h - K3

Si us agrada dibuixar... Si us agrada jugar... Apunteu-vos al joc d'endevinar i ajudeu el pare d'en Danny a descobrir què represen-

TAC

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 7.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Sant Rosari, a les 7.03 hores.
 Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.10 hores.
 Pregària de Laudes, a les 7.35 hores.
 Santoral, a les 7.54 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, 9.30 hores.
 Àngelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat* (informatiu)
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna* (magazín)
 19.00-20.00 *Sessió contínua* (cinema)
 20.00-21.00 *Joc net* (esports)
 21.00-21.30 *Artilleria* (literatura)
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes* (informatiu)
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana)
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència* (selecció musical)
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

Dimarts

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Dóna'm la mà* (adopció)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dimecres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*

14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Estació de sants* (santoral)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dijous

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Temps d'oci* (lleure)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Superàvit* (economia)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Divendres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres* (atenció a discapacitats)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*

21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dissabte

08.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
 11.00-13.00 *Trotamundos* (turisme rural)
 13.00-13.30 *Radiomotor* (automobilisme)
 13.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *Espectacle*
 19.00-20.00 *El temps de la música*
 20.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Diumenge

08.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 12.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 21.00-23.00 *Música cristiana*
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions)
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-01.00 *Cova de Jazz*
 01.00-01.07 *Pregària de Completes*
 01.07-02.00 *La gran diferència*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 *Informatiu matí + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 11.00 *Butlletí informatiu*
 13.00-13.15 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 15.00 *Butlletí informatiu*
 17.00 *Butlletí informatiu*
 17.30 *Agenda*
 20.00-20.30 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

Dilluns

20.30-21.00 *El que més ens agrada* (selecció musical).

Dimarts

20.30-21.00 *El que més ens agrada* (selecció musical).

Dimecres

20.30-21.00 *Els Tresors de la Història*

Dijous

20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

20.30-21.00 *Església d'Urgell*

Dissabte

08.00 *Agenda*
 13.00-14.00 *In Corpore Sano*
 15.00 *Agenda*
 17.00 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 15.00 *Agenda*
 17.00 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
 93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
 96.8 FM Garraf*
 100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
 103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
 106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
 105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
 107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

Diumenge 25

08.30 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 08.40 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 08.50 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 19)
 «Menorca, amanecer solidario.»
 Un grup de joves voluntaris ha portat el sol a l'Hospital Geriàtric de Ciutadella amb la seva energia i les seves ganes d'estar a prop de la gent gran. Les històries personals d'una advocada i d'un jubilat de l'illa que dediquen la seva vida a millorar la dels altres, en són un exemple.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «Càritas: independencia y austeridad.»
 Càritas espanyola va presentar el mes de novembre passat la seva memòria corresponent a l'any 2002. En què inverteix Càritas els diners que rep dels seus socis?, a quins col·lectius atén?, quins programes desenvolupa? D'aquests i altres temes parlem amb la nova presidenta de Càritas espanyola, Núria Gispert.
 10.25 *Testimonio*
 «Vivir como un cura de pueblo.»
 Aurelio Cayón és religiós dels Sagrats Cors i viu com un capellà. Com una persona que viu la seva vida entre els

més necessitats, que acompanya cada dia els seus feligresos de dos petits pobles castellans i en el pàtimet a malalts de sida col·laborant en una casa d'acollida de Càritas.

10.30 Santa Missa

Amb la participació de la societat coral El Penedès de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès), sota la direcció d'Argemí Curto.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 26

19.00 *Pueblo de Dios*
 «Mali: la fiesta del agua.»
 El 70% de la població de Mali viu sota el llindar de la pobresa. I, a més, la gent mor de set. Mans Unides d'Espanya ha construït tres pous que ajudaran més de 5.000 persones.

Diumenge 25

10.00 *Signes dels Temps*
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 12.20 hores pel Canal TVC Internacional.

Cada divendres

20.30 *Creure avui*
 Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).
 Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Cada diumenge

14.15 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55. (es repeteix cada quatre hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

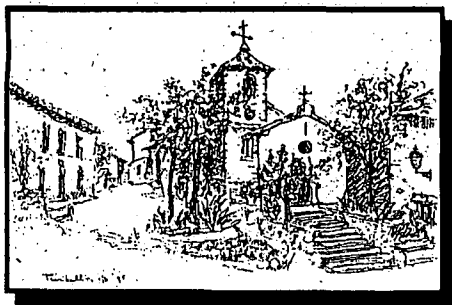
GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Internet

- **IMMIGRANTS.**— A la web www.bib.uab.es/socials/bimmi.htm trobareu una exposició bibliogràfica del fons disponible sobre immigració a la Biblioteca de Ciències Socials de la UAB.
- **GLOBALITZACIÓ.**— www.nova-terra.org presenta un projecte innovador i interactiu d'alternatives a la globalització. Disposa de recursos, notícies, propostes, entitats i història del projecte.

Altres bisbats

- **PASTORAL UNIVERSITÀRIA.**— El 28 de gener el Secretariat diocesà de Pastoral Universitària de Valladolid organitza un acte acadèmic a la Universitat de Valladolid, presidit per l'arquebisbe Braulio Rodríguez. A partir de les 12.00, M. Antonia Virgili obrirà l'acte amb una conferència sobre *La espiritualidad y el arte*. Tot seguit, tindrà lloc una breu reunió institucional que donarà pas a un dinar de germanor al Centre Diocesà d'Espiritualitat.

- **TURBALLOS.**— Del 31 de gener a l'1 de febrer, la comunitat de Turballos convida a participar en una experiència de silenci i contemplació. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.
- **ANIMACIÓ MISSIONERA.**— Del 13 al 15 de febrer, l'àrea de Missions de la Federació Inter-Franciscana d'Espanya organitza a Madrid la X Convivència d'Animació Missionera. El tema serà *Misión y catequesis*, impartit per Anastasio Gil (sotsdirector d'Obres

Missionals Pontificies) i Miguel Ángel Gil (sacerdot de la diòcesis de Múrcia). Més informació i inscripcions: Pilar Martínez, f.m.m., tel. 913 029 442.

- **UCAM.**— La Universitat Catòlica San Antonio de Múrcia organitza del 23 de febrer al 7 de març les III Jornades Internacionals de Caritat i Voluntariat, amb la participació del Consell Pontifici Cor Unum i el Secretariat de la Comissió de Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola. Més informació: tel. 968 278 704, fax: 968 277 959, a/e: aalcaraz@pdi.ucam.edu, web: www.ucam.edu/congress

Barcelona

- **MARISTES.**— El 19 de gener, a les 21.00, Antoni Montilla (educador de la presó de Quatre Camins) parlarà sobre *L'acció des de la Justícia*. Lloc: saló d'actes maristes La Immaculada, c/ València, 370 - Barcelona.
- **MOUNIER.**— El 20 de gener, a les 19.00, la Facultat de Filosofia de Catalunya i l'Institut Emmanuel Mounier de Catalunya (IEMC) conviden a la presentació de l'IEMC i a la conferència del Dr. Josep-Maria Coll, *El personalisme d'Emmanuel Mounier i la seva presència a Catalunya*. Lloc: sala Sant Jordi del Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona.
- **CENTRE ECUMÈNIC DE CATALUNYA.**— El 21 de gener, a les 19.30, pregària interconfessional preparada pel Centre Ecumènic de Catalunya, amb Míriam Cortès (de l'església baptista del Redemptor, Sabadell) i Antoni Matibosch (president de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona). Serà a l'església del patriarca Abraham de la Vila Olímpica.
- **ASSOCIACIÓ CULTURAL FAR.**— El 24 de gener, a les 12.00, el professor Jaume Colomina Torner parlarà sobre *Anàlisi i desenvolupament històric de la increença*. Fundació Pere Tarrés, c/ Carolines, 10 - Barcelona.
- **RECÉS.**— El 25 de gener, de 10.00 a 18.00, dirigit pel P. Pere Suñer, s.j., a la casa Betània, c/Bonavista, 37 - Cornellà, tel. 933 751 102.

- **AMICS DELS CLASSICS.**— El 25 de gener, a les 11.15, l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics interpretarà un concert amb Ignasi Baltasar (flauta) i Salvador Molins (baríton), sota la direcció de Joan Palet i Ibars. Hi interpretaran obres de Bach, Mozart, Fiocco, Beethoven, Martínez Comín, Ribó, Verdi, Moreno Torroba, Martínez Valls i Morera; el 27, a les 19.00, Xavier Nicolás (president de l'Associació Wagneriana) parlarà sobre *Per què som wagnerians?* Més informació: c/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona, tel. 933 150 399.
- **ASSOCIACIÓ CULTURAL CIC.**— El 26 de gener, a les 17.00, aula d'extensió universitària per a la gent gran amb el tema *La robòtica al servei de la societat*, amb Alicia Casals (catedràtica de Robòtica de la UPC). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es
- **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió), dirigit per fra Valentí Serra, caputxí. Propera sessió: 26 de gener, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 934 576 552.
- **FUNDACIÓ "LA CAIXA".**— El 27 de gener, a les 17.00, Jaume Radigales (professor de la Universitat Ramon Llull i crític musical) farà una introducció a les òperes de Mozart, a l'edifici de CaixaFòrum, av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona; a les 19.00, Mario Liberan (catedràtic d'Història Antiga del Pròxim Orient de la Universitat de La Sapienza de Roma) impartirà una xerrada sobre *Escriptura i administració en l'antiga Mesopotàmia*, al Museu de la Ciència, seu provisional a l'antic Centre Cultural (passeig de Sant Joan, 108 - Barcelona).

- **ATENEU BARCELONÈS.**— El 27 de gener, a les 19.30, conferència sobre *L'art i la religió*, amb Josep M. Martí i Bonet (director de l'Arxiu Diocesà i del Museu de la Pia Almoina); el 28, a les 19.30, xerrada de Carles Llinàs (doctor en Filosofia) sobre *Ramon Llull: intel·ligència de la fe i literatura fantàstica*; el 30, a les 19.30; taula rodona sobre *L'illa de Pasqua. Situació cultural i ecològica*, amb M. Eugènia Santacoluma (antropòloga), Francesc Amorós (historiador) i Santiago Vilanova (ecòloga). Més informació: c/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121, fax 933 171 525, a/e: ateneubarcelones@eresmas.com, web: www.ateneu-bcn.org

- **PARRÒQUIES DELS SANTS GERVASI I PROTASI.**— Els dies 27 de gener, i 3, 10, 17 i 24 de febrer, de 21.30 a 23.00, el professor Antoni Ben-tué imparteix unes sessions sobre *Dògmes catòlics no inclosos en el Credo*.

- **FESTIVITAT DE SANT TOMÀS.**— El 28 de gener tindrà lloc la celebració anual en commemoració de sant Tomàs, organitzada per la Societat Internacional Tomàs d'Aquino i la Fundació Balmesiana. Començarà a les 19.00 amb la conferència del Dr. Francisco Canals *La conciencia existencial del yo y el conocimiento por connaturalidad*, a la qual seguirà la celebració de la missa. C/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, a/e: secretaria@balmesiana.org

- **ANY DE LA MERCÈ.**— El 29 de gener, a les 19.30, se celebrarà la cloenda de l'Any de la Mercè, a la basílica de la Mercè, amb una missa presidida pel

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Arrabal, 13, bajo A
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, els propers 6 al 8 de febrer.

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú.

Truqueu al nostre telèfon d'informació: 932 188 876

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes
(2100 0681 01 0200194299)

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Diuen que la indiferència és una de les malalties dels joves d'avui, però no de tots. N'hi ha que fins i tot lluiten per causes, com la defensa de la vida, que sembla que no estan gaire de moda i que en la majoria de casos els obliga a anar contra corrent. És el cas de l'Aliança Mundial de Joves (World Youth Alliance), una associació internacional que defensa la dignitat de la persona davant de diversos organismes d'àmbit mundial com Nacions Unides. El seu delegat a Espanya és el català Miquel Mundet, jove catòlic mogut pel desig de manifestar la cultura de la vida en la vida pública.

Miquel Mundet i Riera és el delegat a Espanya de l'Aliança Mundial de Joves

«Els joves que defensen la vida són els que més es mouen»

—Què és l'Aliança Mundial de Joves? Així, a primer cop d'ull, sona una mica rar...

—Potser sí, però no som cap organització fantasmagòrica! Som una organització d'organitzacions, com una coordinadora. Representem uns quants milions de joves de tot el món.

—Davant del gran nombre d'organismes i associacions de tot tipus arreu del món, què aporteu vosaltres de nou?

—Els nostres principis són el respecte al dret a la vida de tot membre de l'espècie humana, de qualsevol raça o sexe, en qualsevol estat del seu desenvolupament, des de la fecundació fins a la mort natural, i en qualsevol situació de salut o capacitat en què es trobi. Defensem la família, com la unió natural entre un home i una dona amb voluntat de tenir fills. El que aportem és un àmbit de formació per a joves que després defensaran aquests principis en conferències de les Nacions Unides. D'aquests programes de formació, ja se n'han beneficiat uns 500 joves.

—Com va néixer l'AMJ?

—L'Aliança Mundial de Joves (AMJ) va néixer l'any 1999, durant una trobada a Nova York per fer el seguiment

d'allò que s'havia aprovat a la conferència de Població i Desenvolupament d'El Caire el 1999. L'AMJ va sorgir com a resposta a un grup de joves «presumptament» representants dels joves del món que van pretendre imposar els criteris de l'actual direcció de les Nacions Unides (UNFPA, Unesco...): avortament lliure per a tothom o l'adoctrinament dels joves en la seva manera de veure la sexualitat, sense respectar el paper dels pares en l'educació. La presència dels joves de l'AMJ en la trobada va ser important per a la redacció d'alguns paràgrafs, i es van aconseguir algunes victòries importants.

—Quines activitats porteu a terme, especialment a Espanya, on tu ets el delegat?

—Ara estem amb els cinc sentits ficats en el que anomenem *Europe 4 family* (Europa per la família), un projecte que inclou una bicicletada a Brussel·les des de 4 punts d'Europa: des del Cabo da Roca (Portugal), des de Vîlnius (Lituània), des de Targu Mures (Romania) i des de Dublín (Irlanda). Aquesta ruta acabaria el 9 de setembre a la capital comunitària. El motiu de tot això és la celebració dels 10 anys de l'Any Internacional de la Família i, so-

bretot, que per aquelles dates es reunirà el nou Parlament Europeu, amb els representants dels nous països membres.

—Està de moda entre els joves la defensa de la vida?

—Fa poc llegia la bona notícia que als EUA els joves són més pro-vida que els seus pares. I aquí, a casa nostra, el problema ja no és tant la cultura dominant, com la falta d'àmbits on s'ofereixin alternatives. La identitat de l'escola catòlica, en situació d'indefinició, a vegades, no ajuda a articular discursos ni actituds clarament pro-vida, per exemple.

—Què creus que han d'aportar els joves al món d'avui?

—Hem de ser la saba nova. La cosa ja és prou podrida com per plegar-nos de braços. Però hi ha esperança. Els joves que més es mouen en les societats occidentals són els que comparteixen valors com els nostres: les trobades de milions de joves amb el Papa en l'àmbit catòlic o l'experiència de «True Love Waits» en l'àmbit evangèlic. La majoria de joves és cert que es mouen per altres coses, però el seu grau de compromís amb qualsevol causa és molt més baix.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Pensant en el futur

A propòsit del comentari *Passades les eleccions* (Catalunya Cristiana, núm. 1.266), alguns amics em suggereixen: «¿No ens convindria una anàlisi compartida de la nova situació política, des d'un punt de vista eclesial?» Jo els dic que, probablement, n'aniran sortint més d'una, a mesura que el pas del temps ens planteja qüestions diverses i segons les sensibilitats plurals que conviuen entre nosaltres, els catòlics. D'entrada i d'una manera global, és fàcil entreveure en determinades declaracions dels nous dirigents una accentuació de la laïcitat. Dir això no és concretar gaire, atesa l'elasticitat d'aquest concepte. És, això sí, avançar una línia d'opinió i d'actuació que en el camp educatiu, per exemple, serà important.

Parlant de l'ensenyament de la religió a l'escola pública, el conseller d'Ensenyament ha ampliat una mica el tema manifestant en un diari que l'únic lloc adequat de la religió són la família i la comunitat religiosa. Hem d'entendre que aquest criteri pot portar, a la llarga, al bandejament de l'assignatura de «religió, cultura i societat», també en la seva modalitat no confessional? O bé només en la confessional?

En el primer cas, es tractaria, a parer meu, d'una retrocés. La religió —i sobretot, en aquest país, el cristianisme— ha existit, ha influït i continua existint i influïnt. L'escola no pot prescindir d'aquesta realitat. Per això s'ha produït, d'un temps ençà, una certa demanda social de coneixements religiosos que permetin als alumnes d'entendre aspectes diversos de la nostra cultura.

En el segon cas, dues observacions. La primera, que no estem davant d'una assignatura obligatòria: requereix la mediació lliure, justament, de la família o de l'alumne gran. La segona, que aquest és un punt en el qual, probablement, seria possible un diàleg. Aquest dependria, en bona part, de les garanties de seriositat i solvència de la primera modalitat.

M'he referit abans a una «accentuació», només, de la laïcitat, perquè, és evident que aquesta tendència ja la sentim fa temps: impregna el conjunt de la vida europea. El Vaticà II ja ens va preparar a viure la fe en aquest context cultural. Ens cal, als catòlics, no retrocedir, sinó revifar el seu esperit, ara que resulta més actual que mai. Qualsevol tic de radicalització resultaria contraproduent.

Fixem-nos, per evocar només un text conciliar, en aquestes paraules de la *Gaudium et spes*: «L'Església no posa la seva esperança en els privilegis oferts per l'autoritat civil; més encara, renunciarà a l'exercici d'alguns drets legítimament adquirits, si li consta que el seu ús fa posar en dubte l'autenticitat del seu testimoni o que les noves condicions de la vida exigeixen una altra ordenació» (76). És aquesta la nostra opció actual?

Ara mateix

Rauxa

Ecologisme de debò

L'ecologisme i la defensa del medi ambient s'han convertit en els darrers anys en temes prioritaris amb més o menys insistència per part de totes les formacions polítiques del país. Almenys això és el que manifesten en els seus programes i de cara als ciutadans. I de fet és cert que ja fa temps que es prenen mesures valuoses, com ara defensar espais naturals d'interès. La defensa de la natura, però, si ens la prenem seriosament, implica per força un canvi en els costums personals de cada ciutadà, inclosos en els dels mateixos preconitzadors.

Malgrat els discursos ecologistes, encara no s'ha vist mai cap dirigent que utilitzi tan sols transport públic i prescindi del cotxe particular, que com els mateixos polítics diuen és una gran font de contaminació. El resultat és que la majoria de la població, és clar, tampoc sap prescindir del transport privat. I el mateix passa amb el consumisme exagerat, que no fa més que créixer i que genera una quantitat de residus impressionant, però que cap polític pensa condemnar. Vista quina és la pràctica diària tan poc ambiental dels mateixos que defensen el medi ambient, els seus discursos queden completament desacreditats, perquè ni ells mateixos els posen en pràctica. El consum, i especialment l'ús del cotxe, són pilars fonamentals del nostre sistema econòmic —recordem l'impost sobre la gasolina— que ningú no vol tocar. Tothom vol fer el millor discurs ecologista, però ningú no està disposat a renunciar a les comoditats d'aquest estil de vida antiecologista.

Eduard Brufau